

תפ"ח 35846/05/17 - מדינת ישראל נגד היילמייקל טספאי זרסנאי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 35846-05-17

לפני: כב' סגן הנשיאה, השופט נתן זלוצ'ובר - אב"ד

כב' השופטת יעל רז-לוי

כב' השופט שלמה פרידלנדר

המאשימה: מדינת ישראל

על ידי ב"כ - עו"ד טל אדיר-כהן מפמ"ד

נגד

הנאשם: היילמייקל טספאי זרסנאי

על ידי ב"כ - עו"ד שלומי פצ'בסקי

הכרעת-דין

ס. הנשיאה, השופט נתן זלוצ'ובר - אב"ד:

הקדמה

על מנת להקל על הקורא אציין, כי הנאשם ומספר עדים שהעידו בפנינו מכונים בכינויים שונים:

הנאשם - שמו גם סנאי והוא מכונה ג'בש.

עמניאל גילו - מכונה אונקרי ובכינוי זה יכונה בהכרעת הדין.

טלברהן מסקון גברמדהין - מכונה דוגרי וכך יכונה בהכרעת הדין.

מיקלה גרזגיר - נקרא מיקלה בהכרעת הדין.

סלומון מייקל - נקרא מייקל בהכרעת הדין.

כתב האישום

העובדות

עמוד 1

1. בתאריך 13.04.2017 בשעות הלילה, בילה א' (להלן "המנוח") ב"בר קפה" בשד' לכיש 17 בקרית גת (להלן "המקום").
2. באותה עת בילו במקום גם הנאשם- סנאי, המכונה ג'בש (להלן "הנאשם") וחברו עמניאל גילו המכונה "אונקרי" (להלן "אונקרי") אשר בינו לבין המנוח קיימת היכרות.
3. המנוח, הנאשם ואונקרי שתו במקום משקאות אלכוהוליים.
4. בשלב כלשהו התפתח במקום ויכוח בין הנאשם לבין המנוח, בנוגע למוסיקה המושמעת במקום.
5. לאחר הוויכוח עזב הנאשם את המקום, חזר לביתו, לקח סכין מהבית (להלן "הסכין"), יצא מהבית כשהוא נושא עימו את הסכין ובשעה 03:41 בקירוב, שב אל המקום כשהוא נושא עימו את הסכין.
6. עם הגיעו החל הנאשם להתעמת עם המנוח. בעל המקום אליהו דסטה (להלן "דסטה") אשר הבחין במריבה, הוציא את הנאשם ואת המנוח אל מחוץ למקום והם נעמדו סמוך לדלת הכניסה זה מול זה והמשיכו לריב כשהם צועקים זה על זה ודוחפים זה את זה תוך השמעת קריאות "אתה גבר?" כאשר דסטה מנסה להפריד ביניהם.
7. במעמד זה, בכוונה לגרום למותו של המנוח, הנאשם שלף את הסכין ודקר את המנוח שתי דקירות עמוקות בבית החזה משמאל אשר חדרו לליבו של המנוח, שתי דקירות נוספות בבטן משמאל, דקירה אחת בגב משמאל, דקירה נוספת במותן מאחור, דקירה בראש- בקרקפת משמאל ודקירה באמת שמאל וכן פצע אותו פצעי חתך נוספים - הכל כפי שמפורט בסעיף 8 לכתב האישום.
8. המנוח הפצוע דימם, אונקרי אשר רצה להפריד בין הנאשם לבין המנוח התקרב אליהם, הבחין במנוח כשהוא מדמם ונמלט מהמקום בבעתה.
9. המנוח הפצוע נמלט מהמקום בריצה והתמוטט ברחוב סמוך. נידת מד"א שהוזעקה על ידי אזרחים מצאה את המנוח מוטל על הקרקע ללא רוח חיים. מותו נקבע במקום בשעה 04:16.
10. בסמוך לאחר מכן, נכנס הנאשם אל המקום כשהוא עצבני והסכין בידו.
11. אחד המבלים במקום, אמבאצ'ו טירונך, אשר הבחין בנאשם, שכנע את הנאשם לעזוב את המקום וליווה אותו לכיוון ביתו.
12. בבית שטף הנאשם את הדם מהסכין, נטל סכין נוספת והתיישב לצד חבריו כששתי הסכינים בסמוך לגופו. הנאשם התקשר לאונקרי ואיים עליו בטלפון: "אני ידקור אותך כמו שדקרתי את חבר שלך".
13. מותו של המנוח נגרם בעקבות פצעי הדקירה שדקר אותו הנאשם, אשר חדרו ללב וזאת במנגנון של הלם תת נפחי בעקבות אובדן דם נרחב הן מהדימום מהלב והן מפגיעה בכלי דם במרווח הבין צלעי או במנגנון של פגיעה מכנית במנגנון ההולכה של שריר הלב שכן אחד מפצעי הדקירה חדר דרך מחיצת הלב. בנוסף, כתוצאה מהדקירות, הצטברו סביב הלב ובחלל הצדר (החלל שמסביב לריאה - כפי שהסבירו העדים המומחים- נ.ז.) כמויות דם שאפשר שתרמו למותו.

14. הנאשם במעשיו כמתואר בעובדות לעיל, גרם בכוונה תחילה למותו של המנוח לאחר שהחליט להמיתו והמית אותו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו ולאחר שהכין עצמו להמיתו או שהכין מכשיר שבו המית אותו.

15. בנוסף, הנאשם עשה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי על ידי העלמת ראיות או בדרך אחרת ואיים על אונקרי בפגיעה שלא כדין בגופו בכוונה להפחידו או להקניטו.

הוראות החיקוק:

א. רצח - עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ב. שיבוש הליכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ג. איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

במענה לכתב האישום, טען הנאשם כי הוא מאשר את האמור בסעיפים 1-3 לעיל. כן טען כי אינו זוכר שהתפתח וויכוח בינו ובין המנוח בנוגע למוסיקה המושמעת במקום וכפר בכך שלאחר הוויכוח הוא חזר לביתו, לקח סכין וחזר למקום עם הסכין. לטענתו, בערב המתואר בכתב האישום ובמהלך הלילה הוא שתה כמויות גדולות מאוד של אלכוהול כבקבוק וחצי יין אדום וכבקבוק וחצי וודקה (כך, לטענתו, לפי חומר החקירה הנאשם עצמו אינו זוכר את הכמות המדויקת). הנאשם אינו אלכוהוליסט ולא צרך כמות כזו של אלכוהול עד אותו היום. הנאשם אינו זוכר את האמור בסעיפים 6 ו-7 לעיל מאחר והיה נתון תחת השפעת אלכוהול, אך כופר בכך שרצה או התכוון לגרום למותו של המנוח. הנאשם לא חולק על הממצאים הרפואיים, אך מחומר החקירה עולה כי יתכן ואונקרי ביצע את הדקירות או חלקן בדגש על שתי הדקירות המהוות את סיבת המוות של המנוח. הנאשם טען שאינו זוכר את האמור בסעיפים 8-12 לעיל (סעיפים 9-13 בכתב האישום המקורי) מאחר והיה נתון תחת השפעת אלכוהול. אף לגבי עבירת האיומים הנאשם אינו זוכר את תוכן השיחה עם אונקרי, אך ציין, כי מחומר החקירה ותיעוד השיחה עולה כי הנאשם לא איים עליו בשום שלב.

הנאשם כופר באמור בסעיפים 13-15 (סעיפים 14-16 בכתב האישום). הנאשם היה נתון תחת השפעת אלכוהול וכן לא תכנן ולא התכוון לגרום למותו של המנוח וזאת גם אם יוכח כי דקר את המנוח בדקירות סכין. הנאשם יטען כי מחומר החקירה עולה האפשרות כי אונקרי דקר את המנוח ויתכן כי הוא זה שגרם למותו כתוצאה מאותן שתי דקירות קטלניות.

בדיון מיום 08.06.2017 ב"כ הנאשם ציין, כי יש לו שתי טענות מרכזיות. האחת, כי ברור שמעורבותו של אונקרי באירוע אינה ברורה וייתכן כי הוא תרם באופן משמעותי לאירוע. השניה היא עניין השכרות. לדבריו, מחלוקת נוספת נעוצה בטענת התביעה כי הנאשם חזר לבית הצטייד בסכין וחזר למקום האירוע, שלמעט העד הראשון אין לכך מקור נוסף.

בטרם אגש לסקירת הראיות ועל מנת להקל על הקורא, אמקד את טענות הצדדים ואת גזרת המחלוקת ביניהם:

התביעה מייחסת לנאשם כי דקר את המנוח 8 דקירות, ביניהן, דקירה אחת בראש ושתי דקירות בלב- שהביאו למות המנוח. מנגד, טען ב"כ הנאשם, כי הנאשם שתה כמות גדולה של משקאות אלכוהוליים ולכן אינו זוכר מה קרה בליל האירוע, אך ציין כי מחומר הראיות עולה, כי אונקרי דקר את המנוח את שתי הדקירות בלב ואת הדקירה בראשו. עוד נטען, כי בשל כך שהנאשם שתה, הגם שלא בסייג השכרות מדובר, בשל עובדה זו לא גיבש את המחשבה הפלילית

הנדרשת לעבריה בה הואשם.

בסיכומי, הסכים ב"כ הנאשם כי מחומר הראיות עולה שאכן הנאשם דקר את המנוח חלק מהדקירות המיוחסות לו, אך הדגיש כי טענת ההגנה היא, כי אונקרי (ולא הנאשם) הוא שדקר את 2 הדקירות הקטלניות, שהביאו למותו של המנוח - הדקירות בלב.

פרשת התביעה

תיק המוצגים הוגש בהסכמה - למעט תמליל השיחה בין מיקלה לאונקרי שסומן ת/36א, אליו אתייחס בהמשך.

ע.ת 1 מיקלה גרזגיר - הוא והנאשם חברים מזה שש שנים, בזמן האירוע הוא גר בקריית גת עם הנאשם. מייקל ודוגרי גרים בסמוך אליהם, מדובר בדירה אחת שמחולקת ליחידות. העד סיפר כי הוא והנאשם נהגו לצאת לבלות ולשתות יחד בברים בקריית גת. העד סיפר כי ביום האירוע הוא עבד וכאשר חזר לבית בשעה 21:30 הנאשם לא היה בבית. מאוחר יותר שוחח עם הנאשם והנאשם אמר לו שהוא נמצא בבר של אלסה. בשעה 03:00 הנאשם הגיע לבית ואמר לו "תביא לי את הסכין".

מיקלה סיפר ששלושה חודשים לפני האירוע הנאשם הביא לבית שתי סכינים - שחור ולבן. לדבריו, כאשר הגיע ב 03:00 הוא לקח את הסכין השחורה. מיקלה סיפר שכאשר הנאשם הגיע ב-03:00 הוא היה כעוס ולחוץ, מיקלה ראה אותו עולה על כורסא על מנת להוריד משהו שהיה מעל ארון הבגדים - הנאשם לקח משם את הסכין השחורה ויצא איתה מהבית.

מיקלה התקשר לאונקרי מכיוון שידע שהוא והנאשם בילו יחד. אונקרי סיפר לו שהנאשם והמנוח התווכחו על סגנון המוסיקה שיושמע בבר של אליהו שנמצא ליד הבנק. מיקלה אמר לאונקרי שהנאשם לקח איתו סכין ושיזרה, עוד אמר לו "תתפוס אותו שלא יריב עם אנשים". לדברי מיקלה, בעודם משוחחים אונקרי אמר לו שהנאשם חזר אל הבר. אונקרי אמר למיקלה שהנאשם אמר למנוח "בוא תצא החוצה" ואז החלה קטטה בין השניים. אונקרי סיפר למיקלה שהנאשם "מריבץ מכות לבחור (למנוח)... סכין בבטן". לדברי מיקלה, אונקרי אמר לו שהנאשם דקר את המנוח בסכין בהרבה מקומות, שש או שבע פעמים. מיקלה שאל את אונקרי מדוע הוא לא תופס את הנאשם ואונקרי השיב שהנאשם רוצה להרביץ גם לו. לדברי מיקלה, אונקרי נשמע מפוחד ואמר לו שהוא ברח מהמקום והתחבא. לדבריו, אונקרי היה צריך לישון בביתם, אך הוא אמר לעד שיש עליו דם ולכן הוא לא יכול ללכת שלא יראו אותו שוטרים. אונקרי לא הסביר לו מדוע יש עליו דם.

התובעת השמיעה למיקלה את השיחה המוקלטת שהתקיימה בינו ובין אונקרי וביקשה ממנו לתרגם אותה (כפי שיפורט בהמשך, השיחה הוקלטה באמצעות אפליקציה שהותקנה במכשיר הטלפון של אונקרי). מיקלה הבהיר שבשיחה הם קוראים לנאשם -ששמו סנאי בכינוי ג'בש. מיקלה תרגם כי הוא שאל את אונקרי איפה הנאשם, ואונקרי השיב שהוא הלך לבית. מיקלה שאל עם מי הנאשם רב ואונקרי סיפר לעד על הוויכוח בין הנאשם ובין המנוח. מיקלה אמר לאונקרי שהנאשם חוזר לשם (לפאב) ושיזרה. אונקרי אמר למיקלה שהנאשם חזר למקום. לדברי מיקלה, ברקע שומעים את הקטטה. אונקרי קורא לנאשם. הנאשם אומר "בוא זרוק אותי". אונקרי אומר "הוא דקר אותי, שבע שמונה פעמים". לדבריו, שומעים שמישהו אומר לאונקרי "בוא תרים את הבן אדם" ואונקרי משיב "למה שאני ארים אותו?".

מיקלה סיפר שאונקרי אמר לו שאמבצ'ו תפס את הנאשם. לדבריו, הוא שאל את אונקרי מי זה הבחור שהנאשם דקר

ואונקרי השיב שהוא היה איתו בכלא וקוראים לו דניאל. אונקרי אמר לו שהוא ראה משטרה ולא היה לו איך לעבור כי יש לו דם בגוף והוא לא יכול ללכת בכביש. מיקלה הציע לאונקרי להפוך את החולצה ואונקרי השיב "מה אני אעשה עם הידיים?". אונקרי אמר לו שצריך להעיף את הנאשם "מפה".

מיקלה העביר את השיחה לדוגרי ודוגרי שוחח עם אונקרי. לדבריו, בביתו של דוגרי היו שני אנשים - מייקל ועוד אחד שישן. בשלב זה דוגרי ומייקל יצאו לגינה ומיקלה נשאר בתוך הבית. הנאשם הגיע, נכנס לבית ואז נכנס לביתם של דוגרי ומייקל ושטף את הסכין השחורה. מיקלה ראה בידיו ובנעליו של הנאשם דם. הנאשם לקח איתו את הסכין ששטף ויצא החוצה למייקל ודוגרי. לאחר מכן הנאשם נכנס לבית, הוא היה עצבני ואמר למיקלה שיביא לו את הסכין הלבנה. מיקלה אמר לו "לך מתחת למיטה תמצא אותו". הנאשם לקח את הסכין ויצא החוצה ומיקלה לא ראה אותו שוב. חצי שעה לאחר מכן הגיעה המשטרה. מיקלה אישר שהנעליים שהוצגו לו בת/2 (נעלי אדידס בצבע אדום) הם הנעליים שראה על רגליו של הנאשם בליל האירוע.

ב"כ הנאשם הטיח במיקלה שהגם שהוא סיפר שאמר לאונקרי שהנאשם לקח איתו סכין, הדבר לא נשמע בשיחות המוקלטות. מיקלה התעקש שאמר זאת לאונקרי וכן שאמר לו שישמור על הנאשם מכיוון שהוא יצא עם סכין מהבית ושזאת הסיבה שאונקרי פחד מהנאשם. מיקלה אישר שאונקרי היה שתוי כאשר שוחחו.

מיקלה אישר שבזמן השיחה עם אונקרי הוא הבין שאונקרי ראה את הנאשם תוקף את המנוח. לדבריו, כאשר הוא אמר לאונקרי מדוע הוא לא תופס את הנאשם, אונקרי אמר לו שהוא מפחד ממנו. מיקלה אישר שאונקרי אמר לו שיש לו דם על הידיים, על המכנסים ועל החולצה ושלא שאל אותו מדוע כולו דם. מיקלה אישר שהוא לא חשב שאונקרי עשה משהו רע והציע לו לבוא לבית ולהחליף חולצה.

נאמר למיקלה שבחקירתו במשטרה הוא אמר מספר פעמים שהוא ידע שהנאשם היה שתוי ובחקירתו הראשית בבית המשפט לא הזכיר זאת כלל אלא אמר שהנאשם היה עצבני. מיקלה שלל שמישהו אמר לו לא להגיד שהנאשם שתוי. כן הסביר שבכל פעם שהנאשם הולך לבר הוא שותה ומה שבלט לגבי ערב האירוע הוא שהוא היה בנוסף גם עצבני ולכן ציין זאת. נאמר למיקלה שבחקירתו במשטרה הוא נשאל האם הנאשם היה עצבני והשיב "הפרצוף שלו לא היה טוב, הוא היה מסטול". משמע, לא עצבני. לדבריו, הוא מעולם לא ראה את הנאשם כפי שהיה בערב האירוע - לא ניתן היה לזהות ולהפריד אם הוא היה רק שיכור או שבגלל שעשה את המעשה הוא היה משונה.

מיקלה נתבקש לתרגם את השיחה המוקלטת (בטלפון של אונקרי) שהתקיימה בין אונקרי לנאשם לאחר האירוע (ת/36א).

- מיקלה אמר שהנאשם אמר לאונקרי בשיחה "תבוא לבית" ואונקרי אמר שהוא בבית. מיקלה אישר שאונקרי נשמע רגוע בשיחה. מיקלה אמר שהוא בטוח שאונקרי לא נכנס לתוך הבית לאחר האירוע.

מיקלה אישר שהוא בטוח שהנאשם הגיע לבית לקחת את הסכין. הוא אישר שכאשר שאלו אותו לראשונה באיזה צבע הסכין שהנאשם לקח הוא לא זכר, אך לדבריו, כאשר הראו לו תמונה הוא נזכר שהסכין הראשונה שהנאשם לקח היא הסכין השחורה ולאחר מכן לקח את הסכין הלבנה. העד התעקש שהנאשם שטף את הסכין השחורה ולא הלבנה.

ע.ת. 2 סלומון מייקל - מייקל סיפר שבלייל האירוע הוא ישן ובשעה 04:00 מיקלה (ע.ת. 1) הקיש בדלת ואמר שהנאשם רב עם מישהו, בשלב זה הנאשם הגיע לבית עם חולצה קרועה, נעליים מלוכלכות בדם וסכין עם ידית שחורה בידו.

מיקלה סיפר שכאשר הנאשם הגיע לבית הוא שטף את הסכין בכיור, המשיך להחזיק בה בידו ואז סיפר להם שהוא רב עם בחור אתיופי שהפריע לו ונתן לו סטירה ומכיוון שהוא לא היה יכול לסבול את זה הוא דקר אותו בסכין שלוש או ארבע פעמים בבטן. לאחר חצי שעה - שעה המשטרה הגיעה לחצר. מייקל סיפר, שהנאשם סיפר לו שהאירוע התרחש במסעדה של אליהו ושהמנוח אמר לנאשם "תגמור אותי" והנאשם השיב לו "מספיק לך". מייקל אמר שלנאשם היה ריח של שתיה ושהוא נראה שונה מאשר בפעמים אחרות שהוא ראה אותו שותה, הוא היה לחוץ וכעוס. לדבריו, כאשר הנאשם נכנס לבית הוא החליף חולצה.

התובעת הציגה למייקל תמונה עם שתי סכינים האחת לבנה והשנייה שחורה, לדבריו, הנאשם שטף את הסכין השחורה במים ואת הסכין הלבנה החזיק. לדבריו, כאשר הנאשם הגיע לביתו הוא היה רק עם הסכין השחורה, לאחר מכן הוא לקח מהבית את הסכין הלבנה ויצא איתה החוצה, את שתי הסכינים הנאשם שם במכנסיו וכאשר השוטרים הגיעו הסכינים היו על הרצפה.

בחקירתו הנגדית, אישר העד שראה את הנאשם לראשונה בליל האירוע בשעה 04:00 ואת אונקרי כלל לא ראה. נאמר לעד שבחקירתו מיום 13.04 בשעה 16:06 החוקר הציג בפניו תמונות של הסכין הלבנה והסכין השחורה והעד שלל שהוא מזהה אחת מהן ואילו בחקירתו מאותו יום בשעה 19:17 החוקר הציע לעד להסתכל שוב בתמונות והעד לפתע זיהה את הסכין הלבנה והסכין השחורה. העד התעקש שהוא ראה את הנאשם עם הסכינים.

ע.ת 3 טלבריהן מסקון גברמדהין המכונה "דוגרי" - לדבריו, הוא מכיר את הנאשם במשך הרבה זמן אך בחצי השנה האחרונה הם התקרבו מכיוון שהוא גר בסמוך אליו, יחד עם מייקל. העד סיפר שבלייל האירוע בשעה 03:45-04:30 מיקלה הגיע לביתם וסיפר לו שאונקרי התקשר ואמר שהנאשם רב עם מישהו. דוגרי יצא החוצה, הנאשם הגיע וכנס לתוך הבית. דוגרי ראה שהנאשם לובש חולצה שחורה קרועה, מכנסי בד ושנעליו היו רטובות. דוגרי שאל את הנאשם מה קרה והנאשם השיב "אני רבתי עם מישהו בסכין", דוגרי שאל את הנאשם למה השתמש בסכין והנאשם השיב "הוא קילל אותי, הוא הוריד לי את הכבוד, גם להחליף את המוזיקה... אני התעצבנתי אז הגעתי למצב הזה". לאחר מכן הנאשם התקשר לאונקרי ודוגרי שם לב שהנאשם עצבני ושומר לאונקרי "תבוא עכשיו הביתה, אני צריך אותך". לאחר מכן הגיעה משטרה. העד סיפר שלפני בואה של המשטרה הוא לא ראה סכינים בידיו של הנאשם, אך כאשר השוטרים הגיעו, הנאשם קם ושתי סכינים נפלו על הרצפה.

בחקירה הנגדית נאמר לדוגרי שבחקירתו במשטרה הוא אמר שהנאשם היה מסטול ואילו בעדותו לא אמר זאת. לדבריו, הנאשם היה שותי "אבל הוא ידע את המצב שלו, איפה הוא נמצא". העד סיפר שראה את הנאשם שותי בעבר אך הפעם זה היה שונה "אני מכיר אותו גם כן, בדרך כלל הוא שותה, אבל הוא צוחק ומשחק. אבל הפעם הזאת היה משהו אחר. ראיתי אותו שונה, משהו אחר... הוא היה עצבני. הוא גם היה עצבני, גם מהעצבים יכול להיות שהוא שותה יותר".

ב"כ הנאשם השמיע לדוגרי שיחה בין הנאשם ובין אונקרי, לדבריו, אונקרי אמר לנאשם שהוא בבית. דוגרי שלל שהנאשם אמר לאונקרי בשיחה המושמעת שהוא ידקור אותו בבטן כמו שהוא דקר את חבר שלו. דוגרי אישר שאונקרי נשמע רגוע בשיחה.

בחקירה החוזרת, אמר העד שבשיחה שב"כ הנאשם השמיע לו הוא שמע את המילה סכין אך לא ניתן להבין באיזה הקשר היא נאמרה. העד אישר שהנאשם התנהג בצורה שונה בליל האירוע והבהיר שהוא היה עצבני ולחוץ.

ב"כ הנאשם ביקש מהמתורגמנית לתרגם את השיחה שהשמיע לעד מיום 13.04 בשעה 04:14 - המתורגמנית אמרה שבשיחה נאמר "הסכין בבית. איפה אתה אני בבית". דוגרי שלל שזה התרגום והוסכם כי ב"כ הנאשם יפנה למתורגמן לטיגרית. ב"כ הנאשם לא פנה למתורגמן אך ביקש מהעדים שהעידו בבית המשפט לתרגם את האמור, כפי שיפורט בהמשך.

ע.ת 4 עמניאל גילו המכונה "אונקרי" - לדבריו, הוא מכיר את הנאשם מזה תשעה חודשים, הם הכירו בעבודה. את המנוח הוא הכיר משנת 2010, הם גרו באותו בניין וכן נפגשו בבית הסוהר כשנעצרו באותו זמן לפני כשנה. לדבריו, ביום האירוע הוא הגיע לקריית גת על מנת להיפגש עם חברים, הוא שוחח לראשונה עם הנאשם בשעות הצהריים. הנאשם אמר לו "בוא נשתה ביחד. שתיתי בקבוק וחצי ואת החצי השני נשתה ביחד, תבוא". אונקרי התקדם לכיוונו של הנאשם והשניים נפגשו אצל אליהו - המקום בו אירע האירוע. כאשר השניים הגיעו למקום, הם הזמינו וודקה, שתו חצי בקבוק יחד, לאחר מכן הנאשם המשיך לשתות לבד וסיים את הבקבוק. הנאשם התחיל להתעצבן, אונקרי לקח ממנו את הבקבוק, הוודקה נשפכה והנאשם הזמין בקבוק נוסף. אונקרי אמר שלום למנוח שישב בסמוך אליהם עם חבריו. הנאשם קם להחליף מוזיקה ודיבר עם המנוח ולאחר מכן הנאשם התיישב ליד המנוח ואונקרי יצא החוצה לדבר עם חברה שלו. אונקרי לא שמע על מה השניים דיברו אך לדבריו, השיחה היתה רגועה. בשלב מסוים, אונקרי ראה שהנאשם והמנוח רבים.

מיקלה התקשר לאונקרי ואמר לו שהנאשם הגיע לבית. מיקלה שאל עם מי הנאשם רב, אונקרי השיב שהנאשם והמנוח דיברו ולא רבו. התובעת שאלה את אונקרי האם "מילים זה לא לריב?" והוא השיב "אנחנו לא חושבים דיבורים למריבות".

לאחר מכן הנאשם הגיע למקום ואונקרי שמע שהנאשם והמנוח אומרים אחד לשני "אתה גבר, אתה גבר". הנאשם והמנוח רבו בכניסה למסעדה. אונקרי הבהיר שלא ראה את הנאשם נכנס למקום אלא הבחין בו כאשר השניים יצאו החוצה ורבו בכניסה למסעדה. אונקרי ראה שהשניים תפסו אחד את השני ואז ראה שהמנוח נפל לרצפה.

בפרוטוקול נכתב כי התובעת והעד הדגימו את האופן בו הנאשם והמנוח תפסו אחד את השני - "התובעת תופסת בשתי ידיה בחולצת הטריקו של העד ומנערת אותו קלות והעד משיב שכך זה היה". אונקרי אמר שבשלב זה הוא ראה שהנאשם הרים יד על המנוח, אך לא ראה מה היה לו ביד. אונקרי הדגים כיצד הרים הנאשם את ידו לעבר המנוח.

נכתב בפרוטוקול: "הנאשם החזיק בבגד, בכתף של המנוח בצד שמאל, ביד השמאלית והניף את ידו הימנית". לדברי אונקרי, הוא התקרב אליהם ואז ראה שידיהם עם דם וברח משם. הוא הלך לתחנת דלק ל"חברים של הילדה של בעל הבית" ואמר להם שהמנוח קיבל מכה ושיבואו לעזור. הם הלכו יחד למקום ובזמן הזה הנאשם התקשר אליו ואמר לו לבוא לבית, אונקרי אמר לו שהוא ליד הבית אך בפועל לא היה שם. לדברי אונקרי, בשיחה הזאת הנאשם אמר לו "תבוא, אני אכניס לך סכין כמו שהכנסתי לחבר שלך". במקום של אליהו היו שוטרים, אונקרי אמר להם שהוא מדבר עם הנאשם, הם צילמו תמונות מהטלפון שלו וכן את יומן השיחות שלו והוא הוביל אותם לביתו של הנאשם ואז עצרו אותו ולקחו אותו לתחנת המשטרה.

אונקרי אישר שיש לו אפליקציה בטלפון שמקליטה את כל השיחות כן אישר שהשיחות המוקלטות שהתובעת השמיעה לו אכן התקיימו ושהדברים שנאמרו הם הדברים ששמע.

התובעת השמיעה לעד שיחה שהתקיימה בינו ובין הנאשם. לדבריו, בשיחה הנאשם אמר לו "תבוא לבית אני מכניס לך סכין". והמתורגמנית תרגמה שנאמר "הסכין יגיע אליך" אונקרי שואל "איפה הסכין" והנאשם משיב "בבית. אני בבית". לאחר מכן בית המשפט ביקש מהעד להבהיר את דבריו ולתרגם מה נאמר לו על ידי הנאשם והוא השיב "סכין מגיע לך, תבוא לבית". אונקרי אמר שהוא הבין מהנאשם שהוא יכניס לו את הסכין, משמע, ידקור אותו.

בחקירה הנגדית, אונקרי אישר שהנאשם לא אמר לו בשיחת הטלפון אני אכניס לך את הסכין לבטן כמו לחבר שלך, אך חשב שהנאשם מאיים עליו בשיחה הזאת. אונקרי אישר שהנאשם אמר לו ששתה בקבוק וחצי של יין לפני שהשניים נפגשו וכאשר נפגשו הוא היה בסדר אך היה לו ריח של אלכוהול. אונקרי אישר שבפאב הוא והנאשם שתו יחד בקבוק וחצי של וודקה, כאשר הנאשם שתה רק וודקה בלי אקסל.

אונקרי אישר שבזמן שהוא שוחח בטלפון עם מיקלה, הוא ראה את הנאשם והמנוח דוחפים אחד את השני בכניסה למסעדה ואומרים אחד לשני "אתה גבר, אתה גבר". אונקרי אישר שבשחזור הוא אמר שהנאשם הרים את היד כלפי המנוח אך לא ראה שהנאשם היכה בגופו של המנוח. אונקרי שלל שניסה להפריד בין המנוח לנאשם. אונקרי אמר שהוא נצמד לקיר וייתכן שכך הוא התלכלך. אונקרי אמר שהוא ראה את המנוח על הרצפה ולאחר מכן ראה אותו יורד במדרגות ובשלב הזה הוא ברח.

ב"כ הנאשם אמר לאונקרי שהוא שיקר בחקירתו כאשר אמר לחוקר שבשיחה בינו ובין הנאשם, הנאשם אמר לו שהוא יכניס לו סכין בבטן כמו שעשה לחבר שלו. לדבריו, הדברים לא נאמרו בשיחה ונועדו על מנת להעביר את האשמה מאונקרי לנאשם. אונקרי השיב שהוא אמר לחוקר מה שהוא שמע בשיחה. אונקרי אמר שאינו זוכר שאמר למיקלה שהנאשם דקר את המנוח 7-8 דקירות. אונקרי שלל שהיה מצב בו הוא והנאשם התווכחו יחד עם המנוח. לדבריו, הוא חבר של המנוח ולא התווכח איתו כלל. כן שלל שראה את המנוח כשירד למטה.

בחקירה החוזרת העד אישר ששתה יחד עם הנאשם בליל האירוע, לדבריו, הנאשם היה בסדר והבין את שהתרחש. התובעת השמיעה לאונקרי את השיחה בינו ובין מיקלה, במסגרתה אמר לו שהנאשם דקר את המנוח 7-8 פעמים. אונקרי השיב שהוא לא ראה את הדקירות אלא את הדם ואמר שהנאשם דקר את המנוח 7-8 פעמים בגלל שראה הרבה דם. אונקרי שלל שהיה עם סכין ביד בשלב כלשהו במהלך האירוע, כן שלל שמתישו לקח סכין מהנאשם.

ברשות בית המשפט, ב"כ הנאשם אמר לאונקרי שכולם שמעו שהוא אמר שהנאשם דקר את המנוח 7-8 פעמים והסיבה לכך יכולה להיות או שראה בפועל את הדקירות או ששיקר כשאמר זאת, העד השיב שלא ראה את הדקירות.

בהובלה והצבעה שנערכו לאונקרי במשטרה (ת/7א), העד הצביע על המקום בו הנאשם והמנוח התחילו לריב. לדבריו, בהתחלה הוא לא ראה אותם ולאחר מכן ראה אותם "מחובקים אחד עם השני" והדגים. הנאשם אמר למנוח "מה אתה גבר". השניים התקדמו, המנוח דחף את הנאשם ועזב אותו. העד הגיע בריצה וראה את הנאשם "כשהוא הניף את היד שלו... אני ראיתי רק כשהוא הרים את הידיים שלו". העד הדגים. לדבריו, הוא ראה רק את היד של הנאשם ולא ראה שהיה לו משהו ביד. לאחר מכן המנוח התמוטט ואונקרי ברח. לדבריו בעל הבית - אליהו גם נכח בזמן הריב וביקש מאונקרי להתקשר למשטרה. לדבריו אונקרי, בזמן שהשניים החלו לריב הוא שוחח בווטסאפ עם חברה שלו. העד סיפר ששוחח עם מיקלה בטלפון, מיקלה אמר לו שהנאשם לקח סכין מהבית ושאל האם הנאשם הגיע למקום והעד השיב בשלילה. העד סיפר שלא ראה אם היה דם בידיו של הנאשם.

ע.ת 5 גילו טגנה - העיד כי הוא גר בקריית גת ואין לו היכרות מוקדמת עם הנאשם או עם המנוח. אמרותיו במשטרה הוגשו בהסכמה.

מאמרתו של גילו טגנה מיום 13.04.2017 בשעה 06:25 (ת/37) עולה כי הוא הגיע למקום האירוע וראה "2 אריתראים שעושים פוזות ורוצים לריב שם בחוץ, על הצוואר שלהם סמל של צלב זה סימן של פוזות, לא אכפת להם מהיהודים". בשלב מסוים הוא שמע רעש מחוץ למסעדה ויצא החוצה, הנאשם אמר למנוח "אתה רוצה לריב איתי?". "פתאום בדקה התשעים תק תק חשבתי שזה בוקס, אני פתאום רואה ידיים של האפרו דם דם, הבחור שנדקר מתחיל לברוח..." לאחר מכן טגנה ירד למטה וראה את המנוח "ישן שם". טגנה נשאל האם הוא ראה את הנאשם מוציא סכין והשיב "לא, לא יודע פתאום בדקה התשעים אולי זה מתוכנן. אחרי שהתווכחו 2 האריתראים האלה רבע שעה נעלמו ואחר כך חזרו ופתאום הנדקר הזה בא. מה זה אומר, זה מתוכנן". לדבריו, ראה את הנאשם דוקר את המנוח 4 פעמים באזור הצלעות. הוא ידע שמדובר בדקירות רק כשראה את הדם. לדבריו, חבר של הנאשם ירד מלמעלה ואמר אחרי הדקירה "זהו זה".

מאמרתו של גילו טגנה מיום 19.04.2017 בשעה 09:27 (ת/39) עולה, כי הנאשם והמנוח התווכחו לגבי המוסיקה במקום. הנאשם והאדם שהיה איתו הזמינו וודקה והתחילו לשתות, לאחר מכן הם יצאו החוצה עם המנוח, הנאשם אמר למנוח אתה רוצה לריב איתי? ואז החל לדקור אותו. לדבריו, הוא ראה שהנאשם הוציא משהו מהכיס אך לא ראה את הסכין, לאחר מכן המנוח התמוטט. טגנה הדגים איזו תנועה עשה הנאשם - תנועה של דקירה בצורה מעגלית, לאחר מכן הוא ראה דם והבין שמדובר בדקירות. בעל הפאב ניסה להפריד בין השניים. לדבריו, הנאשם ענד שרשרת על הצוואר בצבע ירוק בהיר והשיער שלו היה "גדול כזה". לאחר מכן המנוח ירד במדרגות והנאשם ירד אחריו.

בחקירתו הנגדית בבית המשפט העיד גילו טגנה, כי שהה בפאב כשעה בליל האירוע ושתה וודקה. לדבריו, הוא ראה את הנאשם ואת חבר שלו שותים ומזמינים בקבוק וודקה. הנאשם נכנס לתוך הבר, שם שיר במחשב ויצא. הנאשם תפס למנוח בכתפיים ודיבר איתו פעמיים. לדבריו, לפני שיצאו החוצה לא היה כל וויכוח בין השניים והוא כלל לא היה יכול לצפות שהם יריבו. טגנה אמר שלא ראה בשום שלב סכין בידו של הנאשם אך ראה שהנאשם נותן אגרופים למנוח - העד הדגים בביהמ"ש תנועה קשתית של היד, כשהיא פשוטה, כאשר כף היד קמוצה, כאשר האגודל בצד המוביל את התנועה והיד נעה בתנועה קשתית בגובה המותן, מן הצד אל החזית. הוא ראה את התנועה שתיאר כמה פעמים וזה נעשה בחזרות מהירות. טגנה הבהיר שלא מדובר באגרופ "מה שראיתי זה לא אגרופ אלא הנפת יד קשתית כפי שתיארתי". ב"כ הנאשם הקריא לטגנה מאמרתו במשטרה (ת/37 שורה 32 עמ' 3 ש' 57-58) "פתאום בדקה התשעים... חשבתי שזה בוקס, אני רואה ידיים של האפרו... הבחור שנדקר מתחיל לברוח..." ובהמשך "חשבתי שהוא נותן אגרופים, אבל כשראיתי דם, הבנתי שזה דקירה". טגנה ציין שכאשר מסר את הדברים במשטרה הוא היה מבולבל היות ובחיים לא נכח בסיטואציה כזאת אך מה שסיפר כעת זו האמת. ב"כ הנאשם אמר לעד שכאשר הוא התקשר למשטרה הוא אמר "הם דקרו אותו והלכו". טגנה השיב שהוא רק הודיע למשטרה שקרה משהו. לדבריו, לאחר התקיפה שהוא תיאר, המנוח ירד במדרגות והנאשם ירד למטה גם. נאמר לטגנה שבמשטרה הוא אמר שגם הבחור השני שהיה עם הנאשם ירד למטה במדרגות, טגנה השיב שהמנוח ירד אך לא ראה את הבחור השני יורד. טגנה נשאל על ידי בית המשפט האם היו אנשים נוספים ליד הנאשם והמנוח כאשר הם רבו והשיב "היו עוד שניים או משהו כזה, אני לא זוכר... בחוץ לא היה אף אחד". טגנה נשאל האם חבר של הנאשם היה קרוב אליהם כשהם רבו והשיב בשלילה. העד השיב שבכך הוא בטוח.

ע.ת 6 טירונף אמבצ'ו - העיד כי הוא גר בקריית גת ומכיר את הנאשם טוב מזה כשנה, הוא נהג לפגוש אותו במקומות בילוי, את המנוח לא הכיר כלל. לדבריו בשעה 02:00-02:30 בליל האירוע הוא הלך לשתות יין במקום של אליהו. הוא

ראה את הנאשם במקום, אמר לו שלום מרחוק ואז ראה שהנאשם יצא, לאחר חצי שעה הוא ראה את הנאשם נכנס למסעדה עם סכין ביד ימין, אמבצ'ו ניסה לדחוף אותו ואמר לו שילך לבית. לדבריו, על הסכין היה דם והוא לא יודע מה היה מחוץ למסעדה. הוא הבין שכנראה הנאשם רב עם מישהו ואמר לו ללכת לבית בצורה יפה והם הלכו יחד עד לביתו של אמבצ'ו ומשם הנאשם המשיך לביתו.

הוצגה לאמבצ'ו תמונה של אונקרי העד ציין שהוא היה במקום כמו כולם, ישב ושתה. העד נשאל האם ראה אותו עושה משהו והשיב בשלילה.

בחקירה הנגדית, אמבצ'ו אישר שהיה בתוך הפאב כל הזמן עד שיצא לבית. לדבריו, הוא לא ראה את הנאשם יוצא מהפאב ורק ראה אותו נכנס. אמבצ'ו אישר שאינו יודע כמה זמן הנאשם היה מחוץ לפאב. נאמר לו שבסרטון רואים אותו תומך בנאשם כאשר יצאו מהפאב, הוא השיב שבהתחלה תמך בו כדי שיצא, אך שלל שהנאשם התנדנד.

ע.ת 7 אלסה מספין - העידה, כי יש לה בר בקרית גת והיא מכירה את הנאשם כלקוח. בליל האירוע היא סגרה את הבר בשעה 22:45, הנאשם היה במקום עד שעה 21:30 בערך. הנאשם היה עם ברהנו, בשלב מסויים ברהנו הלך והנאשם נשאר שם לבד. הנאשם רכש בקבוק יין אדום. לדבריה, הלקוחות קונים יין, יושבים בחוץ ומוזגים לאנשים, הם לא שותים לבד. היא לא ראתה מה הנאשם עשה עם היין לאחר שרכש אותו. לאחר מכן הנאשם קנה בקבוק יין נוסף אך לא סיים אותו והיא לא יודעת כמה הוא שתה. לדבריה, התנהגותו של הנאשם בבר היתה בסדר, לא היה משהו מיוחד.

ע.ת 8 אליהו טסטה - בעל המקום בו התרחש האירוע. לדבריו, הוא מכיר את הנאשם כלקוח של הפאב ואת המנוח לא הכיר לפני. בליל האירוע הנאשם וחבר שלו אונקרי הזמינו וודקה, מולם ישבו המנוח וחבריו. בשלב מסוים הנאשם והמנוח התווכחו על המוסיקה. לאחר מכן, כל אחד הלך למקומו ואז הם שוב החלו להתווכח. אונקרי ישב ליד הנאשם בזמן הזה ולא עשה כלום. בשלב מסוים הם נרגעו והנאשם יצא. טסטה שאל את אונקרי איפה הנאשם ואונקרי אמר לו שהוא הלך לבית והוא לא יודע אם הוא יחזור או לא. לאחר חצי שעה הנאשם חזר והמשיך לשתות, הוויכוח התחדש וטסטה ביקש מהם שיצאו החוצה ויצא איתם על מנת שלא יריבו. הם המשיכו להתווכח וטסטה ראה את הנאשם מגיע לכיוון המנוח ועושה ככה - טסטה ניצב במיקום ובתנוחה המדגימים את הנאשם, כאשר מולו עומדת התובעת המדגימה את המיקום והתנוחה שבה עמד המנוח, כשהמרחק ביניהם כחצי מטר והעד מתאר תנועה קשתית ביד ימין בגובה המתניים, כאשר כף היד פשוטה וכף היד קמוצה לאגרוף בתנועה קשתית חוזרת ונשנית כאשר האגודל בקדמת האגרוף. טסטה לא זכר כמה פעמים הנאשם עשה את התנועה הזאת, אולי פעמיים לדבריו. הוא לא ראה דבר בידיו של הנאשם וראה שהמנוח מנסה להתגונן. בשלב מסויים אונקרי הגיע ונכנס בין הנאשם ובין המנוח. אונקרי הגיע מכיוון הדלת ותפס את הנאשם. העד פתאום ראה דם על זרוע ימין שלו. תוך כדי המנוח התחיל לרוץ, עשה סיבוב לכיוון הדלת, הקיף את המדרגות וירד במדרגות. לאחר מכן הנאשם רץ אחרי המנוח וירד למטה. בזמן הזה אונקרי היה למעלה קרוב למדרגות. לאחר מכן הוא סגר את העסק.

בחקירה הנגדית טסטה שלל את האפשרות שהיה שיכור בזמן האירוע. הוא אישר שכאשר המשטרה הגיעה לקח לו זמן להתעורר ולפתוח להם את העסק. נאמר לטסטה שאונקרי כלל לא היה בבר אלא בצד השני ורחוק מהנאשם והמנוח ושהוא היחיד שאומר שאונקרי ניסה להפריד בין השניים, הוא השיב שהוא ראה את אונקרי יוצא מהדלת ומנסה להפריד ביניהם. לדבריו, גם אונקרי רץ אחרי המנוח והנאשם למטה. טסטה לא ידע אם היה דם על חולצתו של אונקרי לפני שירד למטה. טסטה אישר שהנאשם הזמין שני בקבוקי וודקה, שתה אחד והשאיר חצי מהבקבוק השני.

בחקירה החוזרת, טסטה נשאל מי שתה מהבקבוק וודקה שנגמר והשיב שהנאשם, אונקרי ועוד אנשים שהיו שם - היו הרבה אנשים והעד לא שם לב מי מוזג למי, ככה זה כשמישהו קונה בקבוק, כולם שותים איתו. טסטה הדגיש שהנאשם שתה הרבה אך לדבריו, "ההתנהגות שלו היתה בסדר, לא היה משהו מוזר, התנהג רגיל". לדבריו, "שיכור זה אדם שמתנדנד, מדבר שטויות עם אנשים אך הנאשם לא התנדנד, אלא רק תפס ראש, דיבר הרבה אך לא היה שיכור".

טסטה הבהיר שאת הבקבוק הראשון הנאשם ואונקרי שתו על הבר לבד ואת השני לקחו ושתו יחד עם אחרים.

ע.ת 9 קרן דסטה - בתו של אליהו - בעל הפאב. אמרת העדה במשטרה הוגשה בהסכמה תחת חקירה ראשית.

בחקירה הנגדית, אישרה שביליל האירוע יצאה עם חבר שלה מכיוון הפאב לתחנת הדלק, מרחק של 5-6 דקות הליכה. בדרך חזרה הם פגשו את אונקרי, העדה לא הכירה אותו. העדה אישרה שהיה לו דם על הידיים, היא ראתה אותו ממרחק של 3 מטרים.

מאמרתו של יוסף גודו מיום 13.04.2017 בשעה 07:28 (ת/35), עולה כי הוא חבר של המנוח ושהה איתו בפאב בליל האירוע. יוסף סיפר שבשלב מסוים הוא וקרן חברה שלו הלכו לתחנת דלק לקנות סיגריות וכאשר חזרו לכיוון הפאב ראו "אריתראי או סודני שאני מכיר אותו בפנים מהפאב... אותו בחור פנה אליי ואמר 'א' א' א' והיו לו סימני דם על הידיים או שריטות, חשבתי שא' רב איתו ונתן לו מכות, לא התייחסתי לזה".

תמלול ותרגום שיחות הטלפון המוקלטות

ב"כ המאשימה הגישה תמלול ותרגום של 3 שיחות טלפון שהוקלטו במכשיר הטלפון של אונקרי (שהעיד כאמור כי מותקנת לו אפליקציה בטלפון המקליטה את כל השיחות) - שתי שיחות שהתקיימו בין מיקלה לאונקרי ושיחה נוספת שהתקיימה בין אונקרי לנאשם.

בשיחה הראשונה שהתקיימה בין אונקרי למיקלה בליל האירוע בתאריך 13.04.2017 בשעה 03:39:46 ממנה עולה, כי מיקלה שאל אונקרי האם הנאשם נמצא איתו ואונקרי משיב שהנאשם אמר לו שהוא הולך לבית. מיקלה שואל "מה יש לך עם מי הוא רב?" ואונקרי משיב שהוא רב עם מישהו שישב עם אונקרי בבית הסוהר על המוסיקה במקום ושאוונקרי נמצא מחוץ לפאב. מיקלה אומר לאונקרי "טוב, הוא בא אליכם" ואונקרי משיב "אז מה יהיה? שלא יחשוב על משהו לא טוב, הוא בן אדם לא מאופס". בהמשך אונקרי מעדכן את מיקלה שהנאשם שב לפאב ולאחר מכן אונקרי אומר "איזה בלגן, אוי, לגיהנום, דבש (צ"ל "ג'בש", שהוא כינויו של הנאשם - נ"ז), דבש, דבש, דבש, אתה פעם אחת תמתין דבש?". ברקע, נשמעים צלילי חבטות והחלקת נעליים. לאחר מכן אונקרי אומר "זהו (לא ברור) זהו, זהו, זהו, זהו, זהו...זוזו, זוזו, זוזו, זוזו".

בהמשך השיחה אונקרי אומר למיקלה "מיקלה, הוא דקר אותו... דקר אותו מה אפשר להגיד? הוא דקר אותו, שבע שמונה פעמים". מיקלה שואל "איפה הוא עכשיו?" ואונקרי משיב "הוא נמצא שם... הוא נמצא שם, אמרתי לו תקום והוא לא שמע אותי, אמר לי תבוא תרים אותו, אמרתי מי אני שאני ארים אותו? זה שהרביץ לו, זה הכניס לו סכין". מיקלה שואל "כמה פעמים דקר אותו?" ואונקרי משיב "שבע פעמים... בכל הגוף שלו. לחכות שם? מה? איזה בן אדם".

בשיחה השנייה שהתקיימה בין השניים בשעה 04:04:58 - אונקרי אומר למיקלה "אני אומלל, אני הולך לאיזה בית"

מיקלה שואל אותו "איפה, איזה בית?" ואונקרי משיב "הלכתי לבית, איך אני אבוא אליך? לאן אני אבוא? הוא בא עם הזה אליו, איך אני אבוא?"... "הוא בא אליו, לאן אני אבוא?". מיקלה שואל "למה אתה לא בא לפה?" ואונקרי משיב "איך אני יכול לבוא כשהוא בא אליו עם משהו? עדיף שיתפסו אותך אזרחים לפחות אתה יכול לעשות משהו, מאשר שהשוטרים יתפסו אותך". בהמשך אונקרי אומר למיקלה "אני כל הגוף שלי דם... אני לא יכול ללכת אפילו בכביש" מיקלה שואל בהמשך "כל הבגדים או רק המכנסיים?" ואונקרי משיב "כל הבגדים שלי, אפילו הידיים שלי, איפה אני אשטוף את הידיים? איפה יש ברז שאני יכול לשטוף בו את הידיים?". בהמשך דוגרי משוחח עם אונקרי.

בשיחה השלישית שהתקיימה בין אונקרי לנאשם בשעה 04:15:10 - הנאשם אומר לאונקרי "הסכין שהכנסתי אותה אצלו, גם אצלך אני אכניס אותה" אונקרי משיב "אה? אה? אה?" (המהום). אונקרי אומר לנאשם "אני בבית, אני נמצא שם" הנאשם אומר "מה שהיה לא מספיק לך?" ואונקרי משיב "הלז? מה אכפת לך?".

התובעת השמיעה לנאשם את השיחה בה לטענתה הוא נשמע מאיים על אונקרי, הנאשם הקשיב לשיחה ובתחילה אמר שאונקרי אומר לו שהוא בבית, לאחר מכן אמר שהוא שומע את עצמו אומר את המילה "סכין".

ע.ת 10 גולן בלומנקרץ - העד עובד בחברת אולטקסט תמלל את ת/36 א - תמליל של תרגום שיחות טלפון מטיגרית לעברית.

לדבריו, הוא והמתרגם הקשיבו יחד לשיחה, המתרגם תרגם אותה מטיגרית לעברית והעד הקליד את דבריו. העד אישר שאבי ניניו שכתב את המסמך שהוגש לא נכח בזמן התרגום.

ע.ת 11 אליהו אבבה - העד עובד בחברת אולטקסט כמתרגם מטיגרית ואמהרית לעברית. העד אישר שהוא דובר טיגרית ואמהרית, אך לאריתראים יש שפה מקומית שמשנתנה ממקום למקום ולכן את המילים שהעד לא הבין הוא לא תרגם, כמו כן לא תרגם מילים שלא שמע בבירור.

לדבריו, הוא תרגם מילה במילה, גולן כתב הכל והם קראו זאת יחד, העד העיד כי הוא קורא וכותב בעברית. נאמר לעד שהוא אמר בחקירה הראשית "אני אמרתי למתמלל, אם הוא כתב או לא כתב אני לא יודע, לא קראתי את התמליל". העד הבהיר שאולי לא הובן נכון, אך כל משפט שגולן כתב העד ראה ואישר. העד אישר שגם כאשר המילים לא היו ברורות וגם כאשר נשמעה מילה שאינה בטיגרית נכתב בתמליל "לא ברור". לדברי העד, הוא לא החליט על דעת עצמו מי הוא דובר א ומי זה דובר ב, הם קראו אחד לשני בשמות. נאמר לעד שהוא תירגם שדובר מספר 1 ג'בש אמר שהסכין "שהכנסתי אותה אצלו גם אצלך אני אכניס אותה", העד הסביר שהמשמעות של המילה "קרה" היא סכין. העד האזין לקטע המדובר במעמד הדיון ואמר שהתרגום שלו כפי שמשקף בתמליל נכון וברור - "אונקרי, הסכין היא גם אצלך תיכנס". האדם שקיבל את ההודעה שזה אונקרי הוא המום ואומר "אה, אה, אה". נאמר לעד שהוא כתב בתמליל שאונקרי אמר למיקלה "שעדיף שיתפסו אותך אזרחים, לפחות אתה יכול לעשות משהו מאשר שהשוטרים יתפסו אותך", אך מתורגמן אחר תרגם זאת אחרת, העד השיב שתרגם מה ששמע והשופטים יחליטו מה הגיוני.

ב"כ הנאשם לא הגיש תמליל מטעמו, אך חקר את העדים בנקודה זו וביקש מהמתורגמנית (במשפט) לתרגם את השיחה בין אונקרי לנאשם:

במהלך חקירתו של מיקלה (פרוטוקול מיום 08.06.2017 עמ' 56) ב"כ הנאשם ביקש ממנו לתרגם את השיחה בין

הנאשם ובין אונקרי. לדבריו, הנאשם אמר לאונקרי שיבוא לבית. ואונקרי אומר שהוא בבית. ב"כ הנאשם שאל "נכון שהוא לא אומר מילה על סכין בבטן ולא מאיים?" ומיקלה משיב "לא, בטן לא".

במהלך חקירתו של דוגרי (פרוטוקול מיום 08.06.2017 עמ' 83) ב"כ הנאשם ביקש מדוגרי שיתרגם את השיחה האמורה - דוגרי שלל שבשיחה הנאשם איים על אונקרי שהוא ידקור אותו בבטן, כמו שהוא דקר את חבר שלו. לדבריו "סנאי (הנאשם) על הסכין דיבר איתו...והוא אמר לו תבוא לבית". ואונקרי אמר לו שהוא בבית.

ב"כ הנאשם ביקש מהמתורגמנית לתרגם את השיחה הנ"ל והמתורגמנית בבית המשפט אמרה שבשיחה נאמר "הסכין בבית. איפה אתה אני בבית". דוגרי שלל שזה התרגום.

במהלך עדותו של אונקרי (פרוטוקול מיום 16.07.2017 עמ' 47), התובעת השמיעה לו את השיחה והוא נתבקש לתרגמה, לדבריו, בשיחה הנאשם אמר לו "תבוא לבית אני מכניס לך סכין". והמתורגמנית תרגמה "הוא אמר לו שהסכין יגיע אליך, אז הוא אומר לו איפה זה? אז הוא אומר לו בבית". לאחר מכן בית המשפט ביקש מהעד להבהיר את דבריו ולתרגם מה נאמר לו על ידי הנאשם והוא השיב "סכין מגיע לך, תבוא לבית". אונקרי אמר שהוא הבין מהנאשם שהוא יכניס לו את הסכין, משמע, ידקור אותו.

ב"כ הנאשם ביקש מהמתורגמנית שתתרגם שוב את הדברים והיא השיבה "שהסכין תגיע אליך... ואז אונקרי שואל "איפה היא?" (הסכין) והנאשם משיב "תבוא לבית, אני בבית".

דוחות פעולה של השוטרים שהגיעו למקום האירוע - הוגשו בהסכמה

דוח פעולה שערך רס"ב עופר אפריאט שהגיע למקום האירוע בסמוך לקרות האירוע- בשעה 03:57 (ת/34). הוא תחקר את גילו טגנה לגבי האירוע - טגנה סיפר לו שראה את המנוח מתווכח ורב עם שני אריתראים בתוך הפאב, לאחר מכן שניים דחפו את המנוח החוצה ואחד מהם דקר את המנוח בכל חלקי גופו. גילו טגנה הצביע על בחור אריתראי ואמר שהוא היה עם הדוקר. רס"ב אפריאט פנה לאותו בחור והוא הזדהה כעמניאל דווסה - המכונה אונקרי (המדובר בעמניאל גילו - המכונה אונקרי- נ.ז.). ואמר לו שהוא לא היה במקום אך הוא יודע מי הדוקר ומוכן לעזור מכיוון שהדוקר אמר לו "אני רוצה שתבוא אליי ונטפל בך כמו שצריך". לדבריו, אונקרי (בדו"ח נכתב עמניאל) אמר שכינויו של הדוקר הוא ג'בש (כינויו של הנאשם) ושהם היו בעבר חברים. אונקרי הראה לרס"ב אפריאט תמונה שלו עם הנאשם. לאחר מכן, כששם לב שלאונקרי יש סימני דם על המרפק שמאל ועל בגדיו ושייתכן שגם הוא היה מעורב בקטטה, רס"ב אפריאט ביקש מאונקרי שיתלווה אליו לניידת כעד לאירוע, בתחילה אונקרי לא שיתף פעולה אך בהמשך כן. לאחר מכן קצין אג"ם אמר לו שיעכב את אונקרי כחשוד באירוע מכיוון שבעל הפאב הצביע עליו כאחד החשודים. אונקרי לא ידע להגיד כתובת מדויקת של הדוקר אך אמר שהוא יכול להוביל את המשטרה לשם. אונקרי עבר לחסותו של קמ"ן התחנה ופקד אביעד עכא.

דו"ח פעולה של רס"ל סוויסה תומר מיום 13.04.2017 בשעה 03:48 (ת/32), ממנו עולה כי הגיע למקום האירוע בסמוך לקרותו. לדבריו, לאחר שסגרו את הפאב הגיעו למקום קרן וכן הזוג שלה אסף והיה איתם בחור נוסף בשם אונקרי (בדו"ח נכתב עמניאל גילו- נ.ז.) "שהתנהג בצורה קצת עליזה, נראה היה שתוי". רס"ל סוויסה עצר את אליהו דסטה ודסטה סיפר לו שהמנוח ישב על הספה והיו שני בחורים שרבו עם המנוח. לדבריו, הם התווכחו ואז יצאו מהעסק והוא נעל עליהם ומשם לא יודע מה קרה. עוד סיפר שאונקרי מכיר את הדוקר.

מהדו"ח שערך רפ"ק בוהדנה עולה, כי שאל את דסטה מי הדוקר והוא השיב שמדובר בבחור אריתראי שחבר שלו נמצא למטה בחנייה ויכול להוביל את השוטרים למקום מגוריו מכיוון שהם גרים יחד (ת/33).

מדו"ח פעולה של פקד אביעד עכא מיום 13.04.2017 בשעה 03:48 (ת/31) עולה, כי הוא הגיע למקום בשעה 03:57, השוטר אפריאט ציין בפניו שיש אצלו בניידת חשוד שהיה מעורב באירוע ויודע מי דקר את הקורבן כי הוא חבר שלו, פקד עכא ניגש לניידת וראה בחור ממוצא אריתראי שזוהה לאחר מכן כגילו עמניאל (אונקרי) ואמר שהוא מכיר את הדוקר והוביל את השוטרים לביתו ברחוב הבשן 1 דירה 1, מדובר בדירת קרקע המחולקת לכמה חדרים. בחצר הבית היו 3 גברים אריתראים והם עצרו שניים מהם - מייקל סלומון וזרסינאי (זהו שמו המלא של הנאשם - נ.ז.), פקד עכא הבחין בשתי סכינים - אחת לבנה והשניה שחורה, זרוקות בחצר על הרצפה בסמוך למקום ישיבתם של החשודים. מדו"ח הפעולה שערך פקד בוריס ברדין (ת/29) עולה בנוסף, כי השוטרים נכנסו עם הנאשם לחדר השינה שלו שם מצאו נעליים בצבע אדום ועליהן סימני דם, הנאשם נשאל של מי הנעליים והשיב שכולם לובשים אותם, כמו כן הוא הצביע על חולצה בצבע אדום ומסר שלבש אותה לפני כן, בשלב זה הוזמנה למקום מעבדה ניידת.

דו"ח על מעצר מיום 13.04.2017 בשעה 05:30, תגובתו של הנאשם "אני לא קשור לרצח, אני לא עשיתי כלום".

מצלמות האבטחה

התביעה הגישה סרטונים ממצלמות האבטחה שתיעדו את מקום האירוע וסביבתו. בחלק מהמצלמות ישנו פער בין שעות המצלמה לזמן אמת (השעות בפועל שצוינו בדו"חות המשטרה שהוגשו בהסכמה) ולפיכך נכתב מהו הזמן בפועל ביחס לשעה בשעון המצלמה, על מנת להבין את השתלשלות האירועים, כפי שהתרחשו בליל האירוע.

כפי שצויין להלן, מצלמות האבטחה מתעדות שני מוקדים עיקריים - האחד - הכניסה לפאב, מבואת היציאה ממנו לכיוון המרכז המסחרי והחלק העליון של גרם המדרגות - בו התרחש האירוע המיוחס לנאשם והשני - תחתית גרם המדרגות, בו נמצא המנוח ללא רוח חיים.

מזכר שנכתב על ידי רס"מ יואב דהן מיום 14.04.2017 (ת/26א), ממנו עולה כי ביקר במקום של אלסה (המקום בו שהה הנאשם לפני שהגיע למקום האירוע, הפאב של אליהו), צפה במצלמות האבטחה שבמקום וציין כי במצלמה, בשעה 20:12:00 רואים את הנאשם שלבוש מכנס מנומר וחולצה בהירה אפורה מתקרב לדלת העסק יחד עם אחר (ברהנה), מוציא כיסא ויושב בחוץ. בשעה 22:40 העסק נסגר (זמן אמת 23:31).

מזכר שערך רס"מ יואב דהן מיום 14.04.2017 (ת/22ב), ממנו עולה כי הוריד על דיסק את הקבצים ממצלמות האבטחה של החנות תכשיטי אסתר שממוקמת סמוך למקום האירוע וניתן לראות באמצעותן את ההתרחשות מחוץ לפאב. בקובץ שמתחיל בתאריך 13.04.2017 בשעה 01:51 לפי שעון מצלמות (זמן אמת 03:12), מדובר במצלמה מס' 1 בשעה 02:01:39 (זמן אמת 03:22:29) נראית תנועה של 3 אנשים שלא ניתן לזהות אותם מחוץ למסעדה בשטח של הפסאז' (המדובר במקום האירוע - ליד הפאב - נ.ז.). ניתן לראות התגוששות בין שניים מהם שארכה מספר שניות, בהמשך חוזרים השלושה לתוך המסעדה. בשעה 02:09:10 (זמן אמת 03:30:00) נראים שניים מחוץ למסעדה, ניתן לראות שאחד גורר את השני ולא ניתן לראות באיזה דמויות מדובר.

קובץ שמתחיל בתאריך 13.04.2017 בשעה 02:09:30 (זמן אמת 03:30), מדובר בצילום של מצלמה מס' 1 והוא המשך של הקובץ הקודם בו נראו שניים גוררים אחד את השני. גם מצלמה זו מתעדת את ההתרחשות מחוץ לפאב. ניתן

לראות שהשניים הם ממוצא אתיופי/אריתראי, אחד לובש חולצה בהירה, מכנסיים שחורים ונעליים בהירות ויש לו שפם ותופס בידו של האחר שלובש חולצה צבעונית ומכנסיים צבעוניים. בשעה 02:12:58 (זמן אמת 03:33:28) הם נעלמים מעיני המצלמה. בשעה 02:20:50 (זמן אמת 03:41:50) רואים אדם שעולה מגרם המדרגות הסמוך לפתח המסעדה. רס"מ דהן ציין, כי ממצלמות האבטחה של הקיוסק הסמוך למדרגות הנ"ל נראה הנאשם עובר באותה שעה ואותה דקה בדיוק, כך שזה מתאים לזמן הגעתו למסעדה לפני הרצח. אותו אדם פנה שמאלה לעבר הכניסה למסעדה. בהמשך בשעה 02:22:20 (זמן אמת 03:43:20) נראים אנשים מחוץ למסעדה, לא ניתן לזהותם בשלב זה, רואים תגרה בין השניים ואחד שמסתכל והולך לאחור שאינו מעורב. התגרה בכניסה למסעדה. התגרה נמשכת עד 02:22:45 (זמן אמת 03:43:45), בשעה זו אחד רץ לתוך גרם המדרגות שמוביל לחניון של בנק הפועלים ומיד אחריו עוד אחד רץ. בשעה 02:22:50 (זמן אמת 03:43:20) ניתן לראות כיבוי אורות במסעדה. בשעה 02:24:12 (זמן אמת 03:44:42) נראה בחור בורח מהמתחם (על פניו עונה לתיאור של אונקרי) לבוש מכנס שחור, חולצה כהה וטלפון נייד בידו. בשלב זה נשארים שניים, אחד בעל מכנס מנומר דומה לתיאור של הנאשם ששערו "אפרו" ואותם שניים הולכים וחוזרים, בשעה 02:26:23 (זמן אמת 03:46:53) ניתן לראות שבחור שלובש חולצה בהירה עם זקן צרפתי מחזיק את הנאשם וניתן לראות שהנאשם מחזיק סכין בידו, השניים עוזבים את המקום.

קובץ שמתחיל ב-13.04.2017 שעת מצלמה 02:07:36 (זמן אמת 03:28:36) בשעה 02:10:48 (זמן אמת 03:31:48). המדובר במצלמה המתעדת את המתרחש מחוץ לפאב. רואים שני אנשים מתגוששים, אחד לובש חולצה כחולה עם פסים לבנים ומכנס ג'ינס והאחר לובש קפוצ'ון ומתחתי חולצה כתומה. מצלמה זו חופפת את מצלמה 1, ניתן להבין שהבחור שלובש חולצה כחולה עם פסים לבנים גורר מהמסעדה את הבחור האחר. בשעה 02:22:42 שעות מצלמות (זמן אמת 03:43:42) רואים את אותו בחור עם חולצה אפורה וכיפה על ראשו הולך בצעדים אחוריים ומסתכל לכיוון המסעדה - על פניו ניתן להבין שהוא צופה באירוע המדובר שבפתח המסעדה. בשעה 02:24:12 (זמן אמת 03:45:12) הבחור שזוהה כאונקרי (נכתב בדו"ח עמניאל גילו - נ.ז.) ברח מכיוון המסעדה למרכז.

בהמשך לקובץ הקודם, שעות מצלמה 02:24:16 (זמן אמת 03:47:22) רואים את הנאשם ביחד עם אחר שתופס אותו, הנאשם מחזיק משהו בידו השמאלית כשהיא קפוצה - המדובר במצלמה שמתעדת את המבואה ביציאה מהפאב לכיוון המרכז המסחרי (ולא לכיוון המדרגות).

מזכר שכתב רס"מ יואב דהן ביום 14.04.2017 (ת/21ב) ממנו עולה, כי במצלמת האבטחה של הקיוסק הסמוך לזירת האירוע בשעה 03:49:02 (זמן אמת 03:41:02) נראה הנאשם לבוש במכנסיים מנומרים וחולצה בהירה/אפורה קצרה חולף על מצלמה זו, ניתן לראות את השרשרת על צווארו. בנוסף, לפי השתקפות האור במצלמה הנאשם מחזיק משהו נוצץ בידו השמאלית. המדובר במצלמה המתעדת את האזור שמחוץ לפאב, בה נראה הנאשם בדרכו חזרה לפאב, לפני האירוע).

מזכר שכתב רס"מ יואב דהן מיום 20.04.2017 (ת/27א), ממנו עולה, כי הגיע לעסק שנקרא תכשיטי רינה שממוקם ברחבה של המרכז המסחרי בקריית גת, בבדיקה במצלמות ישנו פער של 00:03 דקות איחור מזמן אמת. בצפייה לפי הזמנים הרלוונטיים לאירוע בתאריך 13.04.2017 שעה 03:44 הבחין רס"מ דהן בחשוד סנאיי (הנאשם) עובר על פני מצלמה מספר 8 ביחד עם המנוח. ניתן לראות שנופל לנאשם דבר מה על הרצפה (על פניו נראה שמדובר בסכין שהחזיק בידו). המדובר במצלמה המתעדת את האזור שמחוץ לפאב.

מזכר שנכתב על ידי רס"מ יואב דהן מיום 14.04.2017 (ת/24א) ממנו עולה, כי צפה במצלמות האבטחה של עסק נוסף שנמצא בקרבת מקום האירוע. מהצפייה עולה, כי בשעה 03:32:14 רואים 2 שנאבקים/גוררים אחד את השני, לא

ניתן לראות את הפנים שלהם. בהמשך, בשעה 03:39 רואים אדם שנשען על המעקה ובשעה 03:42:27 עוזב את המעקה לכוון המסעדה ולאחר מכן בשעה 03:47:25 רואים שני אנשים שחולפים במצלמה (החוקר העיר כי ניתן להבין שמי שעובר הם הנאשם והאחר שטרם זוהה היות והזמנים תואמים את הזמנים של מצלמה 4 בתכשיטי אסתר שתיעדה אותם חולפים בשביל זה). המדובר במצלמה המתעדת את המבואה ביציאה מהפאב לכוון המרכז המסחרי (ולא לכוון המדרגות).

מזכר שערך רס"מ יואב דהן מיום 14.04.2017 (ת/23א), ממנו עולה כי ביקר בעסק נוסף בשם "מיקיאן" שממוקם בסמוך למקום האירוע. רס"מ דהן צפה במצלמות האבטחה וציין כי המדובר במצלמת נפח שמצלמת לפי תנועה כך שמדי פעם הסרטון קופץ בזמנים. בניגוד למצלמות לעיל, מצלמה זו מתעדת את ההתרחשות בתחתית גרם המדרגות, למטה, ולא במבואת הפאב למעלה. בשעה 03:49 רואים ליד המעקה חלק שחור ששוכב על הכביש ולא זז, לא ניתן לראות במה מדובר אך בצילום הקודם לצילום זה אותו חלק שחור לא נראה.

חוות הדעת הרפואיות

ד"ר מאיה פורמן - המומחית מטעם התביעה, הגישה שתי חוות דעת. האחת, מיום 15.05.2017 (ת/18), והשנייה, מיום 30.09.2018 - חוות הדעת המשלימה, שהוגשה לאחר חוות הדעת של פרופ' היס (ת/46).

פרופ' היס - המומחה מטעם ההגנה, הגיש חוות דעת מיום 24.01.2018 (נ/4).

כמו כן, פרופ' היס העיד מטעם ההגנה וד"ר פורמן העידה כעדת הזמה מטעם התביעה.

על מנת להקל על הקורא, בטרם אסקור את חוות הדעת המומחים ומסקנותיהם, אציין, כי התביעה סמכה את כתב האישום על חוות הדעת של ד"ר פורמן, התומכת בגרסת התביעה, כי המנוח נדקר 8 דקירות, מתוכן שתי דקירות קטלניות בלב שהביאו למותו. התביעה מייחס לנאשם, כי דקר את המנוח את כל שמונה הדקירות באותו מעמד - הקטטה שהתקיימה בפתח הדלת של הפאב.

מנגד, ההגנה טענה כי הגם שעולה מחומר הראיות שהנאשם דקר את המנוח בכניסה לפאב, מי שדקר את המנוח את שתי הדקירות הקטלניות בליבו ואת הדקירה בקרקפת, הוא אונקרי, חברו של הנאשם. ההגנה סמכה את גרסתה על 2 קביעות עיקריות של פרופ' היס: האחת, כי לאור העובדה שבחוות הדעת של ד"ר פורמן "לא תוארו/ תועדו דימומים מאקרוסקופיים ו/או מיקרוסקופיים בתעלות הדקירה בלב", קיימת אפשרות ששני פצעי הדקירה שאובחנו בנתיחה בלב נגרמו כאשר המנוח הפסיק לנוע או אחר המוות ומכאן שהוא נדקר בליבו לאחר שהתמוטט בתחתית גרם המדרגות ולא בכניסה לפאב. חיזוק לכך מוצא פרופ' היס בעובדה ששתי תעלות הדקירה בבית החזה משמאל שחדרו ללב הן סמוכות ובעלות דמיון מורפומטרי ויש בכך כדי לתמוך באפשרות שהמנוח לא שינה את תנוחתו בין שתי הדקירות. השנייה, כי סביר להניח שהסכין שאורך להבה 8.7 ס"מ לא יכלה לגרום לפצע הדקירה בקרקפת שאורך התעלה שלו בצירוף חדרית קצה הלהב הוא 10 ס"מ ומכאן שהסכין שנתפסה אצל הנאשם ובאמצעותה דקר, שאורך להבה הוא 8.7 ס"מ לא היתה יכולה לגרום לפצע הדקירה בקרקפת וסכין אחרת גרמה לכך. ההגנה לא הצביעה על סכין קונקרטיית אך ציינה שהעובדה שהסכין המיוחסת לנאשם לא היתה יכולה לגרום לכך, מחזקת את טענתה, כי אונקרי גרם לכך באמצעות סכין אחרת, שאורך להבה הוא מעל 8.7 ס"מ.

הרקע למחלוקת בין חוות הדעת הוא למעשה קביעותיה של ד"ר פורמן שניתחה בפועל את גופת המנוח וכך קבעה:

בגופת המנוח נמצאו 9 פצעי דקירה:

א. בגופת המנוח שני פצעי דקירה בבית החזה משמאל- התעלות חודרות דרך הכפורת (השק שבו נמצא הלב - כפי שהסבירו העדים המומחים- נ.ז.) ושריר הלב - קרום הכפורת חלק ומבריק, עם חתכים עם דימומים סביב כחלק מתעלות הדקירה. נמצאו 900 מ"ל נוזל דמי בחלל הצדר השמאלי, חיוורון קל בכליות והעדר כתמי מוות, כ 50-60 מ"ל קרישי דם בחלל הכפורת.

בנוגע ללב נכתב בסעיף 12 לחוות הדעת כי "שריר הלב מאוד נוקשה, מכווץ (צפידת מוות). שריר הלב בגוון חום-אדמדם, ללא דימומים או צלקות הנראים לעין".

ב. בגופת המנוח שתי דקירות בבטן משמאל.

ג. בגופת המנוח פצע דקירה בגב משמאל.

ד. בגופת המנוח חתך-דקירה בגב בגובה המותן.

ה. בגופת המנוח פצע דקירה בקרקפת משמאל - אורכה של תעלת הדקירה הוא 9 ס"מ וקיימת חדירה של קצה להב הסכין מחוץ לתעלה באורך 1 ס"מ.

ו. בגופת המנוח פצע דקירה באמה השמאלית.

ד"ר פורמן קבעה, כי על סמך ממצאי הניתחה בגופת המנוח, מותו נגרם בעקבות פצעי דקירה שחדרו ללב. עוד ציינה כי הדקירות בבטן, בגב ובאמה לא פגעו באיברים חיוניים או בכלי דם גדולים ולכן תרומתן למוות היא משנית נוכח הנזקים הנרחבים ללב.

כן ציינה ד"ר פורמן, כי פצעי הדקירה נגרמו באמצעות חפץ חד - להב/להבים בעל לפחות שפה מושחזת אחת ועל פי המדידות שעשתה, כל אחת מהסכינים שהועברו לבדיקתה יכולים היו לגרום לכל אחד מפצעי הדקירה שנמצאו בגופת המנוח.

לבסוף ציינה כי לפני מותו, המנוח היה תחת השפעת אלכוהול ברמה בינונית גבוהה ותחת השפעת קוקאין ברמה נמוכה.

מחוות הדעת ומעדותם עלה, כי המומחים נחלקו בנקודות הבאות:

א. האם הסכין שבאמצעותה הנאשם דקר את המנוח בבטן, שהיא בעלת להב באורך 8.7 ס"מ, היתה יכולה לגרום גם לפצע הדקירה בקרקפת?

ד"ר פורמן ציינה בחוות הדעת הראשונה, כי אורך תעלת הדקירה של הפצע שנמצא בקרקפת הוא 9 ס"מ, כן ציינה כי רוחבו של פצע היציאה בחלק האחורי של הקרקפת הוא 1.1 ס"מ. ד"ר פורמן קבעה בחוות הדעת שהסכין בעלת הלהב באורך 8.7 ס"מ היתה יכולה לגרום לפצע דקירה זה.

מנגד, טען פרופ' היס בחוות הדעת ובעדותו בבית המשפט כי סביר להניח שהסכין בעלת הלהב באורך 8.7 ס"מ לא יכלה לגרום לפצע הדקירה בקרקפת משמאל שאורך התעלה שלו 9 ס"מ ובנוסף קיימת חדירת קצה הלהב מחוץ לתעלה באורך של מעל 1 ס"מ. לטענתו, תעלה שאורכה מעל 10 ס"מ נגרמת בדרך כלל מלהב שאורכו לפחות 10 ס"מ או להב מעט קצר יותר כאשר הסכין מוחדרת בכוח לתוך הקרקפת ותושבת הלהב (הידית) מוטבעת סביב לפצע החדירה ובמקרה של המנוח לא נמצאה הטבעת תושבת הלהב. עוד ציין, כי כאשר מדובר באיבר שניתן לדחוס כמו הבטן תעלת הדקירה יכולה להיות ארוכה יותר מאורך הלהב, אך לא כך כאשר עסקינן בקרקפת.

ד"ר פורמן הסבירה בחוות הדעת המשלימה ובעדותה בבית המשפט כי שיער מונע סימני חבלה קהה, כך שחדירה של הלהב עד הסוף "תרופד" בשיער ואז הסיכוי שיישאר סימן על העור מופחת. ד"ר פורמן הסכימה עם דבריו של פרופ' היס שיכולה להיות תעלה ארוכה מאורך הלהב באזור הבטן ואף באזורים נוספים בגוף, אך לטענתה, גם לקרקפת גמישות מסוימת, אין מדובר ברקמה נוקשה כעצם והחדרת הסכין מעט מעבר לאורכה היא אפשרות סבירה. בחוות הדעת ד"ר פורמן ציינה כי המדובר בפער של 0.3 ס"מ, אך בעדותה בבית המשפט הסכימה כי כאשר למנוח יש שיער מקורזל, כמו במקרה זה, זה מרחיק את הידית מהקרקפת במילימטרים ספורים ולכן מדובר בפער של 0.5-0.6 ס"מ ומצב זה מתאפשר לאור הגמישות המסוימת בקרקפת. כאשר נאמר לד"ר פרמן בעדותה על ידי הסניגור כי היא הציגה את האפשרות המינימלית, היא השיבה שהיא אינה יכולה להתחייב על המספרים אך אם היא מעריכה באופן גס - חצי ס"מ ביציאה ועוד כמה מילימטרים של השיער, היא עדיין מגיעה למסקנה שזה אפשרי. ד"ר פורמן שללה את האפשרות שיותר סביר שהדקירה נעשתה באמצעות סכין עם להב ארוך יותר מ-8.7 ס"מ, לדבריה, זאת יכולה להיות סכין עם להב ארוך יותר, אך אין לה כלים לקבוע שזה יותר סביר.

ב. האם סביר יותר להסיק ששתי הדקירות בלב המנוח נעשו לאחר שהמנוח הפסיק לנוע או לאחר מותו במקום בו נמצאה גופתו ולא במקום בו התרחש המאבק בינו ובין הנאשם בכניסה לפאב?

פרופ' היס כתב בחוות דעתו כי קיימת אפשרות ששני פצעי הדקירה שאובחנו בנתיחה בלב נגרמו כאשר המנוח הפסיק לנוע או אחר המוות (סעיף 4 ב לחוות הדעת נ/4א) וכן כי סמיכות שתי תעלות הדקירה בבית החזה משמאל שחדרו ללב והדמיון המורפומטרי ביניהן מתיישבים עם האפשרות שהנדקר לא שינה את תנוחתו בין שתי הדקירות (סעיף 1 לחוות הדעת - נ/4א). כאן המקום לציין שבעדותו בבית המשפט התייחס פרופ' היס בעיקר לאפשרות שלאור העובדה שלפי חוות הדעת של ד"ר פורמן לא נמצאו דימומים בליבו של המנוח לא ניתן לקבוע שהדקירות בלב התרחשו כאשר המנוח היה בחיים. פרופ' היס ציין בעדותו, כי מיוחס למנוח שלאחר הדקירות הוא גם התאמץ וירד במדרגות, במצב זה הלב היה אמור להזרים דם והיינו צריכים לראות דימומים בנתיחה שלאחר המוות ובלתי סביר מבחינה מדעית שלא היו דימומים. באשר לאפשרות שהמנוח נדקר בסמוך למוות אמר פרופ' היס: "עכשיו, אם אדוני היה אומר לי תשמע, הוא נדקר בחיים אבל ברגע הדקירה, באותו רגע, הלב פסק לפעום. אני לא יכול לשלול את האפשרות הזאת. למרות שזה עוד פעם, הייתי מצפה, מכיוון שהלב הוא איבר מלא דם, כל מה שאנחנו עושים, זה מכיוון שהלב מתכווץ, מפני שהוא מתכווץ כל כך הרבה פעמים בדקה וכל כך הרבה פעמים בשעה אנחנו זקוקים לתמיכה של דם ויש לו המון כלי דם קטנים וגדולים... לכן יש כאן איזה בעיה, סוגיה שאני לא יכול, אין לי אמצעים לפתור אותה" (פרוטוקול מיום 31.05.2018 עמ' 135-136).

בהמשך, כאשר נשאל על ידי בית המשפט מה התרחיש האפשרי מבחינתו, מעבר לעובדה שהוא שולל את תרחיש התביעה, השיב פרופ' היס: "הסצנריום היחידי שהוא יכול להיות סביר...שהיו שני פצעי דקירה שגרמו למוות מייד... אני לא יודע, אולי לא הייתה הליכה כלל, אני לא חושב שאפשר לומר על סמך שני פצעי הדקירה האלה, שהייתה פעילות

גופנית אחרי זה. זה יותר מתקבל על הדעת, שאחרי דקירות כאלה, ויש מצבים כאלה, היה גירוי של מערכת עצבים פנימית של הלב שגרמה, גירוי שגרם למוות מייד, הפסקה מיידית של פעילות הלב" (פרוטוקול מיום 31.05.2018 עמ' 141-142)

נאמר לפרופ' היס כי על פי חוות הדעת של ד"ר פורמן נמצאו בחלל הכפורת (השק שבו נמצא הלב) 50-60 מיליטר דם - פרופ' היס ציין, כי מקור הדם יכול לנבוע מטלטול הגופה לאחר המוות והגם שיותר סביר שהדם הגיע מתוך הלב ולא מטלטול הגופה, העובדה כי לא נמצאו דימומים בלב אינה מתיישבת עם האפשרות הזאת.

נאמר לפרופ' היס כי על פי חוות דעתה של ד"ר פורמן נמצאו 900 מיליטר דם בחלל הצדר (החלל שמסביב לריאה) פרופ' היס הסכים שמדובר בכמות גדולה של דם. נאמר לפרופ' היס שאם הדקירה נעשתה לאחר המוות אז לא אמורים לראות דימום בריאה, פרופ' היס השיב "בדקירה אחר המוות אין דימום ברקמה לאורך תעלת הדקירה, אבל גם אחרי המוות הצטבר דם הן בחלל מסביב ללב והן בחלל..". פרופ' היס הסכים ש-900 מיליטר זה הרבה ולכן הוא חושב שאם הדם לא בא כולו מהלב, אולי הוא בא מכלי דם שנמצאים בדופן בית החזה ונחתכו תוך כדי החדרת שתי תעלות הדקירה לכיוון הלב. פרופ' היס ציין שנערך ניסוי במסגרתו נעשה פצע אחרי המוות בבית החזה על מנת לקבוע את כמות הדם שאפשר לקבל אחרי המוות מדקירה כזאת והתוצאה היתה 300-500 מיליטר דם. פרופ' היס הסכים ש-900 מיליטר זאת כמות ניכרת והיה הרבה יותר נוח לדבריו, להגיד שהיא הגיעה מהלב מבחינה אנטומית ומבחינת רפואה משפטית, אך אין לו על מה להתבסס. פרופ' היס נשאל על ידי בית המשפט האם ייתכן שהיה דימום בלב שלא נצפה ופרופ' היס השיב שרפואה משפטית היא לא מתמטיקה ותמיד יש אפשרות, אך כאן נעשו כל הבדיקות הנדרשות - לרבות בבדיקה המיקרוסקופית. פרופ' היס הסביר שעל מנת שהוא ישתכנע מבחינה מדעית שהדקירה היתה כאשר המנוח היה בחיים ולפני שירד במדרגות הוא צריך לראות דימום לאורך תעלת הדקירה. פרופ' היס שלל את האפשרות שהדם זלג מחדרי הלב לבית החזה, מכיוון שכדי שזה יקרה צריך להיות קשר בין חדרי הלב לכפורת, אך ד"ר פורמן כתבה שהדקירות חדרו לתוך חדרי הלב. פרופ' היס נתבקש להסביר מה ההשערה שלו ואמר שיותר מתקבל על הדעת שהדקירות התרחשו סמוך ממש למוות וגרמו להפסקת מיידית של פעילות הלב. לגבי שאר הפצעים ציין פרופ' היס כי ד"ר פורמן כתבה שיש דימום בתעלות וכן מדובר בפצעים חיצוניים, הם מנוקזים כלפי חוץ, תעלת הדקירה לא חדרה פנימה ולכן הדימום הוא כלפי חוץ.

פרופ' היס ציין שאמת המידה היחידה שיש מבחינת הרפואה המשפטית להעריך איבוד דם לפני המוות הוא חיזורן של איברים פנימיים כמו המוח, הלב והכליות. במקרה זה ד"ר פורמן מצאה חיזורן קל בכליות ולכן היא בדקה את כתמי המוות, אך אצל כהי עור לא ניתן להתייחס להיעדר כתמי מוות כתומך בכך שהמוות נגרם כתוצאה מאיבוד דם.

ד"ר פורמן הבהירה בחוות הדעת השניה כי בחזה של המנוח נמצאו שתי דקירות סמוכות וכן נמצאו דימומים נרחבים לאורך תעלות הדקירה. פרופ' היס מניח שאין דימומים סביב פצעי הדקירה בלב וטוען (תוך התעלמות מהדימומים הספוגים ברקמות הרכות לאורך תעלות הדקירה) שהעדר הדימומים מתיישב עם כך שהדקירות נגרמו לאחר המוות או שהמנוח לא זז לאחר דקירות אלה. לדבריה, לא ברור על בסיס מה טוען פרופ' היס שהמנוח לא זז, אין קשר בין תנועה לבין כמות דימום בלב כל עוד יש לחץ דם.

ד"ר פורמן הדגישה כי יש דימומים סביב תעלות הדקירה אשר מתועדות בחוות הדעת ובתצלומים ויש דימומים בלב - שנראים באופן מאקרוסקופי והגם שלצורה לא תועדו באופן פרטני, הם נראים היטב בתמונה. נוזל דמי יכול להצטבר בחללי גוף לאחר המוות, אך דימום אינו נספג ברקמות לאחר המוות. מכאן כי, לדעתה של ד"ר פורמן, הדקירות בחזה

שגרמו לדימומים הנרחבים ברקמות נגרמו בחיים. כאשר משתמשים במילה "דימומים" אין הכוונה לדם שזלג וטפטף מכלי דם פגוע. תופעה זו יכולה להתרחש גם לאחר המוות אם מזיזים את הגופה, אלא הכוונה להסננה של דם שנדחק אל בין תאי הרקמה בכוח לחץ הדם ונותר מוסנן ברקמה. תופעה זו מתרחשת כאשר יש לחץ דם זאת אומרת כאשר אדם עדיין בחיים.

ד"ר פורמן חלקה על מסקנת פרופ' היס שהעובדה ששתי הדקירות שהיו במקומות שונים אך סמוכים בבית החזה התלכדו יחד מעידה כי המנוח לא זז בין דקירה אחת לשנייה. לטענתה, קיימת אפשרות כזו, אך לא ניתן לקבוע זאת על סמך הסימנים במקרה זה היות ומדובר בשתי דקירות בלבד שאינן מקבילות, האחת אופקית והאחרת אנכית ונוהגים לחשוד שאין תנועה בין פצעי הדקירה כאשר מדובר במספר פצעים מקבילים וסמוכים.

ד"ר פורמן התייחסה לדבריו של פרופ' היס שמה שנראה בתמונות בסמוך לפצעי החתך זה מריחת דם ולא דימומים בשריר הלב. לדבריה, לא כך הדבר, בסמוך לפצעי הדקירה בלב יש דימומים הנראים היטב. ד"ר פורמן אישרה שלא תיעדה אותם באופן פרטני ורק ציינה שיש דימומים לאורך תעלת הדקירה בבית החזה. כמו כן, תוארו דימומים בקרום הכפורת (השק שבו נמצא הלב) סביב החתכים. ד"ר פורמן ציינה כי גם אם לא היו דימומים בלב, כיצד ניתן להסביר את העובדה שיש דימום נרחב לאורך תעלות הדקירה ואף בקרום הכפורת שכמעט צמוד ללב - האם ניתן להפריד את תעלות הדקירה - את אלה שמגיעות עד הלב, מאלה שעוברות בלב בלבד. אין בכך הגיון.

לדבריה, פרופ' היס מתעלם ממכלול הממצאים ולשיטתו המנוח נדקר פעמיים דרך אותן תעלות דקירה בחזה, פעם אחת כאשר הוא היה בחיים והתעלות הגיעו עד קרום הכפורת (שם נראה דימום) ובפעם השניה לאחר שהמנוח נפטר, בדיוק דרך אותן תעלות שהגיעו הפעם עד הלב ולא יצרו דימום.

ד"ר פורמן התייחסה בחוות דעתה למשפט שפרופ' היס אמר בבית המשפט "... אני מקבל שזאת, שזה תמונה של דימומים בתוך הרקמות הרכות, אין לי שום אפשרות לקבוע אם הם קשורים לתעלת הדקירה או לא". לדבריה, לה יש אפשרות לקבוע זאת. בעת הניתחה היא ראתה דימומים ברקמות בית החזה, סביב לתעלות הדקירה ובהעדר סימנים חבלתיים אחרים באזור זה פרט לתעלות הדקירה, היא מקשרת את הדימומים בחזה לתעלות הדקירה, ומכאן כי המדובר בפצעי דקירה שהתרחשו בזמן שהמנוח היה בחיים.

ד"ר פורמן התייחסה לטענתו החוזרת של פרופ' היס כי היא לקחה דגימות היסטולוגיות מהלב על מנת לבדוק אם יש דימומים ברקמה. לדבריה, היא לא לקחה דגימות מהלב במטרה לחפש דימומים אלא כי חשדה שהמנוח סבל ממחלת לב ולכן דגמה אותו. לדבריה, לשאלה האם המנוח סבל ממחלת לב ישנה חשיבות מכיוון שמחלות לב הן תורשתיות ויש צורך להודיע למשפחה והן ביחס לאפשרות של תרומה. ד"ר פורמן הפנתה לסעיף 12 בעמוד 5 בחוות דעתה, שם כתבה שהלב במראה מאורך עם התעבות קונצנטרית, לא מדובר בתיאור סטנדרטי. ד"ר פורמן הסבירה כי בבדיקה ההיסטולוגית מבנה הלב היה תקין, אך פירוט תוצאות הבדיקה ההיסטולוגית בעמוד 7 כי "לב- ללא ממצא מוקדי. חלק מסיבי השריר מוגדלים. מנח סיבי השריר תקין. אזורים עם טשטוש הפספוס של סיבי השריר" מעידות, כי כלל לא חיפשה דימומים בבדיקה ההיסטולוגית.

ד"ר פורמן הדגישה שלא כתבה שיש דקירות בלב על אף שהיו, ההתייחסות לדקירות היא בסעיף 5. עוד הדגישה כי הדימום בלב יכול להיות מועט כפי שהיה במקרה זה וזאת היא למדה ממקרים קודמים שבאו בפניה, בהם אנשים נדקרו

ואף שרדו תקופה מסוימת ועדיין הדימומים בלב לא היו נרחבים.

גרסת הנאשם

חקירת הנאשם מיום 13.04.2017 (ת/9) החקירה החלה בשעה 10:43, הנאשם רצה לשוחח עם עו"ד ושוחח עם עו"ד פצ'בסקי מטעם הסניגוריה הציבורית, החקירה החלה בפועל בשעה 13:27.

לדברי הנאשם, ביום האירוע יצא מהבית בשעה 20:00 וקבע עם חבר בשם ברהנה ולדאי בבר של אלסה, בשעה 21:00 הוא הגיע, הם ישבו בבר עד שעה 22:00, ברהנה הלך בשעה 22:00 והנאשם נשאר שם ושתה שני בקבוקי יין לבד. בשעה 23:00 הוא היה שיכור והלך לביתו, הוא ישן והשוטרים הגיעו ולקחו אותו יחד עם חבריו. הנאשם אמר שאינו זוכר מתי הגיע לביתו, בערך בשעה 23:30. הנאשם שלל שישב במקום נוסף ושתה אלכוהול, כן שלל שיש ברים נוספים שהוא נוהג ללכת אליהם. הנאשם אמר שהוא מכיר מקום נוסף ליד השוק אך שלל את האפשרות שישב שם. העד שלל שראה את מייקל אתמול, לדבריו, הוא הגיע לבית שיכור ומיד הלך לישון, הוא שלל ששוחח עם מישהו כשהגיע לבית. הנאשם נשאל האם הוא יודע איפה זה קפה בר בקריית גת והשיב בשלילה, כן שלל שהיה שם יום קודם, או שרב עם מישהו או הרביץ למישהו יום קודם. הנאשם נשאל מדוע היו עליו כתמי דם כשהוא נעצר והשיב "יכול להיות שהיה לי ביד מהנזלת שלי, אבל לא היה לי דם בבגד". הנאשם שלל שהוא מכיר אדם בשם עמניאל גילו (אונקרי), כן שלל שהוא מכיר מישהו בשם אספה סלומון או מישהו בשם דני איצ'ו. הוצגה לנאשם תמונה של המנוח, הנאשם שלל שהוא מכיר את האדם שבתמונה, כן שלל שראה אותו, ששוחח איתו או שהתווכח איתו. הוצגה לנאשם תמונה והוא זיהה את האדם שבתמונה בשם סלומון אספה - שכן שלו. הנאשם לא זכר שראה אותו יום קודם אך לדבריו שמע אותו בבית בשעה 18:00. כן אמר ששוחח איתו בטלפון בשעה 18:00 יום קודם. הנאשם שלל שהיה לו וויכוח עם מייקל סלומון. נאמר לנאשם שהוא חשוד ברצח שאירע בקפה בר בקריית גת ליד בנק הפועלים, הנאשם השיב "אני לא רצחתי אף אחד ואני לא יודע שום דבר". נאמר לנאשם כי בתיק יש ראיות מוצקות ואנשים שראו אותו מבצע חלק מהעבירות המיוחסות לו, הנאשם השיב שלא עשה זאת ושיכול להיות שאנשים רוצים להאשים אותו. הנאשם שלל את האפשרות שהוא מסוכסך עם מישהו. נאמר לנאשם שיש ראיות נוספות שמפלילות אותו, הנאשם השיב שאינו מאמין. נאמר לנאשם שאנשים ראו אותו יושב ושותה בקפה בר, הנאשם שלל שישב שם וטען שבשעה 23:00 היה שיכור והלך לבית מהבר של אלסה. הנאשם שלל שהיתה לו סכין ביד או שנפלה לו סכין מהיד "יכול להיות שהיה סכין במרפסת אבל לא ביד שלי". הנאשם שלל שסיפר לאנשים שרצח את המנוח כן שלל שאיים על אונקרי שידקור אותו כפי שדקר את המנוח. הנאשם שלל שפגש את אונקרי בשעות הלילה, לדבריו הם שוחחו בין השעות 19:00-23:00, אונקרי התקשר אליו ושאל אותו איפה הוא, הנאשם השיב שהוא במקום של אלסה, אונקרי אמר שהוא נמצא במרכז והשיחה הסתיימה. נאמר לו כי אונקרי אומר שהוא היה איתו בקפה בר, הנאשם השיב "לא זוכר, משעה 23:00 אני לא זוכר".

מאמרתו של הנאשם במשטרה מיום 20.04.2017 בשעה 10:36 (ת/10) עולה, כי הנאשם טען שבשעה 19:00 ביום האירוע שתה בבית חצי בקבוק ערק וערבב אותה עם סואה (מעין בירה שמכינים בבית), בשעה 19:30 הלך לבר של אלסה, שם שתה 2 בקבוקי יין, בשעה 23:00 היה שיכור וחזר לביתו והוא לא זוכר כלום. הנאשם נשאל כיצד אם כך ידע להגיע לביתו והשיב שהוא רגיל לשתות ותמיד יודע להגיע לבית איכשהו, אין לו מקום אחר ללכת אליו. הנאשם סיפר שהוא גר עם חבר שלו מיקלה, בבית סמוך גרים שכניו - סולומון ודוגרי אך הוא לא מכיר אותם.

לדברי הנאשם הוא יודע שיצא מהבר של אלסה בשעה 23:00 כי הבר נסגר בשעה הזאת ומכיוון שאין לו לאן ללכת הוא בטוח שהלך לבית. הנאשם אמר שדלת הבית שלו היתה פתוחה, כשנשאל איך הוא זוכר זאת השיב "אני ישנתי שמה".

לדבריו, בתחנת המשטרה הוא נזכר בכמה דברים - שישן ושהגיעו שוטרים לקחת אותו. נאמר לנאשם שעל פי עדותה של אלסה הוא שתה כוס יין אחת ולא היה שיכור כפי שהוא טוען, הנאשם השיב שהיא אומרת את זה כדי שלא יגידו שאנשים משתכרים בעסק שלה. הנאשם זיהה את אונקרי בתמונה שהוצגה לו ושלל שהשניים חברים טובים. הוצגה לנאשם תמונה של השרשרת אותה ענד ביום האירוע, הנאשם לא זכר כמה זמן יש לו אותה ומאיפה קנה אותה, כן לא ידע להגיד אם היא שלו או לא ולא זכר אם ענד אותה ביום האירוע. הנאשם אמר שאינו מכיר את א' - המנוח, כן לא זיהה אותו בתמונה שהוצגה לו. הנאשם טען שאינו זוכר שהגיע לביתו לקחת סכין, כן לא זכר באיזו סכין מדובר. לדבריו, יש לו 3-4 סכינים בבית. הנאשם לא זכר שפגש את השותף שלו לדירה מיקלה בליל האירוע, כן לא זכר שמיקלה ראה אותו לוקח סכין מהבית. נאמר לנאשם שמיקלה ראה שהוא לקח סכין מהבית וסיפר זאת לאונקרי, הנאשם השיב שאינו זוכר.

בחקירת הנאשם במשטרה מיום 27.04.2017 בשעה 10:19 (ת/11) הוטחו בנאשם דבריהם של חבריו, לפיהם סיפר להם שדקר את המנוח, הנאשם ציין שאינו זוכר דבר, אך אם היה רוצח מישהו לא היה מספר את זה לחברים "כי זה דבר מפחיד". הוצג לנאשם סרטון ממצלמות האבטחה של קיוסק משה אלפסי, הנאשם אמר שהוא רואה דמות של בנאדם שחור, נאמר לו כי מתיק החקירה עולה כי זה הוא, הנאשם השיב שאינו יודע ואינו מזהה. הוצג לנאשם סרטון נוסף ממצלמות האבטחה של עסק בשם תכשיטי אסתר, לדבריו, אינו מזהה את המקום וכן אינו מזהה את האנשים שנראים בסרטון. נאמר לנאשם כי מהנתונים שנאספו בתיק החקירה עולה כי חזר לפאב עם סכין שהביא מביתו ובהמשך דקר את המנוח באמצעות הסכין, הנאשם חזר על כך שאינו זוכר כלום. החוקר עצר את הסרטון על מונה שמופיע על המסך תאריך 13.04.2017 שעה 02:26:23 (זמן אמת משוער על פי דוח המשטרה לגבי מצלמה זו - 03:47) (וביקש מהנאשם להסביר מה הוא רואה, הנאשם השיב שאינו רואה טוב, לא מזהה את עצמו, לא מזהה שהוא מחזיק סכין מגואלת בדם בידו, הנאשם לא זיהה מי נמצא עוד בסרטון, כן לא זיהה את הבגדים שהוא לובש בסרטון כבגדים ששייכים לו. הוצג לנאשם סרטון נוסף ממצלמות האבטחה של עסק ששמו תכשיטי רינה, שוב הנאשם לא זיהה מה מתרחש בסרטון, לא הכיר את המקום, לא זיהה את עצמו או אנשים אחרים. נאמר לנאשם, כי עולה מתיק החקירה שכאשר הוא רצח את המנוח, הוא לבש חולצה שחורה, מכנסיים בצבע צבאי ונעלי אדידס בצבע אדום, הנאשם השיב "שום דבר אני לא מכיר" ואז ציין שיש לו בעיה עם צבעים. לדבריו, אין לו נעליים אדומות בבית ומעולם לא נעל נעליים אדומות ואינו יודע למי הן שייכות. הנאשם לא זכר אם היו עליו כתמי דם ואם כן כיצד הגיעו לשם. הוטחו בנאשם הראיות המצביעות על כך שדקר את המנוח, הנאשם המשיך להגיד שאינו יודע ואינו זוכר כלום. הנאשם ציין שכאשר אדם שיכור הוא לא יודע איפה הוא נמצא ואם אדם רוצה להרוג מישהו הוא לא יעשה זאת במקום שיש מצלמות וגם לא יספר לאנשים.

בחקירתו של הנאשם מיום 10.05.2017 בשעה 13:20 (ת/12) הושמעה לנאשם שיחה מוקלטת. הנאשם אישר שהוא מזהה שהדוברים בשיחה הם אונקרי ומיקלה הנאשם שלל שהוא מזהה את קולו ברקע השיחה. הנאשם אמר שהוא שומע בשיחה שאונקרי אומר למיקלה "שהם על שיר רבו" מיקלה שואל "איפה הוא?" ואונקרי משיב "הלך, יצא". בהמשך השיחה אונקרי אומר למיקלה "רבו, רבו, רבו הוא לא אומר מי רב" בהמשך אונקרי אומר למיקלה "הרביץ לו, הרביץ לו, הרביץ לו, בכל הגוף שלו הרביץ לו הרביץ לו, הרביץ לו". מיקלה שאל למי הרביץ ואונקרי אמר "למישהו לאיזה בנאדם, אז אמרו לאונקרי תרים אותו תרים אותו ואונקרי אמר אני לא מרים". הנאשם אמר שאינו יודע על מי מדובר בשיחה. הנאשם חזר ואמר שהיה שתוי ואינו זוכר מה היה בזמן הזה. הנאשם נשאל כיצד הוא יודע להגיד שבזמן הזה היה שתוי, הנאשם השיב "אני בכלל לא זוכר... אותו יום אני בכלל לא זוכר, לא רק בשעה הזאת". בהמשך אמר "באותו זמן באותו יום אני לא זוכר, כל השבוע שתיתי אז אני לא זוכר את עצמי". הוצגו לנאשם 3 תמונות של סכינים, הנאשם אמר שאינו מזהה אותן. נאמר לנאשם שהסכין עם הידית השחורה והסכין עם הידית הלבנה נתפסו אצלו בחצר בזמן מעצרו, הנאשם השיב "אני לא זוכר והחצר היא גם של שותף... של כולם". הנאשם חזר ואמר שאינו זוכר מה אירע באותו יום מכיוון שהיה שיכור.

באשר לעדותו של הנאשם בבית המשפט (פרוטוקול מיום 21.12.2017 עמ' 74-50) ב"כ הנאשם הצהיר, כי מכיוון שלטענתם הנאשם היה שיכור וכלל אינו זוכר את האירוע, אין לו מה להעיד בחקירה הראשית וניתן לעבור לחקירה הנגדית.

בחקירה הנגדית העיד הנאשם, כי כאשר הוא יוצא לבלות הוא נוהג לשתות אלכוהול, הוא שותה כמה כוסות, לא יותר מידי. לדבריו, הוא שותה באופן קבוע במקום של אלסה ויושב שם לפחות שעתים בזמן השתייה. לדבריו, הם קבוצה של 3-4 אנשים ששותים יחד. אדם מזמין בקבוק אך הוא לא חייב לשתות בקבוק. גם את אליהו הוא מכיר כמה חודשים והם נהגו לבלות במקום שלו.

הנאשם סיפר שביום האירוע הוא קם ב15:00 והתחיל לשתות סואה בבית, זה סוג של יין שהוא מכין בעצמו. לדבריו, זה יותר חזק מוודקה. לדבריו, הוא והשותף שלו מיקלה שותים את זה. נאמר לעד שמייקלה אמר שהם לא שותים בבית והוא השיב שמייקלה שיקר. כשנשאל במה הוא שיקר, השיב הנאשם "הוא שיקר בזה שסכין נתן ביד שלי. שאלתי אותו הסכין מאיפה בא?. הנאשם נשאל איזה סכין והשיב "לא יודע. אין לי מושג, לא ראיתי". הנאשם התבקש לפרט את השקרים של מיקלה ואמר שמייקלה אמר שהנאשם סיפר לו שהוא דקר בן אדם וזה לא הגיוני כי בן אדם שדוקר לא יגיד שהוא דקר. נאמר לנאשם שמיקלה אמר שהנאשם הגיע לבית בשלוש בלילה ולקח סכין שחורה והלך, הנאשם השיב שהוא לא זוכר מה היה בזמן הזה ומיקלה משקר. נאמר לנאשם שאם הוא לא זוכר הוא לא יכול להגיד שמייקלה משקר. הנאשם שלל את הטענה שהיתה סכין שחורה בביתם מעל ארון הבגדים. נאמר לעד שמייקלה התקשר לאונקרי מכיוון שנבהל והשניים דיברו על כך שהנאשם רב עם מישהו. הנאשם ביקש לשמוע את השיחה והשיחה הושמעה לו, הנאשם אישר שאונקרי סיפר למיקלה שהנאשם רב עם מישהו על המוסיקה וכן אמר לו שהנאשם הלך ולא חזר. נאמר לנאשם שבשיחה מיקלה אמר לאונקרי "טוב, הוא בא אליכם" ולאחר זמן מה אונקרי אומר לו "הנה הוא פה". משמע מיקלה סיפר את האמת: הנאשם הגיע ב- 03:00 ולקח את הסכין מהבית, מיקלה התקשר להזהיר את אונקרי ותוך כדי שהם מדברים הנאשם כבר חוזר לבר. הנאשם השיב שבזמן הזה הוא היה מסטול ושזה שאונקרי אמר למיקלה שהנאשם הגיע לבר זה לא אומר שזה נכון. הנאשם לא הצליח להסביר מדוע שאונקרי ישקר.

התובעת המשיכה להשמיע לנאשם את השיחה, הנאשם אישר ששמע את אונקרי צועק "גבאש, גבאש" ושזה הכינוי שלו? בהמשך? כשברקע נשמעים דיבורים בעברית "אתה גבר, אתה גבר" הנאשם אמר שהוא לא מזהה את הקול ולא יכול להגיד אם זה הקול שלו או לא. נאמר לנאשם שאונקרי אמר למיקלה בשיחה המוקלטת שהנאשם דקר את המנוח 7-8 פעמים והנאשם השיב שהוא משקר מכיוון שהוא לא אדם אלים. לדבריו, גם גילו טגנה שהעיד שראה אותו דוקר את המנוח משקר. לדבריו, טגנה הדגים איך הנאשם תקף את המנוח בגלל שהתובעת הראתה לו מה לעשות. נאמר לנאשם שגם אליהו העיד שראה אותו תוקף את המנוח, הנאשם השיב שבזמן הזה הוא היה גמור ולכן הוא לא זוכר מה היה. בית המשפט שאל את הנאשם כיצד אם כך הוא יודע מה היה או לא היה והנאשם השיב שהוא לא אלים ולכן הוא מרגיש שהכל שקר. נאמר לנאשם שבחקירתו הראשונה במשטרה הוא לא טען שהחל לשתות כבר בבית בצהרי יום האירוע ורק בחקירתו השניה טען זאת. הנאשם השיב שבחקירה בראשונה הוא היה מבולבל "ועדיין היתה לי הסטלה". לדבריו, שתה בבית סואה עם עראק ולאחר מכן הלך למקום של אלסה עם בהרנה ושתה שם יין. הנאשם לא זכר כמה שתה ומי שתה איתו. התובעת הציגה לנאשם סרטון מהמקום של אלסה, הנאשם אמר שאינו מזהה את עצמו אך אישר שהיה במקום הזה.

לדברי הנאשם, הוא ישב במקום של אלסה עד שעה 22:00-23:00 ואז הלך לבית "לא זוכר, ישנתי, קמתי, לא זוכר". לדבריו, הוא יודע שכאשר הוא שותה הוא הולך לבית אך הוא לא זוכר מה היה, הוא לא זוכר איך הגיע לבית אם הלך

ברגל או הזמין מונית. הוא גם אינו זוכר מה אמר בחקירתו במשטרה. כן אינו זוכר באיזה שעה ביום האירוע פגש את אונקרי ומתי התקשר אליו כאשר היה במקום של אלסה. הנאשם אמר שהוא זוכר שהוא ואונקרי נפגשו, אך לא זוכר פרטים. הנאשם אמר שאף אינו זוכר שהיה במקום של אליהו.

נאמר לנאשם שבשעה 03:00 הוא עזב את המקום של אליהו וחזר לשם בשעה 03:41 ובזמן הזה לקח סכין מהבית, הנאשם השיב שאינו זוכר. התובעת הציגה לנאשם את שרשרת הצלב שלכאורה ענד ביום האירוע והנאשם השיב שאינו זוכר אותה ושאל לו שרשרת צלב. התובעת הציגה לנאשם תמונה שלו עם בגדיו בערב האירוע והנאשם השיב שהוא לא זוכר שלבש את הבגדים האלה אבל יכול להיות שכן. לדבריו, אינו רואה כתמי דם על בגדיו ואם ישנם אינו זוכר איך הגיעו לשם, אולי אנשים רבו. התובעת הציגה לו תמונה של נעליים אדומות והנאשם אמר שהן שייכות לאונקרי והוא לא זוכר אם נעל אותן, כן לא זכר מה לבש ומדוע חולצתו קרועה.

התובעת הציגה לנאשם תמונה של סכין והנאשם אישר שהוא מכיר אותה ושכולם משתמשים בה בבית. התובעת אמרה לעד שזו הסכין שהוא לקח מהבית ובאמצעותה דקר את המנוח, הנאשם השיב "את אומרת לי אתה דקרת, אני לא דוקר". נאמר לנאשם שלאחר שדקר את המנוח הלך לבית ושטף את הסכין במים, הנאשם השיב שזה לא הגיוני "שבן אדם דוקר בן אדם והולך שוטף בכיור". לדבריו, הוא לא זוכר מה היה והוא לא אדם אלים, אך זה לא הגיוני שישטוף את הסכין.

הנאשם אישר שהסכין הלבנה היא שלהם. לדבריו, אינו זוכר אם היא היתה מתחת למזרון של מיקלה ולא זוכר ששאל את מיקלה איפה הסכין השניה. נאמר לנאשם שבחקירתו במשטרה הציגו לו את הסכינים והנאשם לא זיהה אותן, לדבריו הוא היה מבולבל אך היום "אני זוכר לאט לאט". נאמר לו שמדובר בחקירה מיום 10.05.2017, משמע לאחר שעבר זמן מה מיום האירוע, הנאשם השיב "הייתי בחללית, הייתי מבולבל. היום חקירה, מחר כפתו אותי". הנאשם חזר על הטענה כי שרשרת הצלב לא שלו כשנאמר לו שבמשטרה אמר שאינו זוכר כמה זמן יש לו אותה ואיפה רכש אותה השיב שאינו זוכר שאמר זאת. נאמר לנאשם שכל העדים העידו שענד שרשרת צלב בזמן האירוע, הנאשם השיב "אין לי צלב".

נאמר לנאשם שלאחר האירוע הוא הגיע לבית וסיפר לחבריו מה עשה ולמה עשה זאת, הנאשם השיב שאינו זוכר מה אמר ואיפה היה ושייתכן שאונקרי המציא את כל הסיפור. נאמר לנאשם שגם דוגרי וגם מייקל סיפרו שהוא סיפר להם על האירוע והאם לטענתו אונקרי אמר להם מה להגיד, הנאשם השיב שאונקרי הגיע לבית לפניו. הנאשם נשאל האם ראה את אונקרי כשהגיע לבית והשיב "לא זוכר בכלל אם הגיע או לא, אך שמעתי בבית המשפט ששמענו את השיחה ששאלתי איפה הוא ואמר שהוא בבית ופה אמר שבזמן האירוע לא היה בבית".

נאמר לנאשם שהעידו כאן שהנאשם התקשר לאונקרי ואיים עליו לאחר האירוע, הנאשם השיב "מה שהם אמרו זה לא נכון, אני לא איימתי". התובעת השמיעה לנאשם את השיחה בה לטענתה הוא נשמע מאיים על אונקרי. הנאשם הקשיב לשיחה ובתחילה אמר שאונקרי אומר לו שהוא בבית, לאחר מכן אמר שהוא שומע את עצמו אומר את המילה "סכין".

הנאשם אישר שהוא זוכר שביום חמישי בבוקר הגיעו שוטרים לביתו ותפסו את הסכינים - השחורה והלבנה וכן שצילמו אותו ואת בגדיו. הנאשם לא זכר שהכחיש את החשדות שהטיחו בו, לא זכר שאמר לשוטרים שכולם נועלים את הנעליים האדומות (שהיו עם כתמי דם). התובעת אמרה לנאשם שהתנהג כמו חשוד שמנסה לנקות את עצמו, ששיתף פעולה וענה באופן ענייני והנאשם השיב שהוא לא זוכר בכלל מה היה באותו בוקר. לדבריו, ייתכן שדוגרי ומיקלה תיאמו מהלך נגדו מכיוון שהם מאותו כפר. הנאשם אישר שאינו יכול להגיד כמה הוא שותה אבל כנראה שהוא שותה יותר מידי והראש

שלו לא היה במקום.

הביקור בזירת העבירה

מהביקור שערכנו בזירת האירוע ביום 14.05.2018 עולה, כי הקטטה התרחשה בכניסה לפאב, ברחבה שליד המדרגות כאשר הפאב מצוי בתוך מעין מרכז מסחרי קטן מקורה- מה שמכונה פסאג עם חנויות; כאשר הקטטה הייתה כמטר וחצי שניים מהמדרגות- מדרגות שיורדות לרחוב לכיוון בנק הפועלים. לאחר מכן על פי העדויות המנוח ירד במדרגות למטה, לכיוון הרחוב ואז התמוטט על כביש החניה. מזירת האירוע יש יציאה נוספת מכיוון המרכז.

המרחק בין מקום האירוע לביתו של הנאשם הוא כ-900 מטרים.

דיון

במענה לכתב האישום ובמהלך עדותו הנאשם טען, כי אינו זוכר את השתלשלות האירועים בליל האירוע וכן אינו זוכר שדקר את המנוח. בסיכומי ההגנה, נכתב לראשונה, כי ההגנה אינה חולקת על כך שמחומר הראיות עולה, כי הנאשם דקר את המנוח מספר פעמים, בעקבות ויכוח שהתגלע בין השניים בנוגע לסוג המוסיקה שהושמעה בפאב, הגם שלכאורה, הנאשם אינו זוכר זאת.

להגנה שתי טענות עיקריות: האחת, כי חומר הראיות מצביע על אפשרות סבירה שאונקרי הוא שדקר את שתי הדקירות הקטלניות בליבו של המנוח וכן את הדקירה בראשו (להבדיל מ-5 הדקירות האחרות שדקר הנאשם - נ.ז.). והשנייה, כי בחינת ההתרחשויות שהובילו לדקירות והתנהגות הנאשם מיד לאחריה מעלות ספק לגבי התקיימותו של היסוד הנפשי הנדרש בעבירת רצח.

1. האם הנאשם דקר את המנוח את הדקירות הקטלניות או שמא יש ממש בטענה של הסנגור שדקירות אלה נעשו ע"י אונקרי?

על פי חוות הדעת של ד"ר פורמן (ת/18), המנוח נדקר 8 דקירות - 6 דקירות בבית החזה (בתוכן השתיים הקטלניות בלב), בבטן משמאל ובגב, ודקירה נוספת בקרקפת ועוד אחת באמה השמאלית. התביעה מייחסת לנאשם את כל הדקירות שבוצעו במנוח. ב"כ הנאשם טען, כי שתי הדקירות הקטלניות בלב והדקירה בראשו של המנוח נגרמו על ידי אונקרי, חברו של הנאשם ששהה עימו בפאב בזמן האירוע (לטענת הסנגור, כנראה בסכין אחרת מזו שבה השתמש הנאשם). על מנת לבסס טענה זו, הגיש ב"כ הנאשם חוות דעת רפואית של פרופ' היס, על פיה, הדקירות הנ"ל נעשו לאחר שהמנוח התמוטט או אחר המוות, לאחר שירד במדרגות ולא במקום בו החל האירוע בכניסה לפאב. עוד טען, כי לאור העובדה שבגדיו של אונקרי הוכתמו בדם, מבלי שלטענתו שהה בסמוך למנוח ולנאשם בזמן האירוע וכן העובדה שלטענתו, אונקרי שהה ליד המנוח במקום בו נמצאה גופתו, כל אלה מגבשות את המסקנה, כי לאונקרי היתה הזדמנות לדקור את המנוח מבלי שאיש יהיה עד לכך.

במקרה זה ישנו תיעוד אובייקטיבי של השתלשלות האירוע - שיחת הטלפון המוקלטת בין אונקרי ומיקלה המתארת בזמן אמת את השתלשלות האירועים וכן מצלמות האבטחה שתיעדו את סביבת האירוע. הגם שהנאשם לא טען את הדברים

וטען שאינו זוכר דבר, טענת הסנגור היא, כי אונקרי הוא שדקר את המנוח את הדקירות הקטלניות. טענה זו אינה מתיישבת עם הראיות בתיק ואף מנותקת מנסיבות קרות האירוע.

אני קובע שאונקרי לא דקר את המנוח.

ממצלמות האבטחה ומשיחת הטלפון בין אונקרי למיקלה עולה:

א. הנאשם חזר לפאב כשבידו דבר מה מנצנץ בשעה 03:41:02 (מצלמות אבטחה בקיוסק "משה אלפסי" מצלמה 9 ת/21ג).

ב. אונקרי נראה משוחח בטלפון מחוץ לפאב בין השעות 03:39-03:42:40 ואז נראה מתקרב לפאב (מצלמות אבטחה חנות בגדים "סטיגמה" ת/24ב)

ג. בשעה 03:43:05 רואים התרחשות בכניסה לפאב ובשעה 03:43:20 ניתן להבין שמדובר בקטטה בין שני אנשים בכניסה לפאב (ת/8 מצלמות אבטחה תכשיטי אסתר, קובץ מספר 2 מצלמה 1).

ד. בשעה 03:43:45 שני אנשים נראים יורדים בגרם המדרגות - על אף שלא ניתן לראות במי מדובר, אחד מהם הוא המנוח, היות ובשעה 03:49 נראה המנוח במצלמה אחרת כשהוא ממוטט על הכביש שנמצא בתחתית גרם המדרגות ועד שעה זו במצלמה הנוכחית לא נראים אנשים נוספים שיורדים בגרם המדרגות, כאשר אין מחלוקת שהמנוח הגיע למטה באמצעות גרם מדרגות זה [מצלמות האבטחה תכשיטי אסתר בשעה 02:22:45 -שעת אמת על פי מזכר של רס"מ יואב דהן היא 03:43:45. בקובץ שמתחיל בתאריך 13.04.2017 בשעה 02:09:30 (שעת אמת 03:30)].

ה. שיחת הטלפון בין אונקרי למיקלה מתחילה בשעה 03:39:46 ונמשכת 7:19 דקות, דהיינו, עד שעה 03:47:05, במהלך השיחה ניתן לשמוע ברקע את חילופי הדברים בין הנאשם למנוח ואת רעשי הקטטה (ת/36ב). מתוכן השיחה מובן שאונקרי לא מעורב בקטטה והוא לא הדוקר.

ו. בשעה 03:45 (שעת מצלמה 02:24:12) (כשאונקרי עדיין משוחח בטלפון עם מיקלה) אונקרי נראה בורח מהפאב לכיוון שהוא הפוך ומנוגד לכיוון החנייה והכביש שאליו ניסה לברוח המנוח והתמוטט ליד תחתית גרם המדרגות (מצלמות האבטחה תכשיטי אסתר קובץ מס' 7 מצלמה 4). אונקרי אינו אחד משני האנשים שנראו יורדים במדרגות בשעה 03:43:45 (כאמור בסעיף ד לעיל), שכן אין כל תיעוד במצלמות לכך שאונקרי עלה חזרה בשתי הדקות שבין 03:43:45 ל 03:45.

ז. בשעה 03:47 הנאשם יוצא מהפאב והולך לכיוון המרכז המסחרי (מצלמות האבטחה תכשיטי אסתר- קובץ מספר 8 מצלמה 4).

ח. בשעה 03:48 מתקבלת שיחה במשטרה מאישה בשם "סתיו" שדיווחה כי "אדם שוכב על הרצפה". אין התייחסות מצידה לנוכחות אדם נוסף במקום שדקר את המנוח.

ט. בשעה 03:49 נראה המנוח במצלמה כשהוא ממוטט על הכביש שנמצא בתחתית גרם המדרגות כאמור ואונקרי לא נראה במצלמות (מצלמת האבטחה חנות צילום "מיקיאן" בשעה 03:49 ת/23ב).

י. בשום שלב ובשום מצלמה אונקרי לא נראה אוחז בסכין בידיו ומוסכם כי הסכין שאיתה דקר הנאשם את המנוח נמצאה בחצר ביתו של הנאשם, בסמוך למקום בו ישב כאשר נעצר (אם כי הסנגור טוען שיתכן והיתה עוד סכין שאינה סכין זו ומכאן, לטענתו, שהיה עוד דוקר ותאוריה זו מנסה הוא לסמוך על דברי פרופ' היס).

יא. מהאמור, על פי מבחן ההזדמנות לא סביר עד כדי בלתי אפשרי שאונקרי שברח לכיוון אחר מזה שאליו ברח המנוח, ואשר בשעה 03:45 נשמע משוחח בטלפון עם מיקלה עד שעה 03:47:05, הספיק לחזור ולהגיע למקום בו היה המנוח, לדקור אותו ולהימלט מהמקום, כך שבשעה 03:48 כבר דווח למשטרה כי אדם שוכב על הרצפה וב- 03:49 המנוח נראה ממוטט על הכביש כשהוא לבדו ואונקרי לא נראה על ידי העוברים והשבים או על ידי המצלמות.

6 דקות לאחר תחילת השיחה בין אונקרי ומיקלה - שהחלה בשעה 03:39:46, אונקרי אומר למיקלה: "מיקלה"? .. מיקלה הוא דקר אותו" (אין מקום נוסף בהקלטה או בתמליל שנאמר: "מיקלה מיקלה" וגם למי שאינו דובר טיגרית המילים "מיקלה מיקלה" ברורות ומשתלבות עם הטקסט בתמליל בעברית- וכנקודת ציון נוספת ניתן לציין גם את המילים בעברית: "זהו זהו זהו זהו זהו זהו... זוז זוז זוז זוז" ראה בעמ' 3 ו 4 לתמליל, ומכאן המדידה של 6 דקות מתחילת השיחה.)

אונקרי מספר למיקלה, כי הנאשם דקר את המנוח וכן אומר לו "אמרתי לו תקום והוא לא שמע אותי, אמרו לי תבוא תרים אותו, אמרתי מי אני שאני ארים אותו? זה שהרביץ לו, זה הכניס לו סכין". ב"כ הנאשם טען, כי משפט זה הוא ההוכחה לכך שאונקרי ירד למטה והיה במקום שבו התמוטט המנוח ובהזדמנות זו דקר את המנוח. שיחת הטלפון בין אונקרי למיקלה נמשכה ברצף והוקלטה עד לנקודה זו ואין בה כל אינדיקציה לכך שאונקרי דקר את המנוח ובנוסף, במהלך כל השיחה נשמעים ברקע קולות של אנשים - הכיצד אונקרי דקר את המנוח מבלי שישומו לב לכך?

בנוסף לאמור, כאמור בשעה 03:45 אונקרי ברח ממקום האירוע לכיוון היציאה האחורית מהמרכז המסחרי - כיוון הפוך ונגדי לכיוון בריחת המנוח בגרם המדרגות, והמשפט שלטענת ב"כ הנאשם מוכיח כי אונקרי היה ליד המנוח בתחתית גרם המדרגות נאמר בשעה 03:45:46. האם ייתכן שתוך 46 שניות אונקרי הגיע למקום בו היה המנוח והספיק לדקור אותו ולברוח מהמקום? התשובה היא: לא יתכן.

טענת התביעה הגיונית יותר ומתיישבת עם הראיות. אונקרי העיד בבית המשפט כי הוא ראה את המנוח נופל בקטטה (ליד הפאב - נ.ז.), לאחר מכן המנוח קם וירד במדרגות ואונקרי ברח. עפ"י מצלמות האבטחה, בשעה 03:43:45 המנוח ירד בדרגות, בשעה 03:45 אונקרי נראה בורח לכיוון הפוך והנגדי לכיוון בריחת המנוח ובשעה 03:45:46 סיפר למיקלה שאמרו לו להרים את המנוח והוא אמר להם שמי שדקר אותו ירים אותו. ברור שאונקרי מדבר ומתאר את השלב שבו המנוח נפל לאחר שנדקר ליד הפאב ולפני שהמנוח נמלט כלפי מטה והתמוטט שם.

גם יתר הראיות בתיק מתיישבות עם המסקנה המפלילה את הנאשם ומנגד, התומכת בהיעדר מעורבותו של אונקרי באירוע:

א. בניגוד לנאשם, לאונקרי לא היה מניע לדקור את המנוח - אונקרי הכיר את המנוח ואף היתה ביניהם ידידות מסויימת. כמו כן, הוא לא לקח כל חלק בוויכוח או בקטטה בין השניים. הנאשם הוא שהחל בוויכוח עם המנוח עובר לאירוע, הוא שהלך לביתו והצטייד בסכין והוא שחזר לפאב ותקף את המנוח. בשיחת הטלפון בין אונקרי למיקלה, אונקרי הביע חשש מהעתידי לקרות בשל אופיו חם המזג של הנאשם. זמן קצר לאחר מכן, הנאשם חזר לפאב והחלה

הקטטה בין הנאשם והמנוח, כאשר אונקרי שהה מחוץ לפאב ושוחח בטלפון. בעיצומה של הקטטה נשמע אונקרי אומר למיקלה: "איזה בלאגן, אוי לגיהנום, דבש, דבש, דבש, דבש, אתה פעם אחת תמתין דבש?" (כאמור, ככל הנראה נאמר ג'בש שהוא כינוי של הנאשם- נ.ז.). ברקע נשמעים קולות הקטטה, כאשר אונקרי בוודאות לא לקח חלק בכך. בשיחה השניה בין אונקרי ומיקלה, אמר אונקרי: "מיקלה, הוא דקר אותו... דקר אותו, מה אפשר להגיד? הוא דקר אותו, שבע שמונה פעמים... בכל הגוף שלו. לחכות שם? מה? איזה בן אדם זה".

הנה כי כן, אין ולא יכולה להיות כל מחלוקת על כך כי אונקרי לא לקח חלק בוויכוח בין הנאשם ובין המנוח עובר לאירוע וכן באירוע עצמו שהתרחש בכניסה לפאב.

מדוע שאונקרי ידקור את המנוח בעודו ממוטט על הכביש או לאחר שכבר מת?

כזכור, הנאשם לא טען שאונקרי הוא הדוקר או השתתף בקטטה גם כשסיפר לחבריו, לאחר האירוע, שהוא עצמו דקר את המנוח. בעדותו של הנאשם, בראיות שבאו לפנינו או בדברי הסנגור לא הועלה מניע אפשרי של אונקרי לדקור את המנוח.

ב. גרסתם של עדי הראיה גילו טגנה, טירונף אמבצ'ו ואליהו טסטה - באשר לליבת האירוע, שלושת העדים מסרו גרסה דומה, לפיה הנאשם הוא שדקר את המנוח ואונקרי כלל לא לקח חלק בקטטה ובדקירות של המנוח.

גילו טגנה - חקירתו במשטרה הוגשה בהסכמה תחת עדותו הראשית, העד ציין:

"שמעתי רעשים יצאתי בחוץ, ראיתי בחוץ עם אפרו ועם צלב שניהם, זה שמת ושהאפרו והשלישי בעל המסעדה רוצה להפריד ביניהם, אחר כך האפרו הזה שדקר אומר או שואל משהו "אתה רוצה לריב איתי?" פתאום בדקה התשעים תק תק חשבתי שזה בוקס, אני פתאום רואה ידיים של האפרו דם דם הבחור שנדקר מתחיל לברוח... הלכתי וירדתי את המדרגות לא האמנתי ראיתי את הבן אדם שנדקר ישן שם ובמקום התקשרתי למשטרה". טגנה נשאל "מה עשה האריתראי השני שהיה עם הדוקר לפני הדקירה?...". (הכוונה לאונקרי- נ.ז.), והשיב "החבר שלו היה בקומה השנייה למעלה מעל המסעדה ואחרי הדקירה הוא ירד למטה והוא אמר זהו, זהו אני שומע את זה".

גם בעדותו בבית המשפט אמר טגנה, כי הוא בטוח שאונקרי כלל לא התקרב אל הנאשם ואל המנוח.

אין מחלוקת שאונקרי לא הגיע מלמעלה אלא מבחוץ, אך נראה כי אירוע הדקירה עצמו נחקק היטב בזכרונו של העד, הגם שאת הפרטים הפריפריאליים לא זכר היטב.

טירונף אמבצ'ו - העיד כי אונקרי היה במקום כמו כולם, ישב ושתה. ושלל שראה אותו עושה משהו.

אליהו טסטה - העיד כי כאשר הנאשם התווכח עם המנוח על המוסיקה במקום, אונקרי ישב ליד הנאשם ולא עשה כלום. טסטה סיפר שבשלב מסוים שאל את אונקרי איפה הנאשם ואונקרי אמר לו שהנאשם הלך לבית והוא לא יודע אם הוא יחזור. לאחר כחצי שעה הנאשם חזר, הוא והמנוח התווכחו ואז אירעה הקטטה בכניסה לפאב. טסטה טען שבשלב מסוים אונקרי הגיע מכיוון הדלת וניסה להפריד בין השניים, לאחר מכן המנוח ברח דרך גרם המדרגות והנאשם

רץ אחרי. אונקרי נשאר למעלה בסמוך למדרגות. בחקירה הנגדית טען טסטה כי גם אונקרי רץ אחרי המנוח והנאשם למטה.

הגם שכאמור לעיל על פי מצלמות האבטחה אנו יודעים שהנאשם ואונקרי לא רצו אחרי המנוח בגרם המדרגות, וטענתו כי אונקרי ניסה להפריד בין השניים שנויה במחלוקת, עדיין המדובר בעד שהיה בליבה של הקטטה בין הנאשם והמנוח, הוא זכר שאונקרי הגיע מבחוץ ואף הוא לא ייחס לאונקרי מעורבות בסכסוך בין השניים בשום שלב של האירוע.

ג. גרסתו האמינה של אונקרי המתיישבת עם שיחת הטלפון המוקלטת ומצלמות האבטחה - בהובלה וההצבעה שנערכו לאונקרי הוא התבקש להראות לחוקרים כיצד החל הריב בין הנאשם למנוח והשיב בכנות: "איך אני יכול להראות להם? אני לא ראיתי איך הם התחילו. אני באתי מפה". ואכן ממצלמות האבטחה עולה כאמור כי אונקרי לא ראה את תחילת הקטטה בין השניים היות ושוחח בטלפון מחוץ לפאב. אונקרי תיאר את שיחתו עם מיקלה, במהלכה אמר לו מיקלה כי הנאשם הגיע לבית ושהוא חוזר לפאב וכן ציין ששמע את הנאשם והמנוח אומרים אחד לשני "אתה גבר? אתה גבר?" (כפי שניתן לשמוע ברקע בשיחה המוקלטת).

אונקרי לא ניסה להשחיר את הנאשם וציין כי גם המנוח דחף את הנאשם (ת/א עמ' 3), כן הדגיש שהוא לא ראה סכין בידיו של הנאשם ורק ראה שהנאשם הניף את ידיו. בעדותו בבית המשפט חזר על הדברים האמורים והוסיף, כי לא ניסה להפריד בין הנאשם ובין המנוח ושייתכן שהתלכלך בדם מהקיר. עוד ציין שראה את המנוח על הרצפה ולאחר מכן ראה אותו יורד במדרגות ובשלב הזה הוא ברח מהמקום. העד שלל את האפשרות שירד במדרגות. כן שלל שראה את מספר הדקירות בגופו של המנוח, לדבריו, ראה את הדם ולכן אמר למיקלה שהנאשם דקר את המנוח 7-8 דקירות.

בהתאמה, נראה אונקרי במצלמות האבטחה בורח לכיוון ההפוך והנגדי לכיוון בריחת המנוח בגרם המדרגות ולא לכיוון המדרגות.

ב"כ הנאשם טען, כי בגדיו וידיו של אונקרי היו מגואלים בדם ושאונקרי ידע להגיד שהמנוח נדקר 7-8 פעמים חרף העובדה שלא ראה את הדקירות לטענתו ולפיכך יש להסיק כי אונקרי דקר את המנוח.

אני דוחה טענה זו:

1. כפי שפורט לעיל, העד אליהו טסטה טעה במספר נושאים (כגון שהנאשם ואונקרי רצו אחרי המנוח למטה בגרם המדרגות, הגם שאין מחלוקת שהנאשם לא רץ אחרי המנוח), ועל כן אני מעדיף את עדותו של אונקרי על פני עדותו של טסטה. גם לו סברתי שמי שדייק זה דווקא העד אליהו טסטה שאמר שאונקרי הפריד בין הניצים - יש בכך הסבר לדם על אונקרי ואין שמץ של ראייה או אפילו חשד שאונקרי היה בין הדוקרים.

2. לו היה אונקרי מעורב בדקירות, סביר להניח שהיה מתאמץ להסביר את כתמי הדם על בגדיו, למשל, בכך שהפריד בין הניצים. דווקא העובדה שאונקרי שלל את האפשרות שניסה להפריד בין הנאשם ובין המנוח וכן שלא ידע להגיד בוודאות מה מקור הדם שבבגדיו ובידיו, מחזקת את המסקנה שאונקרי דובר אמת ולא מתנהג כאשם שמנסה לתרץ את נוכחות הכתמים על בגדיו.

3. גם התמליל של שיחת הטלפון בין אונקרי למיקלה תומך בגרסתו של אונקרי שלא התערב או הפריד.

4. אונקרי נכח בקטטה שבין הנאשם והמנוח ובהחלט ייתכן שהוכתם בדם - בין אם מאחד הקירות שהיו מוכתמים בדם ובין אם מהתזות שנגרמו מכך שהדוקר הניף סכין מדממת בסביבתו של אונקרי - אפשרות סבירה גם בעיניו של מומחה ההגנה (יהודה סורסקי).

5. כאשר אדם נוכח בקטטה קטלנית, גם אם הוא לא משתתף בה, יתכן שלא יזכור כיצד הגיעו כתמי דם שאינם משמעותיים לבגדיו (ראו ת/1) או לידייו.

ד. עדותו של טלבריהן מסקון גברמדהין המכונה "דוגרי" - לדבריו, כאשר הנאשם הגיע לבית לאחר האירוע הוא אמר: "אני רבתי עם מישהו בסכין". העד שאל את הנאשם מדוע השתמש בסכין והוא השיב "הוא קילל אותי, הוא הוריד לי את הכבוד, גם להחליף את המוסיקה... אני התעצבנתי אז הגעתי למצב הזה". כן סיפר שכאשר המשטרה הגיעה והנאשם קם, שתי סכינים נפלו על הרצפה. בזמן אמת, בדירה, הנאשם הודה במה שעשה ואף הסביר מה היה המניע למעשה ומנגד, לא ייחס כל חלק לאונקרי בוויכוח או בקטטה בינו ובין המנוח.

ה. עדותו של מיקלה גרזגיר ושיחת הטלפון בינו ובין אונקרי- מיקלה משלימות את התמונה של השתלשלות האירועים מליל האירוע ומספר כי הנאשם הגיע לבית וביקש ממנו שיביא לו את הסכין הלבנה שהייתה מתחת למזרון שלהם. הנאשם היה כעוס ולחוץ, הוא לקח את הסכין השחורה שהייתה מעל ארון הבגדים, לאחר מכן העד שוחח עם אונקרי, עדכן אותו שהנאשם לקח סכין וביקש ממנו למנוע ממנו לריב עם אנשים. כפי שפורט לעיל, האירוע התרחש בעוד העד משוחח עם אונקרי בטלפון. מהשיחה עולה שאונקרי לא השתתף בקטטה. כאשר מיקלה שאל את אונקרי מדוע הוא לא תופס את הנאשם, אונקרי השיב לו שהוא חושש שהנאשם ירביץ גם לו. כמו כן סיפר אונקרי למיקלה כי הוא מכיר את המנוח ושהנאשם אף אמר לו "לך תדאג לו (למנוח), הוא ישב איתך בכלא". דהיינו שהנאשם אף חשד שאונקרי מצדד במנוח.

ו. מהימנות הנאשם

עדות הנאשם הותירה רושם מר ושלילי. בעוד שהראיות מובילות לכך שהנאשם הוא שביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, הנאשם ניסה למלט את עצמו למפלט השכחה וטען כי הוא אינו זוכר כל פרט הקשור לאירוע.

לא רק שטענת השכחה לא מקימה ולו לכאורה חשד נגד אונקרי, גרסת השכחה גם אינה אמינה.

מיד לאחר האירוע, הנאשם הודה בפני חבריו מייקל ודוגרי, כי דקר את המנוח וכלל לא הזכיר כי לאונקרי יש חלק באירוע ולא ייחס לו שהיה שותף לאירוע. למרות האמור, מיד לאחר מכן נרשמה בדו"ח על מעצר מיום 13.04.2017 בשעה 05:30, תגובתו של הנאשם "אני לא קשור לרצח, אני לא עשיתי כלום" - את זה הנאשם משום מה זכר- הכיצד?

מספר שעות לאחר מכן ולאחר שכבר נפגש עם עו"ד, ב 13/4/17 בשעה 13:27, הנאשם נחקר (ת/9) והכחיש את האירוע כולו לרבות נוכחותו במקום האירוע והחל לטעון לשכחה במובן זה שאחרי ששתה בבר של אלסה הלך הביתה ושכח את כל היתר. טענת השכחה התפתחה והתעבתה בחקירה ביום 20/4/17 בה השיב לשאלות הנוגעות לאירוע- "לא זוכר".

הנאשם ממש התאמץ "לא לזכור". כך "לא זכר" לטענתו, גם כשאין מחלוקת שכבר לא היה שיכור, שבבעלותו שרשרת עם צלב אותה ענד באירוע וכך גם לא זיהה את עצמו בסרטי מצלמות האבטחה ולא זיהה את קולו בשיחה שקיים עם אונקרי ואת קולו שנשמע ברקע בשיחה בין אונקרי למיקלה (ראה עמ' 3 לתמליל ת/36א).

רק בסיכומים, הודה הסנגור, שמחומר הראיות עולה שהנאשם דקר את המנוח אך דווקא רק את הדקירות הקטלניות בלב ואת הדקירה בקרקפת דקר אונקרי ולא הנאשם. טענה זו לא נטענה מפי הנאשם.

עוד על כך שאין לתת אמון בגרסת הנאשם ראה להלן בדיון על טענת השכרות.

ז. חוות הדעת הרפואיות

כאמור, ב"כ הנאשם ניסה לתמוך את טענתו, כי אונקרי הוא שדקר את המנוח את הדקירות הקטלניות בהתבסס על חוות הדעת הרפואית של פרופ' היס, לפיה יתכן שהדקירה בראשו של המנוח נעשתה באמצעות סכין אחרת נוספת (דהיינו סכין בה החזיק, לטענתו, אונקרי) וכן שהדקירות בלב נעשו לאחר שהמנוח ירד למטה ולא במעמד הקטטה שרק לאחריה ירד המנוח במדרגות. לטענתו, אם המנוח נדקר בליבו ליד הכניסה לפאב לא יכול היה לרדת את גרם המדרגות בלי שהלב ידמם ולכן מכך, שלטענתו, שאין דימום בלב, הוא לומד שהדקירות הקטלניות נגרמו לאחר המוות או שהמנוח לא זז לאחר הדקירות, וזה היה לטענת הסנגור, בתחתית גרם המדרגות.

כבר עתה ובטרם דיון בהנחות ובקביעות שקבע פרופ' היס, אציין, כי לא רק שיש דימום בלב, כפי שיוסבר להלן, אלא גם מקובלת עלי קביעתה של ד"ר פורמן: "גם לאחר דקירות בלב- אין שום מניעה לנוע, כמות הדם בשריר הלב בעקבות פצעי דקירה אינה חייבת להיות גדולה".

עוד אציין, כי מכלול הראיות בתיק לא מצריך את הדיון בחוות הדעת ומוביל למסקנה כי הדוקר הוא הנאשם ורק הנאשם הוא שדקר גם את הדקירות הקטלניות. הספק שמנסה ההגנה להטיל בעובדות אלה באמצעות חוות דעתו של פרופ' היס - אין בו ממש ואין זה אלא ניסיון מאולץ לברוא לנאשם קו הגנה שאפילו הנאשם לא טען לו בעצמו, גם לא במעמד שסיפר בדירה לחבריו שהוא הדוקר והכל עוד בטרם נולדה טענת השכחה בנוגע לאירוע.

ראוי לבחון את חוות דעתם של המומחים עפ"י הפרמטרים שנקבעו בע"פ 1839/92, 1532 עאטף אשקר נ' מדינת ישראל 1, 3 (04.09.1994):

"בבואו להכריע בין מומחים, אין בית המשפט שם עצמו "מומחה-מכריע" ביניהם, ומטבע הדברים שאין הוא מפעיל לעניין זה שיקול דעת מקצועי; אלא - גם בהקשר זה פועל בית המשפט כערכאה שיפוטית, ומפעיל לצרכי ההכרעה בין המומחים שיקול דעת שיפוטי, על בסיס הידע המשפטי, ניסיון החיים השיפוטי והשכל הישר, בהם הוא עושה שימוש כאשר הוא מתבקש להכריע בין גרסאות סותרות.

ככלל, עדותו של מומחה נבחנת על ידי בית המשפט בשני מישורים: מישור המהימנות האישית - במסגרתו נבחנת מהימנותו של המומחה ככל עד אחר; ומישור האמינות המקצועית - במסגרתו נבחנים רמתו המקצועית של המומחה, וטיב ואופי הבדיקה או הברור האחר שערך ואשר מכוחם הגיע למסקנותיו" (ראו לעניין זה גם 5656/11 אלכסיי שולמן

נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (05.08.2012) [וכן ע"פ 6244/12 עדנאן סבאענה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] עמ' 12 (11.11.2015)].

ד"ר מאיה פורמן הגישה את חוות הדעת מטעם התביעה תחת עדותה בבית המשפט ולא זומנה לחקירה כעדת תביעה בשלב עדויות עדי התביעה. פרופ' היס הגיש חוות דעת מטעמו וכן הבהרה לחוות הדעת והעיד מטעם ההגנה. לאחר שפרופ' היס העיד, עלו מספר שאלות המצריכות את הבהרתה של ד"ר פורמן והיא הגישה חוות דעת משלימה והעידה כעדת הזמה מטעם התביעה.

ראשית, אציין כי לאחר שבחנתי את חוות דעת המומחים והראיות בתיק, הגעתי למסקנה כי יש להעדיף את חוות הדעת של ד"ר פורמן על פני זו של פרופ' היס.

הגם שפרופ' היס הינו מומחה בעל ניסיון מקצועי רב יותר מזה של ד"ר פורמן בתחום הרפואה המשפטית, אין זה הפרמטר היחיד וגם לא העיקרי שיש לבחון כאשר עסקינן בבחינת חוות דעת של מומחים.

ראו לעניין זה ע"פ 8277/14 פלוני נ' מדינת ישראל:

"ההשוואה בין עדויות מומחים סותרות מהיבט אמינותן המקצועית אינה פשוטה ותלויה כמובן במכלול הנסיבות. עם זאת, ומבלי שהרשימה תהיה ממצה, ניתן להתייחס לשיקולים הבאים: הכשרתו המקצועית של העד המומחה; ניסיונו המעשי; מידת הרלוונטיות של תחום התמחותו לעניין הנדון; טיב היכרותו עם הממצאים הקונקרטיים; מידת ההתאמה של מסקנותיו למכלול הממצאים; מידת היכרותו עם הספרות הרלוונטית בתחום; מידת ההתאמה של מסקנותיו לספרות זו; אמינותה של הספרות המקצועית שעליה נשענה חוות דעתו; מעורבותו של העד המומחה במחקר בתחום; התמודדותו עם גישות מקצועיות מתחרות ועם תרחישים חריגים, וכן הלאה...".

א. ד"ר פורמן היא שביצעה את נתיחת גופת המנוח והתרשמה באופן בלתי אמצעי מפצעי הדקירה שעל גופת המנוח ואילו פרופ' היס הסתמך על הכתוב בחוות דעתה ופירש את הכתוב כפי הבנתו.

1. ד"ר פורמן ציינה, כי הגם שנכתב בחוות דעתה כי שריר הלב ללא דימומים, המדובר בתיאור סטנדרטי של המכון וכי בסמוך לפצעי הדקירה בלב יש דימומים שנראים היטב, הגם שאינם נרחבים. בת/18 בסעיף 12 נרשם ששריר הלב ללא דימומים הנראים בעין, אך נרשם גם: "קרומ הכפורת חלק ומבריק עם חתכים עם דימומים סביב כחלק מתעלות הדקירה. בחלל הכפורת נמצאים כ- 50 - 60 מ"ל קרישי דם..".

2. בעדותו של פרופ' היס הוצגה לו תמונה 13, בה נראה בית החזה מצד שמאל ומרכז פתוח, פרופ' היס אישר שהוא מזהה דימומים בתוך הרקמות הרכות, אך ציין, כי אין באפשרותו לקבוע אם הדימומים קשורים לתעלת הדקירה או לא. מנגד, ד"ר פורמן ציינה בחוות דעתה המשלימה כי, לאור העובדה שהיא ביצעה את הנתיחה בפועל, לה יש את האפשרות לקבוע זאת וכי יש לקשר את הדימומים בחזה לתעלות הדקירה.

ב. חוות דעתו של פרופ' היס חסרה ולאקונית, מבחינה מהותית - פרופ' היס מציין, מספר מסקנות וקביעות מבלי לנמקן, גם חוות הדעת המשלימה מטעמו לא הוסיפה הרבה על חוות הדעת הראשונה. לו היתה מוגשת חוות הדעת של

פרופ' היס ללא עדותו בבית המשפט קשה היה להבין מה משמעות הקביעות שקבע ומהי גזרת המחלוקת בינו ובין ד"ר פורמן. חוות הדעת של מומחה אמורה להכיל את מלוא קביעותיו ומסקנותיו כדי שהצד שכנגד יוכל לבחנם ולהיערך לחקירתו.

ג. כשקוראים את חוות הדעת של מומחה ההגנה, יש תחושה לא נוחה שמחפשים, לעיתים באופן מאולץ, ליצור ספק סביר גם כשאנו קיים. כך בחוות דעתו נ/א בעמ' 6 בסעיף 6 וכן בנ/4 בעמ' 5 בסעיף 6, ניתן להבין שיש ביקורת על חוות דעתה של ד"ר פורמן על כך שלא התייחסה לאפשרות של הרעלת קוקאין כגורם למוות. בענין זה יש לומר:

א. יש התייחסות להמצאות קוקאין בדם המנוח, אך בפירוט הגורמים למוות לא כתבה סיבה זו, כי אינה סבורה שזו סיבת המוות.

ב. מובן שרפואה המשפטית היא מקצוע המחייב התמחות מיוחדת ומומחיות שנרכשת במשך שנים של ניסיון. יחד עם זאת, בכל הכבוד, בד"כ לא נדרשת מומחיות מיוחדת כדי להבין שאדם שתפקד פיזית למרות שהשתמש בקוקאין ונדקר 8 פעמים בגופו ומתוכן פעמיים בליבו ואז מת כמעט מיד - לא מת מהרעלת קוקאין אלא מהדקירות בלב, ועל כן זה הגיוני, סביר ומשכנע שד"ר פורמן לא סברה שהקוקאין והאלכוהול גרמו למוות ולא התייחסה אליהם בפירוט גורם המוות בסיפת חוות דעתה.

ג. מעדותו של פרופ' היס בחקירתו הנגדית בעמ' 145 - 146 (מיום 31/5/18) - מבינים שגם פרופ' היס "לא אומר שהמוות נגרם כתוצאה מהרעלת קוקאין ואלכוהול ביחד. אבל צריכים להתייחס לזה. .."

ד. בבסיס חוות דעתו של פרופ' היס עומדות שלוש הנחות שבדיעבד הסתברו כשגויות: האחת, כי על פי חוות הדעת של ד"ר פורמן היא לא ראתה דימומים בתעלות הדקירה בלב. השניה, שנתון זה, לדעתו, היה תמוה גם בעיניה של ד"ר פורמן ולכן היא שלחה את הלב לבדיקה מיקרוסקופית, על מנת לבדוק האם בכל זאת ישנם דימומים בלב. והשלישית, שגם בבדיקה המיקרוסקופית לא נמצאו דימומים הגם שחיפשו אותם. הנחות אלה שגויות:

1. לטענתה של ד"ר פורמן, שכאמור ביצעה בפועל את הניתוח, יש דימומים בלב שנראים באופן מאקרוסקופי (עמוד 3 לחוות דעתה המשלימה). ראה עמ' 94 לפרוטוקול מיום 12/11/18 שורות 26-29 וההפניה לתמונות בדיסק ת/18 א - תמונות 14 ו-15 של הלב (17-504-14 auto) ו(15)). המעיין בתמונות יכול, גם בעין לא מקצועית, להתרשם כי יש בשפת פצע הדקירה דימומים.

ד"ר פורמן הסבירה בעדות ההזמה בבית המשפט, כי בחוות הדעת הראשונה שערכה תיארה את הדקירות בלב בסעיף 5, שם אין תיאור של הדימום בשולי הדקירה בלב. ד"ר פורמן אישרה שבסעיף 12 כתבה ששריר הלב הוא ללא דימומים אך מדובר בתיאור סטנדרטי שלהם ובצילומים של הלב ניתן לראות בעין את הדימום שבהיקף פצע הדקירה.

על האמור אני מוסיף, כי אמנם יש להצטער על כך שסעיף 12 הנ"ל בחוו"ד של ד"ר פורמן לא דייק והסתפק באותו תיאור סטנדרטי (כפי שהסבירה) ושגוי, אך בסעיף מסקנות חוות הדעת שלה (עמוד 9) נכתב: "בעקבות פצעי הדקירה שחדרו ללב המוות יכול היה להיגרם במקרה זה בשני מנגנונים עיקריים: א. הלב תת נפחי בעקבות אבדן דם נרחב הן מהדימום מהלב ומפגיעה בכלי דם במרווח הבין צלעי"

2. ד"ר פורמן לא כתבה בחוות הדעת כי שלחה את הלב לבדיקה מיקרוסקופית בשל היעדר דימומים בשריר הלב. יתרה מכך, ד"ר פורמן ציינה בחוות הדעת המשלימה כי הסיבה ששלחה את הלב לבדיקה היסטולוגית היא לא במטרה

לחפש דימומים אלא בשל חשד למבנה לא תקין של הלב שיכול להעיד על מחלת לב. לדבריה, במקרים כאלה יש לדגום את שריר הלב על מנת לשלול מחלה לבבית, היות ומדובר במרכיב תורשתי שהוא בעל חשיבות למשפחת המנוח. הראיה לדבריה של ד"ר פורמן היא שתוצאות הבדיקה ההיסטולוגית כלל אינן מתייחסות לשאלת הדימומים אלא לכך שאין ממצא מוקדי ולגודל ומנח סיבי הלב.

3. כאמור, הבדיקה ההיסטולוגית (המיקרוסקופית) כלל אינה מתייחסת לשאלת הדימומים ומכאן שאף לא נכתב שלא נמצאו דימומים בבדיקה זו. פרופ' היס מניח שהבדיקה נשלחה לצורך מציאת דימומים, כן מניח שתוצאתה היא כי לא נמצאו דימומים, על אף שהדברים לא נכתבו בחוות הדעת של ד"ר פורמן.

ה. לא כל הממצאים הרפואיים מתיישבים עם חוות דעתו של פרופ' היס ויתרה מכך, פרופ' היס לא ידע להסביר ממצאים מסויימים, כך שיתיישבו עם מסקנותיו:

1. סעיפים 10 ו- 12 בחוות דעתה של ד"ר פורמן מתעדים דימומים נרחבים סביב תעלות הדקירה בבית החזה. כמו כן, בסעיף 12 לחוות דעתה של ד"ר פורמן מתארת "קרומ הכפורת חלק ומבריק עם חתכים עם דימומים סביב כחלק מתעלות הדקירה..."

הפרדה בין הלב כאיבר ובין תעלות הדקירה וקרומ הכפורת (השק שבו נמצא הלב) היא מלאכותית. אין כל דרך הגיונית להסביר את העובדה שנמצאו דימומים בתעלות הדקירה ובקרומ הכפורת ולא נמצאו בלב (כטענתו). המסקנה כי אכן היו דימומים בלב כפי שהסבירה ד"ר פורמן.

יש להצטרף לתהייתה של ד"ר פורמן בחוות הדעת המשלימה, כי תוצאת מסקנותיו של פרופ' היס לא תתכן, שכן היא מובילה לכך שכביכול המנוח נדקר פעמיים (בכל תעלה) בדיוק דרך אותן תעלות דקירה בחזה - כאשר פעם אחת כאשר המנוח היה בחיים הגיעו התעלות רק עד קרומ הכפורת (שם נראה דימום) ופעם שניה - לאחר שהמנוח נפטר נדקר בדיוק דרך אותן תעלות, שהגיעו עד הלב ואז לא יצרו דימום - מובן שהדבר אינו סביר.

2. בחלל הצדר (החלל שמסביב לריאה) נמצאו 900 מיליליטר דם. עובדה זו אינה מתיישבת עם מסקנתו של פרופ' היס כי הדקירות התרחשו לאחר או בסמוך למותו של המנוח. פרופ' היס נשאל מה מקור הדם והשיב "אני לא יודע, אני לא... נכון שזאת סוגיה... אין לי פתרון כמו שלד"ר פורמן אין פיתרון". דבריו אינם מדוייקים שכן הגם שעובדה זו אינה מתיישבת עם מסקנתו, היא מתיישבת היטב עם מסקנותיה של ד"ר פורמן, שלפי חוות דעתה, הדקירות התרחשו כאשר המנוח היה בחיים ומכאן שמקור הדם בחלל הצדר הוא הלב.

3. בחלל הכפורת (השק שבו נמצא הלב) נמצאו כ- 50-60 מיליליטר דם. פרופ' היס הסכים כי סביר יותר שמקור הדם הוא מהלב לתוך הכפורת, אך בשל העובדה שחשב שלא נמצאו דימומים בלב, אמר שניתן להגיד שמדובר בדימום שהתרחש לאחר המוות כתוצאה מטלטול הגופה, הגם שמדובר באפשרות הרבה פחות סבירה מבחינתו. לכך אני מוסיף שאין גם שמץ של ראיה לכך שהגופה טולטלה.

4. פרופ' היס אישר כי בתמונה 13 בה נראה בית החזה, נראים דימומים ברקמות הרכות, אך ציין כי אין לו אפשרות לקבוע אם הן שייכות לתעלת הדקירה או לא. לאור קביעה זו, פרופ' היס נשאל על ידי בית המשפט כיצד נוצרו הדימומים אם אינם קשורים לתעלת הדקירה והשיב "גם חבלה כהה יכולה ליצור דימומים" הגם שלא נמצאו סימני חבלה קהה על פני העור וכן אף לא נטען שמקורם בחבלה קהה.

1. פרופ' היס קבע בסעיף 3 לחוות דעתו, כי "סביר להניח שהסכין עם הידית החומה (המדובר בסכין שאותה לקח הנאשם מביתו ובאמצעותה דקר את המנוח- נ.ז.) שאורך להבה 8.7 ס"מ לא יכלה לגרום לפצע הדקירה בקרקפת משמאל...". - פרופ' היס לא שלל לחלוטין את האפשרות שלהב שאורכו 8.7 ס"מ יגרום לפצע הדקירה הנ"ל והדבר עולה אף מעדותו:

"אין לי אפשרות מעבר להגיד שסביר להניח שהלהב הזה איננו חדר, שבפני יש שתי אפשרויות אחרות של להבים אחרים משתי סכינים אחרות שאורכן הוא גדול יותר מעשרה, ארוך יותר מעשרה ס"מ. אם אני הייתי צריך לבחור בין שלושה סכינים שיש להן ידית שונה ולהב באורך שונה ואחד מהם הוא 8.7 ס"מ שגרמו לפצע הפטירה באורך כ-10 ס"מ בקרקפת, הייתי אומר שסביר להניח שהלהב של הסכין החומה שהיא קצרה יותר לא עשה את הפצע".

במקרה זה, הגם שבפני המומחים הונחו 3 סכינים - אין סכין שההגנה ייחסה לשימוש של אונקרי בפועל. אין מחלוקת בין הצדדים שאחת מהסכינים שהונחו בפני המומחים היא הסכין השחורה (יש שמכנים אותה החומה) שנמצאה סמוך לרגליו של הנאשם בזמן המעצר ובאמצעותה הנאשם דקר את המנוח, כאשר לטענת ההגנה זו לא הסכין שדקרה את הדקירה בראש וגם לא את הדקירות הקטלניות בלב. הסכין השניה נמצאה בביתו של הנאשם (עם הידית הלבנה או הכסופה - סכין שנמצאה סמוך לרגליו כשהגיעו השוטרים לביתו, ואין מחלוקת שלא ביצעו באמצעותה דקירות), והסכין השלישית כלל אינה קשורה לאירועים שבכתב האישום. מכאן שאין שאלה אמיתית בדבר איזו סכין מבין השלוש - סביר יותר שגרמה לפצע הדקירה בקרקפת.

פרופ' היס נשאל על ידי בית המשפט האם הוא יכול לשלול את האפשרות שהסכין המדוברת (זו שבאמצעותה אין מחלוקת שהנאשם ביצע דקירות במנוח) היא הסכין שגרמה גם לדקירה בקרקפת והשיב "אי אפשר לשלול ברפואה משפטית, במיוחד בסוגיות כאלה, פצע דקירה שלא, לא תעלות הדקירה שהן לא מדוייקות, לכן כתבתי סביר להניח". (פרוטוקול מיום 31.05.2018 עמוד 107 שורות 6-1). עוד נשאל בבית המשפט, אם רק אותה סכין היתה בפניו האם תשובתו היתה משתנה, והשיב "אני הנחתי שסביר להניח שהיא לא גרמה לאותו פצע... ברפואה משפטית זה לא מתמטיקה. בטח לא ברפואה משפטית העוסקת במדדים של פצעי דקירה".

פרופ' היס לא קובע שמדובר במצב בלתי אפשרי שהסכין השחורה המדוברת יכולה היתה לגרום לפצע הדקירה בקרקפת, וכשמתווספות כל הראיות שהוצגו לעיל, די בכך על מנת לקבוע כי לא הוטל כל ספק סביר בכך שסכין זו היא שגרמה לפצעי הדקירה הקטלניים. (הערה: ידית הסכין היא בצבע חום כהה ובחלק מהמקומות כותבים שהידית שחורה ובחלק חומה, אך אין מחלוקת שזו אותה סכין בה בוצעו לטענת התביעה כל הדקירות ולטענת ההגנה הדקירות שאינן בראש ובלב. הסכין בעלת הידית הלבנה מתוארת גם כבעלת הידית הכסופה בחו"ד של ד"ר פורמן).

2. עדותה של ד"ר פורמן היתה מקצועית, מהימנה ורצינית. תשובותיה לשאלות שהעלה פרופ' היס, היו מקצועיות, משכנעות ומספקות ומסקנותיה מתיישבות היטב האחת עם השניה וכולן יחד עם הראיות האחרות בתיק.

חולשות נוספות בטענת ההגנה

א. טענת ההגנה העיקרית היא כי אונקרי הוא שדקר את המנוח את הדקירות הקטלניות בלב ואת הדקירה בקרקפת. בסעיף 8 לחוות דעתה הראשונה של ד"ר פורמן נכתב: "בשכבה הפנימית של הקרקפת ובשריר הרקה השמאלי נמצאים דימומים סמוך לתעלת הדקירה..". מהאמור עולה, כי כבר בחוות הדעת הראשונה של ד"ר פורמן נכתב

כי נמצאו דימומים בתעלת הדקירה בקרקפת, משמע, שדקירה זו ללא ספק נעשתה כשהמנוח היה בחיים. מסקנה זו אינה מתיישבת עם טענת ההגנה כי הדקירות בלב נעשו בסמוך מאוד למותו של המנוח או כשהמנוח כבר לא היה בחיים ולאחר שירד בגרם המדרגות, ולפיכך לא נמצאו דימומים בלב. אם, כפי שטוענת ההגנה, אונקרי הוא שדקר את המנוח בקרקפת וגם בלב באותו מעמד, היינו מצפים לראות היעדר דימום גם בקרקפת- אך בקרקפת יש דימום.

ב. ההגנה מבססת את מסקנתה על קביעתו של פרופ' היס שאין דימומים כלל וכלל בליבו של המנוח ואם כך היה הדבר, הרי שהמסקנה הסבירה היא כי שהמנוח נדקר בלב לאחר מותו, שכן רק לאחר המוות אין דימומים כלל וזוהי אף האפשרות שהיתה סבירה יותר גם בעיניו של פרופ' היס כפי שעולה מעדותו.

ראשית, כבר קבעתי לעיל שנראו דימומים בלב המנוח ועל כן נשמט בסיס טענת ההגנה. שנית, הטענה אינה מתיישבת עם קביעתה של ד"ר פורמן כי הדקירות בלב הן הדקירות שגרמו למותו של המנוח. שלישית, טענת ההגנה הנ"ל למעשה שוללת את הטענה כי אדם אחר (לא הנאשם) גרם למותו של המנוח (להבדיל מכך שדקר אותו לאחר מותו). ממה אם כך מת המנוח אם לא מת מהסיבה הברורה של הדקירות בלב? האפשרות היחידה שנותרה היא כי המנוח מת כתוצאה מהדקירות של הנאשם שנעשו גם על פי גרסת ההגנה בכניסה לפאב.

בניסיון להסביר את הכשל הלוגי לעיל, נטען גם שהדקירות בלב אומנם קטלו את המנוח אך בוצעו כשהמנוח היה ללא תנועה בתחתית גרם המדרגות (בנגוד לדקירות ליד הפאב למעלה) וסמוך למותו (ולכן נטען שלא היה דם בתעלות הדקירה בלב). גם הסבר זה לא מועיל להגנה, שכן כאמור בתעלות הדקירה בראש דווקא נמצא דם ועפ"י התיאוריה של ההגנה צריך היה אונקרי לדקור את המנוח בראש ולב באותו מעמד אז כיצד מסבירים את הטענה שבתעלות הלב לא נמצא דם (לטענת פרופ' היס)?

אני קובע שאין בתיאוריה הנ"ל של ההגנה ממש. אני מקבל את האמור בחו"ד ד"ר פורמן ודוחה את הטענות וההצעות שהעלה פרופ' היס.

הנאשם הוא שדקר את המנוח את כל 8 הדקירות, לרבות הדקירות הקטלניות בלב.

2. האם התגבש היסוד הנפשי הנדרש בעבירת הרצח?

עתה אבחן את יסודות עבירת הרצח ואת טענת ההגנה לפיה לא התגבש היסוד הנפשי הנדרש לצורך הוכחת עבירת הרצח.

כאן המקום לציין כי ביום 10.01.2019 פורסם תיקון 137 לחוק העונשין הנוגע לרפורמה בעבירות ההמתה.

בסעיף 25 (ב) לתיקון 137 לחוק העונשין שכותרתו "תחילה, תחולה והוראות מעבר" נקבע :

"על עבירה שבוצעה לפני יום התחילה (10.07.2019- נ.ז.) וטרם ניתן פסק דין חלוט בעניינה יחולו הוראות סעיף 5(א) לחוק העיקרי. לעניין זה, בבואו לקבוע מהו הדין המקל על העושה, יבחן בית המשפט את מלוא ההסדר הקבוע בחוק העיקרי כנוסחו בחוק זה לעומת ההסדר שהיה קבוע בחוק העיקרי לעניין גרימת מוות ערב יום התחילה (להלן - הדין הישן)."

בהתאם לכך ועל מנת לקבוע מהו הדין המקל על הנאשם כפי שנקבע בחוק, אבחן את המצב המשפטי בעניינו של הנאשם לפני התיקון ולאחריו.

עבירת הרצח - היום (לפני התיקון)

סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין קובע:

"העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(1) ...

(2) הגורם בכוונה תחילה למותו של אדם";

בסעיף 301(א) לחוק נקבע:

"לענין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו".

ייחודה של עבירת הרצח מתבטא בדרישת יסוד נפשי מסוג "כוונה תחילה", ולצורך כך יש להוכיח התקיימותם של שלושה יסודות:

(א) החלטה להמית.

(ב) היעדר התגרות (קנטור).

(ג) הכנה פיזית למעשה ההמתה.

יסודות אלה צריכים להתקיים עובר למעשה ההמתה.

א. החלטה להמית

יסוד ההחלטה להמית מחייב קיומה של כוונה בשני מישורים: במישור השכלי - חזות או צפיית התוצאה הקטלנית, ובמישור הרגשי - רצון או שאיפה להתגבשותה.

עיקרה של ההחלטה להמית נעוץ בשאיפה לגרום לתוצאה הקטלנית. כאשר קטילת הקרבן היא תכלית המעשה או המחדל שאותה ואותה דווקא שואף העבריין להשיג. "ההחלטה להמית- כשלעצמה - מבטאת אפוא כוונת קטילה ממשית זאת ותו לאו". (ראו לענין זה י. קדמי "על הדין בפלילים חוק העונשין", חלק שלישי, ע"מ 1102-1103 תשס"ו-2005).

באשר ליסוד זה טען ב"כ הנאשם שלוש טענות: האחת, כי מכתב האיטום לא עולה כי החלטה להמית גמלה בליבו של הנאשם עוד בזמן המריבה ולכן הלך לביתו והצטייד בסכין לשם ביצוע הרצח. השניה, כי העובדה שהנאשם לא רדף אחרי המנוח כשהמנוח ברח ממקום האירוע מעידה על כך כי לא התגבשה בליבו החלטה להמית את המנוח. לטענתו, הנאשם דקר את המנוח בלהט המריבה. כן ציין שמייקל העיד שהנאשם סיפר לו שהמנוח אמר לו "תגמור אותי" והנאשם השיב "מספיק לך". והשלישית, שהעובדה שהנאשם שתה מספר בקבוקים של יין וודקה שללה ממנו את היכולת לגבש החלטה להמית את המנוח.

עניין החלטה להמית מצוי בתחום צפונות לבו של עושה המעשה. בדרך כלל לא ניתן להגיע אל חקר לבו ואל סוד מחשבותיו, אלא על פי מכלול הנסיבות המתלוות למעשה. לפיכך, ניתן ללמוד על כוונתו של הממית בשלוש דרכים:

1. בהודיה מפיו של הנאשם.
2. באמצעות ראיות נסיבתיות.
3. מכוח יישום חזקת הכוונה לפיה, חזקה על אדם שהוא מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו.

הודיה מפיו של הנאשם

במקרה זה ההגנה טוענת שהנאשם טען שאינו זוכר דבר מהאירוע ולא הודה שהתכוון להביא למותו של המנוח הגם שאמר לחבריו בדירה לאחר האירוע: "אני רבתי עם מישהו בסכין", דוגרי שאל את הנאשם למה השתמש בסכין והנאשם השיב: "הוא קילל אותי, הוא הוריד לי את הכבוד, גם להחליף את המוזיקה... אני התעצבנתי אז הגעתי למצב הזה". בסיכומי ההגנה נכתב שאין מחלוקת שעולה מחומר הראיות כי הנאשם דקר את המנוח, אך צוין כי קיים ספק בנוגע לכך שדקר את הדקירות הקטלניות.

יש כאן אמנם הודאה בדקירות (לא הקטלניות) אך אין הודאה בכך שבוצעו במחשבה הפלילית הנדרשת להוכחת עבירת הרצח דווקא.

ראיות נסיבתיות

ראיות נסיבתיות להוכחת יסוד החלטה להמית נעוצות בעיקרן בהתנהגותו של הנאשם בפרק הזמן שלפני ביצוע מעשה ההמתה, בעת ביצוע מעשה ההמתה ואפילו לאחר ביצוע מעשה ההמתה, כאשר מטבע הדברים הדגש הוא על התנהגותו של הממית בעת ביצוע המעשה לרבות סוג הכלי אשר שימש לביצוע המעשה, צורת ביצוע המעשה, טיב הפגיעה ומיקומה.

לטענת ב"כ הנאשם, מכלול הנסיבות, לרבות צריכת האלכוהול הרבה והתנהגותו של הנאשם לפני ולאחר שדקר את המנוח, מצביעים על כך שלא התגבשה בליבו כוונה להמית את המנוח והוא לא שאף להשיג את התוצאה הקטלנית.

איני מקבל את טענת ב"כ הנאשם. לידי, דווקא התנהגותו של הנאשם לפני, במהלך ולאחר האירוע מעידים על כך

שנתגבשה בליבו החלטה להמית את המנוח:

א. הרקע לאירוע - אין מחלוקת כי האירוע הקטלני התרחש על רקע וויכוח שהתגלע הבין הנאשם ובין המנוח בנוגע למוסיקה המושמעת בפאב.

ב. התנהגות הנאשם לפני האירוע - הנאשם שכעס על המנוח כפי שמפורט לעיל, הלך לביתו שנמצא במרחק הליכה רב יחסית מהפאב כ- 900 מטר (ראה פרוטוקול הביקור במקום), עלה על כיסא והביא סכין שהוחבאה מעל ארון הבגדים, לאחר מכן חזר לפאב (שוב כ- 900 מטר) על מנת לדקור ולקטול את המנוח.

ב"כ הנאשם ציין כי בתמליל השיחה בין אונקרי למיקלה לא עולה שמיקלה ציין בפני אונקרי כי הנאשם התחמש בסכין ואכן מילים אלה לא נכתבו בתמלול, אך הן מיקלה והן אונקרי העידו כי מיקלה אמר זאת לאונקרי במעמד השיחה בין השניים.

מקריאת תמליל השיחה בין השניים עולה כי ישנה דריכות בקרב אונקרי ומיקלה. מיקלה אמר לאונקרי "אוקיי, טוב, הוא בא אליכם" ואונקרי משיב "אז מה יהיה? שלא יחשוב על משהו לא טוב. הוא בן אדם לא מאופס". בהמשך מיקלה מזהיר אותו "תזהר, עם מי הוא רב? אם הוא בא אליכם..." אונקרי אף אומר לו "בשעה כזה, לא חשבתי שיעירו אותך בשביל דבר כזה". מיקלה אומר "בינתיים לא קרה כלום ושואל אם הנאשם הגיע? ובהמשך שואל: "הוא ישב, הוא נכנס וישב? או שהוא מדבר?".

על אף שבתמליל לא נכתב שמיקלה אמר לאונקרי שהנאשם לקח סכין, ייתכן כי הדברים נאמרו בשקט או שלא הובנו. מהשיחה בין השניים בהחלט ניתן להסיק כי הם דרוכים וחוששים מתגובתו של הנאשם.

בנוסף לאמור, אף אם אכן מיקלה לא אמר זאת לאונקרי, הרי שאין בכך כדי לשלול את העובדה שהנאשם הגיע לבית והתחמש בסכין ונראה שאף לא יכולה להיות מחלוקת על כך - הנאשם עזב את הפאב לאחר הקטטה והלך לביתו ובמצלמות האבטחה הוא נראה עם חפץ מנצנץ בידו כשחזר לפאב. בנוסף, מהראיות עולה כי הסכין שאיתה דקר את המנוח היא סכין שהיתה בביתו.

גם אם לא נכתב בכתב האישום כי בשלב שהלך לביתו או בשלב בו לקח את הסכין או בדרכו חזרה לפאב - התגבשה בליבו של הנאשם ההחלטה להמית את המנוח, נכתב בכתב האישום במפורש "לאחר הוויכוח עזב הנאשם את המקום, חזר לביתו, לקח סכין מהבית...יצא מהבית כשהוא נושא עימו את הסכין ובשעה 03:41 בקירוב, שב אל המקום כשהוא נושא עימו את הסכין, וברור מהאמור לעיל כי מיוחס לנאשם שבשל המריבה עם המנוח, הלך לביתו, הצטייד בסכין וחזר כשהוא חמוש בסכין על מנת לדקור את המנוח ולהביא למותו והכל כשהנאשם גם דקר את המנוח 8 דקירות כמפורט להלן.

מעבר לעובדה שהנאשם הצטייד בסכין לאחר הקטטה בין השניים, ממצלמות האבטחה עולה, כי הוא נכנס לפאב ופחות מדקה וחצי לאחר מכן מתחילה הקטטה בינו ובין המנוח.

הנאשם הצטייד בסכין על מנת לדקור את המנוח ואפילו לא חיכה לאפשרות שיתפתח וויכוח נוסף בין השניים אלא החל בקטטה עם הגעתו לפאב.

לו, כטענת הסנגור, רצה הנאשם רק לפצוע את המנוח ולא לקטול אותו, יכול היה לקחת חפץ חד בפאב ולבצע זאת - למשל לשבור בקבוק זכוכית ולדקור. על מנת "רק" לפצוע ולא לקטול - לא היה צריך בשעה 03:00 ללכת 900 מטר לביתו, להעיר את חברו לשאול היכן הסכין שבאמצעותה ידקור, לטפס על כיסא ולהוציאה מהמחבוא, לחזור 900 מטר לפאב ולרצוח. המסקנה היא שגמלה בליבו של הנאשם ההחלטה לקטול את המנוח ובכך הוא חפץ ולכן הלך לביתו וחזר עם סכין מתאימה לביצוע המזימה הקטלנית.

ג. התנהגות הנאשם במהלך האירוע - הנאשם דקר את המנוח 8 דקירות, 7 מתוכן באזורים אסטרטגיים ושתיים מתוכן קטלניות. תוצאתה הקטלנית של תקיפה מסוג זה ידועה מראש וחזקה על הנאשם כי התכוון לגרום לתוצאה הטבעית של מעשיו.

ד. התנהגות הנאשם לאחר האירוע - לאחר שהנאשם ידע שדקר את המנוח 8 דקירות, רובן במקומות אסטרטגיים בגופו, הנאשם התנהג באופן מחושב לאחר האירוע על מנת לשבש את החקירה ולהעלים ראיות, דבר המעיד על כך שהיה מודע למעשיו והבין את חומרתם, כמו כן, סיפר לחבריו שדקר את המנוח ואת המניע למעשיו.

מעדותם של מיקלה, מייקל ודוגרי עולה, כי הנאשם הגיע לבית לאחר האירוע עם חולצה קרועה, נעליים מלוכלכות בדם וסכין עם ידית שחורה בידו. הוא החליף חולצה, נכנס לביתם של דוגרי ומייקל ושטף את הסכין השחורה שבאמצעותה קטל את המנוח. כמו כן, נכנס לבית ולקח סכין נוספת שהיתה מתחת למזרון - משמע, שאולי התכוון לאפשרות שמישהו יגיע לנקום בו על מעשיו. הנאשם סיפר למייקל ולדוגרי את השתלשלות האירועים עובר לאירוע וכן שדקר את המנוח שלוש או ארבע פעמים בבטן. בנוסף לאמור, כאשר המשטרה הגיעה למקום, שתי הסכינים שהיו במכנסיו של הנאשם, נמצאו על הרצפה.

איני מקבל את טענת ב"כ הנאשם כי העובדה שהנאשם לא רדף אחרי המנוח כאשר המנוח ברח מהמקום מעידה כי לא התכוון לקטול את המנוח בעת שדקר אותו שוב ושוב במקומות אסטרטגיים בגופו. האם בכל מקרה שבו מות המנוח אינו מייד עם הדקירה אלא בחלוף זמן קצר, יש להסיק שאין לקוטל כוונת קטילה? נראה שהנאשם הבין שהגם שהמנוח ניסה להימלט - הוא לא ישרוד את הדקירות הקטלניות ולכן לא רדף אחריו. גם אם הנאשם התעייף ממאמץ הדקירות או אפילו זנח בשלב זה את כוונת הקטילה ולכן לא רדף אחרי המנוח אין הדבר שולל את כוונת הקטילה בעת הדקירות. כאמור, הנאשם דקר את המנוח מספר רב של דקירות, כאשר 6 דקירות נעשו בבית החזה, בבטן משמאל ובגב ובצירוף עם התנהגותו של הנאשם לפני ואחרי האירוע, יש בכך כדי לגבש את כוונת הקטילה של המנוח.

חזקת הכוונה

חזקה המעוגנת בהיגיון היא, שאדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו, ואם לא נסתרה חזקה זו ולא הוטל ספק סביר בדבר תחולתה, די בה כדי להוכיח את כוונתו של הנאשם להמית את קרבנו. מובן שחזקת הכוונה נלמדת ומתחזקת כאשר הנאשם הולך לביתו על מנת להצטייד בסכין, חוזר למקום הקטטה על מנת לנקום במנוח ודוקר אותו 8 דקירות, מתוכן 6 דקירות בבית החזה, בבטן משמאל ובגב ודקירה נוספת בקרקפת.

בע"פ 4523/14 יעד חלילי נ' מדינת ישראל נקבע:

"אקדים ואומר, כי על יסוד התשתית העובדתית שפורטה לעיל, מתחייבת המסקנה כי התגבשו במערער כלל יסודותיה

של עבירת הרצח בכוונה תחילה של המנוח. על יסוד ההחלטה להמית, ניתן ללמוד, בראש ובראשונה, מהתנהלותו של המערער, אשר כיוון את הרכב למסעדה, על מנת ליטול משם סכין, ובהמשך, הורה לאברהם להגיע במהירות לצומת נתיבות. לכך יש להוסיף, כי המערער בחר בסכין מטבח גדולה, שאורכה כ-13 ס"מ, רוחבה 2 עד 3 ס"מ, ועובייה כ-1.8 ס"מ (ת/30). המדובר, לכל הדעות, בסכין מסוכנת ביותר, שהשימוש בה, שלא למטרות שלשמן היא נועדה, עלול לגרום לפגיעות חמורות וקטלניות בגופו של הנדקר. גם מספר הדקירות שביצע המערער במנוח, ומיקומן של דקירות אלו, מחזקים את המסקנה בדבר החלטתו של המערער להמית את המנוח. המערער דקר את המנוח ארבע דקירות עמוקות, באיזורים חיוניים ביותר בגופו, כאשר שניים מהן כונו לאיזור החזה, ושתי דקירות נוספות בוצעו לאיזור הבטן (ת/29). המדובר בדקירות עוצמתיות ביותר, אשר חדרו לעומק גופו של המנוח (כ-7 עד 8 ס"מ). עצם השימוש בסכין גדולה, רחבה וחדה, כמו גם ריבוי הדקירות שביצע המערער, וחומרתן של דקירות אלה, מבססים את "חזקת הכוונה", זאת שעה שהמערער לא סיפק הסבר אחר המניח את הדעת למעשיו, ולא השכיל להקים ספק סביר בדבר כוונתו לגרום למותו של המנוח (עניין אבו סרחאן, בפסקה 61). ראו, בהקשר לכך, את דברי הנשיא מ' שמגר:

"הנכונות להשתמש בסכין אינה נטולת הבנה של הסיכונים המתלווים לכך, אלא היפוכו של דבר, מתלווה לה הידיעה, עד כמה הדבר מסוכן ואף יעיל [...] מי שמניף סכין בעלת להב ארוך בכוונה לתוקעו בחזהו של הנתקף, פועל בהכרח באופן מודע ובהבנת מהות המעשה, היינו שהוא מקפח בכך פתיל חייו של מי שניצב מולו" (ע"פ 624/89 יחזקאל נ' מדינת ישראל, פ"מ מה(3) 705, 712-713 (1991)). לסיכום, ניתן לקבוע כי יסוד ההחלטה להמית הוכח כדבעי.

ראו גם ע"פ 8828/08 מיכאל ניאזוב נ' מדינת ישראל (להלן "עניין ניאזוב"):

כיוון שההחלטה להמית היא למעשה מחשבה סובייקטיבית של הנאשם, קיים קושי להוכיחה. לפיכך, הוכרה בפסיקה "חזקת הכוונה" לפיה אדם מתכוון לתוצאות הנובעות באופן טבעי ממעשיו (ראו למשל ע"פ 228/01 כלב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 365, 376 (2003)). כך, שימוש בנשק קטלני יכול להצביע על קיומה של כוונה: "כוחה של התנהגות של הנאשם בשעת מעשה להוכיח את ה"החלטה להמית", נעוץ במידתו, אופיו וטיבו של הסיכון שיוצר הנאשם לחייו של הקורבן... אשר על כן: שימוש בכלי או בחפץ קטלני (כלי יריה, סכין, כלי עבודה גסים) - ישמש גורם המצביע על קיומה של כוונת קטילה; ...שימוש "חוזר" בנשק קטלני או פגיעות "חוזרות באזורי גוף חיוניים (מספר דקירות, או מספר יריות, או מספר מהלומות) - מצביעים על קיומה של כוונת קטילה" (יעקב קדמי על הדין בפלילים 1113-1112 (2005)).

דברים אלה יפים לענייננו. המערער הלך לביתו במטרה להצטייד בכלי נשק, ניסה לפרץ את דרכו לתוך המסעדה בכוח, תוך כדי ירי לעבר דלת הכניסה, ומשהצליח לבסוף להיכנס דרך הכניסה האחורית ירה אל עבר חלק גופו העליון של המנוח מספר כדורים מטווח קרוב. בנסיבות אלה אין ספק כי מתקיים יסוד ה"החלטה להמית".

הנה כי כן, צורת הדקירה ומיקומה כאמור, יש בה די והותר כדי להעיד על החלטה וכוונה לקטול. ובוודאי שכך כשמדובר במספר דקירות חוזרות במקומות אסטרטגיים בגופו של המנוח, באמצעות סכין שאורך להבה הוא 8.7 ס"מ.

ב. היעדר התגרות (קנטור)

יסוד היעדר הקנטור, או בלשון המחוקק, "היעדר התגרות בתכופ למעשה", הוא היסוד השני מבין שלושה רכיבים המרכיבים את ה"כוונה תחילה". תכליתו של היסוד של היעדר קנטור הוא לאבחן בין כוונה סתם, לבין כוונה תחילה,

מתוך החלטה להמית. כוונה תחילה כשאין קנטור, מתייחסת למעשה מתוכנן מראש ושקול, להבדיל מהחלטה להמית שגובשה באופן ספונטני לנוכח קנטור בתכוף למעשה, כאשר הנאשם איבד שליטה, ועקב אובדן עשתונות ביצע מעשה רגעי ופתאומי לנוכח הקנטור שהניע את המעשה.

הפסיקה הכירה בשני מבחנים, מצטברים, לצורך בחינת היעדר קנטור - מבחן אובייקטיבי ומבחן סובייקטיבי. על מנת למלא אחר דרישתו של המבחן הסובייקטיבי יש להוכיח כי עבר די זמן בין ההתגרות לבין מעשה ההמתה, במהלכו הייתה לנאשם אפשרות לשקול את מעשיו וכי הוא לא פעל במצב של איבוד שליטה כתוצאה מן ההתגרות ועל מנת למלא אחר דרישתו של המבחן האובייקטיבי יש לבחון כיצד היה ה"אדם הסביר" פועל לו היה בנעליו של הנאשם (ראו עניין ניאזוב).

בענייננו, הגם שלא נטענה טענת הקנטור, אציין כי אין ספק כי מתקיים המבחן הסובייקטיבי- בין הרגע בו התווכחו הנאשם והמנוח עובר לאירוע ועד לרגע בו דקר הנאשם את המנוח עבר זמן במהלכו יכול היה הנאשם לשקול את צעדיו ולהירגע, העובדה שהנאשם הלך לביתו שנמצא במרחק של כמעט קילומטר ממקום האירוע, הביא את הסכין ממקום מחבואה וחזר למקום האירוע, מעידה על כך שפעל תוך הפעלת שיקול דעת ולא איבד שליטה על מעשיו באופן אשר יש בו כדי לאפשר קבלת טענת קנטור. בנוסף, מתקיים במקרה זה גם המבחן האובייקטיבי. ראשית, הוויכוח שהתרחש בין הנאשם ובין המנוח על רקע המוסיקה במקום האירוע כלל לא היה וויכוח עוצמתי ומשמעותי כך שיגרום לנאשם ללכת לביתו ולהצטייד בסכין. שנית, ההצטיידות בסכין, החזרה למקום האירוע ותקיפת המנוח אף הם אינן בגדר התנהגות סבירה מצידו של הנאשם.

מהאמור עולה, כי אין מדובר בקנטור שבגללו הנאשם איבד שליטה וביצע מעשה פתאומי. הנאשם תכנן לדקור את המנוח ולשם כך הלך לביתו להביא סכין והחל לדקור את המנוח בסמוך לחזרתו לפאב כאשר הוא מצויד בסכין. המדובר במעשה מתוכנן מראש ולא באקט ספונטני.

ג. הכנה פיזית למעשה ההמתה

מטבע הדברים קיימת זיקה בין יסוד "ההכנה" לבין "ההחלטה להמית" ומעשה ה"הכנה" עשוי להצטרף לגורמים אחרים המלמדים על גיבושה של ההחלטה להמית (ראו לעניין זה י. קדמי "על הדין בפלילים חוק העונשין", חלק שלישי, עמ' 1130).

בית המשפט קבע בדנ"פ 1042/04 דוד ביטון נ' מדינת ישראל, כי :

"יסוד ההכנה צריך ללמד על אופייה של כוונת הקטילה, והרעיון הטמון בקביעתו כיסוד מבין יסודות העבירה הוא, כי אם עשה הנאשם פעולה של הכנה - כגון הכנת כלי נשק - משמע שחשב ושקל לפני שהחליט להרוג".

ההליכה מהפאב הביתה לאחר הוויכוח עם המנוח, הצטיידות הנאשם בסכין וחזרה מהבית לפאב מהווים הכנה למעשה הרצח.

סייג השכרות

ב"כ הנאשם טען שאין המדובר בענייננו בטענת הגנת שכרות קלאסית, אלא "השכרות היא אחת הנסיבות שעל בית

המשפט לקחת בחשבון כשהוא שוקל האם חזקת הכוונה מתקיימת". כבר עתה נראה שיש בעיה בטענה זו של ההגנה. אם לא מתקיים סייג השכרות כפי שפורט בחוק - מנין תבוא הקביעה שבשל השכרות לא מתקיימת החזקה שאדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו?

סעיף 34 לחוק העונשין, קובע כי חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית. סימן ב בפרק ה1 לחוק העונשין מתייחס לסייגים לאחריות הפלילית וביניהם, סייג השכרות. מידת ההוכחה הנדרשת לגבי סייג השכרות, הינה המידה החלה ביחס לכלל הסייגים לאחריות הפלילית, כך שהסייג יחול מקום בו נותר ספק סביר בדבר קיומו של אותו סייג לאחריות הפלילית, ואותו ספק סביר לא הוסר.

סייג השכרות מוסדר בסעיף 34ט(א) לחוק העונשין הקובע:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה במצב של שכרות שנגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו".

המחוקק ראה לנכון לסייג את האמור ולא להחיל את האחריות הפלילית במצב של שכרות, על עבירות תוצאה או עבירות בהן נדרש יסוד נפשי של כוונה, כפי שקובע סעיף 34ט(ב) לחוק העונשין:

"עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה."

בהתאם לאמור, מי שקטל אדם, ונותר ספק אם כטענתו היה במצב של שכרות, לא ניתן יהיה להרשיעו בעבירת הרצח, הדורשת יסוד נפשי של כוונה תחילה, אלא בעבירת הריגה.

בעפ 5266/05 בוריס זלנצקי נ' מדינת ישראל נקבע, כי:

"בבואו להכריע בשאלה האם נשללה כוונתו של מבצע עבירה בשל השפעת אלכוהול, ישקול בית המשפט את השיקולים הבאים:

א. עדויות של אנשים או שוטרים שראו את הנאשם בסמוך למעשה, לגבי כמויות האלכוהול ששתה או לגבי סימנים המעידים על שכרות.

ב. עדויות מומחים באשר למצב שכרותו של הנאשם על פי בדיקת דמו, ועל בסיס חישוב מדעי של קצב ירידת רמת האלכוהול בגוף, תוך בחינת מצבו הקוגניטיבי של הנאשם בהתייחס למאפייניו האישיים.

ג. פעולות מורכבות שביצע הנאשם לפני, במהלך ולאחר ביצוע המעשה, שמצביעות על מודעות ורצון בתוצאת מעשהו, או על כך שלא היה שיכור בעת האירוע.

ד. עד כמה מסתברת תוצאת העבירה מן המעשה, ועד כמה היא בלתי נפרדת ממנו.

ה. הצהרות שהשמיע הנאשם בעת או בסמוך לביצוע המעשה, המעידות על כוונתו.

1. עד כמה זוכר הנאשם את הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה לאחר ביצועה.

שיקולים אלו נועדו להכריע בשלוש השאלות הרלוונטיות לסייג השכרות החלקית: האם הטוען לסייג היה שיכור; האם לא היה ביכולתו לגבש כוונה לביצוע העבירה שבה הואשם; והאם קיים קשר סיבתי בין שכרותו לבין אי יכולתו לגבש את הכוונה".

במקרה זה הנאשם טען כי שתי כמות גדולות של אלכוהול ביום האירוע ולפיכך כלל אינו זוכר את האירוע. להלן יעשה יישום למקרה שלנו של כל אחד מהסעיפים המנויים לעיל בפסק הדין זלנצקי:

א. מעדויות האנשים שראו את הנאשם בסמוך למעשה עולה כי אכן הנאשם שתי משקאות אלכוהוליים עובר לאירוע - אלסה מספין, בעלת בר בקרית גת העידה כי הנאשם ישב בבר עד שעה 21:30, הוא קנה שני בקבוקי יין, את השני הוא לא סיים. הנאשם שהה במקום עם חבר נוסף. לדבריה, נהוג במקום כי הלקוחות רוכשים יין, יושבים בחוץ ומוזגים לאנשים, הם לא שותים לבד. לאחר מכן הלך הנאשם לפאב בו התרחש האירוע. אליהו טסטה, בעל הפאב העיד כי הנאשם ואונקרי הזמינו בקבוק וודקה ושתו אותו יחד על הבר, את הבקבוק השני שהזמינו שתו עם אנשים נוספים שהיו במקום. אונקרי סיפר שהנאשם התקשר אליו ואמר לו שהוא נמצא בבר של אלסה ושתיה בקבוק יין וחצי. הנאשם הציע לאונקרי לבוא ולשתות איתו את החצי שנשאר. אונקרי הצטרף לנאשם כאשר הגיעו לפאב של אליהו, המקום בו התרחש האירוע. לדבריו, הם שתו יחד חצי בקבוק וודקה ואת החצי השני הנאשם שתי לבד. אונקרי לקח לנאשם את הבקבוק, הוודקה נשפכה והנאשם הזמין בקבוק נוסף.

מהאמור קשה לאמוד את כמות האלכוהול ששתה הנאשם. חבריו של הנאשם העידו כי הנאשם נהג לשתות משקאות אלכוהוליים ולכן אף קשה להעריך את השפעת האלכוהול ששתה עליו בניגוד לאדם שלא מורגל בשתית אלכוהול.

ב. ב"כ הצדדים לא הציגו חוות דעת של מומחים באשר למצב שכרותו של הנאשם.

ג. הנאשם התווכח עם המנוח ולאחר הוויכוח הלך לביתו שנמצא במרחק מה מהפאב, העיר את מיקלה השותף שלו, עלה על כורסא ולקח את הסכין ממקום מחבוא - מעל ארון הבגדים ולאחר מכן חזר לפאב כשהוא מצויד בסכין. המדובר בהתנהגות מחושבת הכרוכה בתכנון ותושיה שאינם מאפיינים אדם שיכור שאינו מודע למעשיו. בנוסף לאמור, העדים שראו את הנאשם לפני ואחרי האירוע העידו כי הוא היה עצבני וניכר ששתה אך לא התרשמו שהתנהג בצורה חריגה או שלא היה מודע למעשיו.

מיקלה העיד שבכל פעם שהנאשם הולך לבר הוא שותה ומה שבלט באותו ערב הוא שהנאשם היה בנוסף גם עצבני. כאשר נאמר לו שבחקירתו במשטרה אמר שהפרצוף של הנאשם לא היה טוב ושהוא היה מסטול, השיב מיקלה שהוא מעולם לא ראה את הנאשם כך ושלא ניתן היה לזהות האם הוא רק שיכור או שמתנהג כך בגלל מה שעשה.

מייקל סיפר שהיה לנאשם ריח של אלכוהול ושבנוסף הוא היה לחוץ וכעוס.

דוגרי העיד שהנאשם היה שתוי אך "ידע את המצב שלו, איפה הוא נמצא". לדבריו, בדרך כלל כשהנאשם שותה הוא צוחק ומשחק, הפעם הוא היה גם עצבני.

אונקרי העיד, כי כאשר הוא והנאשם נפגשו לנאשם היה ריח של אלכוהול אך הוא היה בסדר והבין את המתרחש.

טירונף אמבצ'ו העיד כי בהתחלה תמך בנאשם כשיצאו מהפאב לאחר האירוע, אך שלל שהנאשם התנדנד ואכן מצפיה בסרטון בו נראה אמבצ'ו יוצא עם הנאשם מהפאב כשהוא מחבק בידו השמאלית את הנאשם. לא התרשמתי כי הנאשם התנדנד או הלך בצורה לא יציבה. נראה שמדובר בעידוד הנאשם לצאת מהפאב או הולכת הנאשם אל מחוץ לפאב למרות שהנאשם מנסה לחזור לפאב או מגלה רצון לחזור לפאב. לא התרשמתי שמדובר בתמיכה בנאשם כי הוא לא יכול ללכת ללא תמיכה.

ד. כאמור, הנאשם דקר את המנוח 8 דקירות, מתוכן שתיים בלב ואחת בראש באמצעות סכין בעלת להב של כ- 9 ס"מ. תוצאת העבירה - מותו של המנוח, בעקבות המעשה -דקירתו של המנוח, היא תוצאה טבעית ובלתי נפרדת מהמעשה וצפויה.

ה. במקרה זה לא הצהיר הנאשם שבכוונתו לדקור את המנוח אך התנהגותו כאמור העידה על כוונתו והראיה לכך שכאשר חזר לביתו והעיר את מיקלה, מיקלה הבין מיד שהנאשם רב עם מישהו ושכוונתו אינן טובות.

ו. הפרטים שהנאשם זכר לאחר ביצוע העבירה - עדותו של הנאשם כי אינו זוכר את האירוע אינה אמינה:

1. הנאשם ניסה להקצין את שכרותו - בחקירתו השניה, שנערכה שבוע לאחר האירוע, טען הנאשם לראשונה שהחל לשתות סואה - משקה אלכוהולי, כבר בשעות הצהריים ביום האירוע, בניגוד לגרסתו בחקירה הראשונה לפיה החל לשתות בבר של אלסה בשעות הערב.

בחקירתו מיום 10.05.2017 (ת/12) - כמעט חודש לאחר האירוע, טען ששתה -

כל השבוע עובר לאירוע "כל השבוע שתיתי, אז אני לא זוכר את עצמי".

2. הנאשם ניסה להרחיק את עצמו מזירת האירוע הגם שהוצגו לו ראיות אובייקטיביות הקושרות אותו לאירוע - הוצגו לנאשם סרטונים ממצלמות האבטחה בהם נראה הנאשם בזירת האירוע, אך הנאשם טען שאינו מזהה את עצמו, את האנשים הנוספים במקום ואת המקום, הגם שהעיד שהוא נוהג לבלות במקום הזה. כמו כן, כאשר השמיעו לנאשם את השיחה בין אונקרי למיקלה, בה הוא נשמע צועק ברקע, הנאשם אמר שאינו מזהה את קולו. כן טען שאונקרי ומיקלה מדברים על שני אנשים שרבו, אך לא ניתן להבין על מי מדובר, הגם ששמו מוזכר במפורש בשיחה.

בנוסף לאמור, בחקירתו של הנאשם מיום 27.04.2017 (ת/11 א ו-ב) הנאשם לא זיהה את בגדיו, אמר שאין לו נעליים אדומות ומעולם לא נעל נעליים אדומות ואינו יודע למי הן שייכות, הגם שהנעליים נמצאו בביתו מוכתמים בדמו של המנוח וחבריו העידו כי נעל אותן בליל האירוע.

3. הנאשם הרחיב את טענת היעדר הזיכרון מהאירוע גם כלפי עובדות שהיה אמור לזכור, גם לו האמנתי לו שאינו זוכר את האירוע עצמו - כך למשל, בחקירתו מיום 10.05.2017 לא זיהה ולא זכר את הסכינים שהוצגו לו, הגם ששתיים מהן נלקחו מביתו ושימשו אותו עובר לאירוע. כמו כן, טען שאינו זוכר את שרשרת הצלב שענד בליל האירוע, הגם שכמובן נרכשה לפני האירוע.

4. כאשר הנאשם חזר לביתו לאחר האירוע הוא סיפר לחבריו מה עשה ואף ציין מה היה המניע למעשיו, אך דווקא לאחר מכן ובחלוף זמן מהאירוע וממועד שתיית האלכוהול - "לקה בשכחה", שרק הלכה והחמירה, כביכול, הגם שמצופה שככל שחולף הזמן מהשתיה יהיה פחות שיכור ויזכור יותר.

מהאמור עולה כי לא רק שבצדק הסכים הסנגור שלא קמה לנאשם הגנת השכרות אלא גם לא מתקיימות הנסיבות השוללות או פוגעות ביסוד הנפשי הנדרש בעבירת הרצח - כוונת הקטילה.

בהתאם לאמור מתקיימים יסודות עבירת הרצח בענייננו ואני ממליץ לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה זו.

עבירת הרצח בתיק זה - בהתייחס לתיקון 137 לחוק העונשין שכאמור יכנס לתוקף ביום 10/7/19.

הואיל והתיקון לחוק על הוראת המעבר יכנס לתוקף ביום 10/7/19 אבחן את העובדות גם לאור התיקון.

סעיף 300 לחוק העונשין המתוקן קובע: "הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם, דינו - מאסר עולם".

סעיף 301 לחוק העונשין המתוקן קובע תנאים שבהתקיימות אחד מהם יוגדר הרצח כרצח בנסיבות מחמירות, כך נקבע בסעיף 301 א(א)(1), כי "הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם באחת מהנסיבות המפורטות להלן, דינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(1) המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית.

בענייננו נחלקו הצדדים בשאלה האם מעשה הרצח בתיק זה נעשה לאחר תכנון או הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית ולפיכך המדובר ברצח בנסיבות מחמירות הקובע בצידו עונש של מאסר עולם חובה, או שעסקין ברצח שאינו בנסיבות מחמירות, מכוח סעיף 300 לעיל ואז ניתן להשית על הנאשם עונש של עד מאסר עולם.

הנאשם עצמו ניסה להימלט למפלט טענת השכחה ועל כן לא טען שלא היו תכנון או שקילה וגיבוש החלטה להמית. ב"כ הנאשם הוא שטען, כי אין המדובר בענייננו בתכנון או הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית הן בשל העובדה שהנאשם שתי במהלך הערב משקאות אלכוהוליים והגם שלא היה שיכור במידה שמקימה את סייג השכרות, הרי התנהגותו לא היתה רציונאלית, והוא לא היה במודעות מלאה וזאת הן לאור התנהגותו של הנאשם לפני, במהלך ולאחר האירוע. כן ציין, כי אין זה בלתי סביר שהנאשם חזר לביתו ונטל את הסכין ללא קשר לוויכוח עם המנוח, או למצער לא על מנת לפגוע בו אלא כדי להגן על עצמו במידת הצורך אם תפתח תגרה עם המנוח או עם מאן דהוא אחר.

בדברי ההסבר להצעת החוק נכתב באשר לס"ק (1) לעיל :

"מוצע לקבוע כנסיבה מחמירה מצב שבו המעשה נעשה לאחר תכנון או הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. זהו מקרה מובהק שמבטא חומרה מיוחדת. יודגש, כי לא מדובר אך במקרים שבהם הממית שקל והחליט לקטול את קורבנו, להבדיל ממקרים שבהם הרצון להמית נוצר באופן ספונטני ובלהט הרגע. החוק הקיים ביקש לבטא רעיון זה באמצעות המונח "כוונה תחילה" ואולם הנוסח הקיים של עבירת הרצח, בהקשר של כוונה תחילה, הקבוע בסעיפים 300 א(2) ו-301 לחוק, בעייתי ומסורבל. כאמור, העבירה של רצח בכוונה תחילה הורחבה בידי הפסיקה באמצעות צמצום יסודות הכוונה תחילה ובעיקר יסודות ההכנה והעדר ההתגרות. לפיכך, מוצע לנסח מחדש רעיון זה, כדי שמקרים

של המתה בכוונה שנוצרה באופן ספונטני, כגון לאחר קנטור סובייקטיבי ששלל תכנון ושקילה לא ייכנסו בגדרי החלופה המוצעת בפסקה (1). (ראו לעניין זה הצעת חוק העונשין (תיקון מספר 124) (עבירות המתה) (התשע"ו-2015)).

המקרה בפנינו מקיים את יסודות הנסיבה המחמירה הקבועה בס"ק (1), שכן הנאשם לא המית את המנוח בלהט הרגע ואין המדובר במעשה שנעשה באופן ספונטני. הנאשם עזב את מקום הבילוי בו שהה לאחר המריבה על המוזיקה וחזר לביתו על מנת להביא סכין ולדקור את המנוח. הסכין היתה במקום חבוי, הנאשם עלה על כורסא ולקח אותה ואז חזר לפאב על מנת להשלים את תכניתו ולדקור את המנוח. מספרן וטיבן הקטלני של הדקירות משקף בדיעבד את הכוונה הקטלנית ביסוד ההצטיידות בסכין, בבחינת "סוף מעשה במחשבה תחילה".

עיון בדברי ההסבר להצעת החוק בנוגע לס"ק (1) מעלה, כי המחוקק רצה להוציא מחוץ לגדרי הנסיבות המחמירות את מקרי הרצח הספונטאניים, בהם הרוצח לא מפעיל שיקול דעת ומעשה ההמתה מתבצע בלהט הרגע ללא יכולת אמיתית של גיבוש החלטה ממשית. המקרה שלנו לא נמנה עם מקרים אלה. במקרה זה, לנאשם היתה אפשרות לשקול את מעשיו ואף לחזור בו מתכניתו, אך הוא לא עשה זאת ודבק במטרה להמית את המנוח. העובדה שהנאשם הצטייד בסכין והחל לדקור את המנוח באופן כמעט מיידי עם הגיעו לפאב, מחזקת את המסקנה כי הנאשם תכנן את המעשה, שכן הוא לא חיכה להתלהטות נוספת בינו ובין המנוח, הגם שהשניים הפסיקו את הוויכוח זמן רב לפני האירוע. הנאשם הלך לביתו במטרה להצטייד בסכין ולדקור את המנוח וכפי שפורט לעיל, מספר הדקירות ומיקומן האסטרטגי מעידים על כוונתו לגרום למותו של המנוח ואף על תכנון לבצע זאת באמצעות הסכין לאחר שקיבל החלטה לבצע זאת.

אני דוחה את טענת הסניגור שייתכן שהנאשם הלך לביתו על מנת להביא סכין ללא קשר לוויכוח עם המנוח או שלא על מנת לקטול את המנוח:

- א. כאמור, הנאשם עזב את הבילוי בפאב בשעת לילה מאוחרת - לאחר השעה 03:00 ולאחר הוויכוח עם המנוח.
- ב. הנאשם הלך לביתו שנמצא במרחק של כ-900 מטרים מהפאב, העיר את חברו מיקלה משינה, שאל אותו איפה נמצאת הסכין.
- ג. הנאשם עלה על כורסא ולקח את הסכין ממקום מחבואה מעל ארון הבגדים ושב בחזרה לפאב, הליכה של עוד 900 מטרים.
- ד. ממצלמות האבטחה עולה כי כאשר הנאשם חזר מביתו לפאב, הוא החזיק בסכין בידו כשהיה בסמוך לפאב. אדם המצטייד בסכין "כדי להגן על עצמו במידת הצורך" כפי שטען הסניגור, לא מגיע עם הסכין בידו כשש אלי קרב.
- ה. מהשיחה בין אונקרי למיקלה עולה, כי ישנה דריכות בקרב השניים וכי שניהם הבינו מהתנהגות הנאשם כי בכוונתו לעשות משהו. מיקלה אמר לאונקרי "אוקיי, טוב, הוא בא אליכם" ואונקרי משיב "אז מה יהיה? שלא יחשוב על משהו לא טוב. הוא בן אדם לא מאופס". בהמשך מיקלה מזהיר אותו "תזהר, עם מי הוא רב? אם הוא בא אליכם...". אונקרי אף אומר לו "בשעה כזה, לא חשבתי שיעירו אותך בשביל דבר כזה". מיקלה אומר "בינתיים לא קרה כלום ושואל אם הנאשם הגיע? ובהמשך שואל: "הוא ישב, הוא נכנס וישב? או שהוא מדבר?". התרשמות זו של הדוברים מהסיטואציה המסוכנת בזמן אמת מדברת בעד עצמה.
- ו. הנאשם נראה במצלמת האבטחה עולה במדרגות הפאב בשעה 03:41:50. מובן שלקח עוד זמן עד שנכנס

לפאב ועד שניגש למנוח וכן לקח זמן עד שיצאו מהפאב והחלה התקיפה. הנאשם והמנוח נקלטו במצלמה בקטטה בכניסה לפאב בשעה 3:43:20. מהאמור עולה שהקטטה בין הנאשם למנוח בכניסה לפאב התרחשה פחות מדקה וחצי לאחר שהנאשם נכנס בחזרה לפאב כשהוא מצוייד בסכין. ברור שהתקיפה היא המשך למריבה שהתרחשה לפני שהנאשם הלך לביתו להביא סכין ומדובר במעשים מתוכננים כשמידיות התקיפה עם הכניסה לפאב תומכת במסקנה זו.

ב"כ הנאשם טען, כי עולה מעדותו של אליהו טסטה כי "עם שובו של הנאשם לפאב הוא לא פנה בדברים אל המנוח ולא חידש את הוויכוח ביניהם אלא שב למקומו מזג לעצמו וודקה והמשיך לשתות, המנוח היה זה שקם לעברו מכסאו ואז התחדש הוויכוח, הם יצאו החוצה ורק שם העניינים התלהטו והנאשם דקר את המנוח".

פרשנותו של הסניגור אינה משתמעת מעדותו של טסטה - טסטה העיד כי "הנאשם חזר. נכנס לבר ומזג שתיה והתחיל לשתות. עוד פעם התחיל הוויכוח עם המנוח. באיזה שלב ראיתי גם את המנוח קם מהכיסא, שניהם עמדו, התחילו להתווכח ואני אמרתי להם "לא פה" שיצאו החוצה...הם יצאו החוצה וגם אני יצאתי כדי שהם לא יריבו".

מעדותו של טסטה לא עולה שהיה זה המנוח שחידש את הוויכוח בין השניים, אלא כי מיד עם הגעתו של הנאשם, הוא שתה והוויכוח בין השניים התחדש, כאשר דווקא דבריו של טסטה "באיזה שלב ראיתי גם את המנוח קם מהכיסא" מעידה כי מי שהחל בוויכוח וחידשו היה דווקא הנאשם.

מעבר לאמור, קריאת תמליל השיחה בין אונקרי למיקלה והאזנה לשיחת הטלפון (לפחות לשמות ומילים ספורות בעברית) מחדדת יותר את הסמיכות בין האירועים. אונקרי דיווח למיקלה שהנאשם חזר לפאב וכן אמר לו "הוא סימן ביד שלו ואמר לחיים" (03:31 לאחר תחילת השיחה) לאחר משפט זה ישנה שתיקה קצרה ואז אונקרי נשמע אומר "איזה בלגן, אוי לגיהנום, דבש, דבש, דבש, דבש, אתה פעם אחת תמתין דבש?" (03:43 לאחר תחילת השיחה). זוהי למעשה נקודת הזמן בה מתחילה הקטטה בין השניים.

ז. כפי שכבר נאמר לעיל, לו כטענת הסנגור, רצה הנאשם רק לפצוע את המנוח ולא לקטול אותו, יכול היה לקחת חפץ חד בפאב ולבצע זאת - למשל לשבור בקבוק זכוכית ולדקור. על מנת "רק" לפצוע ולא לקטול- לא היה צריך בשעה 03:00 ללכת 900 מטר לביתו, להעיר את חברו לשאול היכן הסכין שבאמצעותה ידקור, לטפס על כיסא ולהוציאה מהמחבוא, לחזור 900 מטר לפאב ולרצוח.

יודגש, כי ס"ק 1 לסעיף 301א(א) מונה למעשה שתי חלופות אפשריות לביצוע הרצח בנסיבות מחמירות - לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה ואין מדובר בהצטברות החלופות.

התכנון בו מדובר לא צריך להיות ברמה של תכנון מבצע צבאי על מפה או שולחן חול וגם הליך השקילה לא חייב להיות על פי המודל הרציונאלי הכלכלי לקבלת החלטות וגם החלטה אינטואיטיבית יכולה להתקבל לאחר הליך ממשי של שקילה. במקרה זה, התנהלות הנאשם מהרגע שעזב את הפאב והלך לביתו ועד שביצע את 8 הדקירות, מתוכן 2 קטלניות, מצביעה על תכנון וגם על הליך של שקילה ממשי שלאחריו בחר באלטרנטיבה הקטלנית.

אשר להשפעת טענת השכרות -ראה דיון למעלה וכאן רק אחדד, שהסנגור הסכים שלא חל סייג השכרות. כמו כן, עפ"י העדויות והראיות ברור שהנאשם תפקד וקיבל החלטות ששרתו את מטרתו הקטלנית כגון הליכה לבית, הצטיידות בסכין, חזרה לפאב ולאחר הרצח גם שטף את הסכין והחליף חולצה כדי לשבש חקירה.

עיון בדו"ח קרמניצר מעלה, כי הומלץ על שני עקרונות מנחים שיעמדו בבסיס הרפורמה בעבירות ההמתה:

א. היחס המיוחד לערך של חיי אדם וקדושת חיי אדם - על האיסורים לשקף את החשיבות של הערכים הללו.

ב. עקרון האשמה, הנגזר מערך כבוד האדם - דירוג עבירות ההמתה ייעשה בהתאם לעקרון האשמה, שלפיו לא תוטל אחריות פלילית על אדם מעבר למידת אשמתו" (ראו לעניין זה הצוות לבחינת יסודות עבירות ההמתה דין וחשבון (אוגוסט 2011)).

סיווגו של מקרה זה כרצח בנסיבות מחמירות בשל תכנון והליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית משרת גם את העקרונות המנחים של קדושת חיי אדם ועקרון האשמה ואף משיקולי מדיניות משפטית לא ניתן לסווג מקרה זה כרצח שאינו בנסיבות מחמירות.

אני קובע, כי הנאשם הלך לביתו כדי להביא סכין על מנת לקטול את המנוח.

המסקנה היא שמדובר הן במעשה מתוכנן והן במעשה שבוצע לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית.

בהתאם לאמור, בתיק זה תוצאת הדין לפני התיקון ותוצאת הדין לאחר התיקון היא זהה - הרשעה ברצח הכורך בחובו עונש של מאסר עולם חובה.

שיבוש מהלכי משפט

סעיף 244 לחוק העונשין קובע :

244. העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים; לענין זה, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט.

כפי שקבעתי לעיל, כאשר הנאשם חזר לביתו ממקום האירוע הוא שטף את הסכין שבאמצעותה דקר את המנוח, החליף חולצה ובכך למעשה ניסה להעלים ראיות שיקשרו אותו לביצוע הרצח. בהתאם לאמור יש להרשיעו גם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

איומים

סעיף 192 לחוק העונשין קובע:

192. המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים.

ב"כ המאשימה טענה, כי מתמליל השיחה בין הנאשם לאונקרי עולה כי הנאשם אמר לאונקרי לאחר הרצח "הסכין שהכנסתי אותה אצלו, גם אצלך אני אכניס אותה" ומכאן שיש להרשיעו אף בעבירת האיזמים.

ב"כ הנאשם חלק על התרגום שהגישה התובעת וביקש מהעדים מיקלה ודוגרי שיתרגמו את השיחה, כן ביקש מהמתורגמנית באולם בית המשפט שתתרגם את השיחה.

דוגרי שלל שהנאשם אמר לאונקרי שהוא ידקור אותו בבטן כמו שהוא דקר את חבר שלו, אך אישר ששמע את המילה סכין לדבריו "סנאי על הסכין דיבר איתו...והוא אמר לו תבוא לבית". ואונקרי אמר לו שהוא בבית. דוגרי אמר שלא ניתן לשמוע טוב מה נאמר בהקשר הסכין.

מיקלה אמר שהנאשם אמר לאונקרי שיבוא לבית ואונקרי אומר שהוא בבית. ב"כ הנאשם שאל "נכון שהוא לא אומר מילה על סכין בבטן ולא מאיים?" ומיקלה משיב "לא, בטן לא".

ב"כ הנאשם ביקש מהמתורגמנית לתרגם את השיחה הנ"ל והמתורגמנית אמרה שבשיחה נאמר "הסכין בבית. איפה אתה אני בבית". דוגרי שלל שזה התרגום.

במהלך עדותו של אונקרי (פרוטוקול מיום 16.07.2017 עמ' 47), התובעת השמיעה לו את השיחה והוא נתבקש לתרגמה, לדבריו, בשיחה הנאשם אמר לו "תבוא לבית אני מכניס לך סכין". והמתורגמנית תרגמה "הוא אמר לו שהסכין יגיע אליך, אז הוא אומר לו איפה זה? אז הוא אומר לו בבית". לאחר מכן בית המשפט ביקש מהעד להבהיר את דבריו ולתרגם מה נאמר לו על ידי הנאשם והוא השיב "סכין מגיע לך, תבוא לבית". אונקרי אמר שהוא הרגיש מאיים והבין מהנאשם שהוא יכניס לו את הסכין, משמע, ידקור אותו. נאמר לאונקרי כי בחקירתו במשטרה השמיעו לו את השיחה עם הנאשם והוא נתבקש להגיד "מי מדבר בשיחה ועל מה הם מדברים" ואונקרי השיב: "סנאי התקשר אליי מהטלפון שלו ואמר לי תבוא לבית אני אכניס לך את הסכין לבטן כמו לחבר שלך". בעדותו אונקרי אמר שאינו זוכר שאמר את המשפט הזה, אך אישר שהבין שהנאשם איים לדקור אותו.

ב"כ הנאשם ביקש מהמתורגמנית שתתרגם שוב את הדברים והיא השיבה "שהסכין תגיע אליך...ואז אונקרי שואל "איפה היא?" (הסכין) והנאשם משיב "תבוא לבית, אני בבית".

הנה כי כן, כולם שמעו את המילה סכין נאמרת בשיחה. גם מיקלה השיב "לא, בבטן לא" אך לא שלל שנאמרה המילה "סכין". נראה כי אין מחלוקת בין הצדדים שהנאשם לא אמר לאונקרי שיכניס לו את הסכין לבטן כמו לחבר שלו וגם אונקרי אמר בעדותו שהנאשם לא אמר זאת במילים אלה אך איים עליו שידקור אותו. גם תרגום המתורגמנית מתיישב עם טענתו של אונקרי כי הנאשם איים שידקור אותו, הגם שתרגמה את המשפט בצורה קצת שונה מתרגומו של אונקרי.

חיזוק נוסף לכך כי הנאשם אכן איים על אונקרי מצאתי בדו"ח הפעולה של רס"ב עופר אפריאט (ת/34) שנכתב בסמוך לאירוע ממנו עולה שאונקרי אמר לו בזמן אמת "שהוא מוכן לעזור לנו כיוון שהדוקר לדבריו התקשר אליו לפלאפון ואמר לו אני רוצה שתבוא אליי ונטפל בך כמו שצריך ומזה עמניאל (אונקרי) הבין שמי שהתקשר מאיים עליו שיפגע בו ולכן הוא הדוקר".

בזמן הזה, אונקרי לבטח לא חשב על התאמת גרסתו לפרשנות השיחה בין השניים ולא ניסה למסור מידע כוזב שיתיישב עם פרשנות לא מדויקת של השיחה ולפיכך מדובר בחיזוק משמעותי לכך שאכן הנאשם איים על אונקרי.

בהתאם לאמור, יש להרשיע את הנאשם גם בעבירת האיומים מכוח סעיף 192 לחוק העונשין.

סוף דבר

לאור האמור ולאחר שבחנתי את הראיות שהובאו והתרשמתי מהעדים שהעידו בפני, אמליץ לחבריי להרשיע את הנאשם בעבירת הרצח מכוח הדין החל עתה לפני התיקון - סעיף 300 לחוק העונשין. לו היינו עתה במועד בו חל התיקון לחוק בנוגע לעבירות המתה - הייתי ממליץ לחברי להרשיע את הנאשם בעבירת רצח בנסיבות מחמירות מכוח הדין לאחר התיקון - סעיף 301א(א)(1) לחוק העונשין המתוקן).

בנוסף לאמור, אמליץ לחבריי להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים מכוח סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירת שיבוש מהלכי משפט מכוח סעיף 244 לחוק העונשין כפי שפירטתי לעיל.

השופטת יעל רז-לוי:

קראתי את חוות דעתו המעמיקה והנהירה של חברי האב"ד כב' השופט זלוצ'ובר ואני מסכימה עם האמור בה ועם התוצאה אליה הגיע. אציין, כי בצדק דחה חברי את טענת ההגנה הראשונה, לפיה ישנה אפשרות סבירה כי אונקרי הוא שדקר את שתי הדקירות הקטלניות בליבו של המנוח ובראשו. טענה זו אין לקבלה לאור מכלול העדויות והראיות השוללות אותה; לאור כך שחוות דעתו של פרופ' היס לא רק שיש בה קשיים לא מבוטלים, הרי היא אף אינה תומכת בטענה זו שכן על פי חוות דעתו ניתן אף לטעון שאותן דקירות היו כלל לאחר המוות; כאשר טענה זו אף לא הועלתה על ידי הנאשם עצמו כלל.

באשר לטענת הנאשם, כי קיים ספק ביחס להתקיימותו של היסוד הנפשי הנדרש לעבירת הרצח, הרי כפי שציין חברי האב"ד אופן פעולתו של הנאשם, העובדה שלאחר הויכוח עם המנוח הוא הלך מרחק של כמעט ק"מ עד לביתו וטרח רבות בהבאת סכין מסוימת והכל באישון לילה, וחזר לאותו פאב ומיד בסמוך ללא עימות נוסף ולמעשה באופן המשכי ומידי דקר את המנוח לא פחות מ 8 דקירות רובן בפלג הגוף העליון, כל אלו מלמדים כי חזקת הכוונה חלה במלוא עוצמתה והוכחה כוונת הקטילה. ואחרון אציין, וזאת ביחס לתיקון 137 לחוק העונשין בכל הנוגע לרפורמה בעבירות ההמתה, והגם שהחוק טרם נכנס לתוקף, כי מסכימה אני עם חברי שמעשיו של הנאשם באים בגדר מעשה אשר נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. מעשיו של הנאשם אינם באים בגדר אותם מקרים של שבהם הרצון להמית נוצר באופן ספונטני ובלהט הרגע כגון לאחר קנטור סובייקטיבי ששלל תכנון ושקילה - שאלו הם המקרים שהמחוקק רצה שלא יבואו בגדר רצח בנסיבות מחמירות. כפי שהסביר היטב חברי, הנאשם לא לקח באופן ספונטני חפץ שהיה במקום, אלא הלך במיוחד לביתו כדי לקחת את אותו סכין; חברו מיקלה שהיה בבית וצפה באקט נטילת הסכין היה כה מודאג ממעשיו של הנאשם עד שהתקשר לחברו אונקרי שהיה עדיין בפאב והזהיר אותו מבואו של הנאשם וממה שיתרחש, ומכאן שחש באסון הקרב ובא; וכאמור הנאשם הלך חזרה דרך לא קצרה וחלפה יותר מחצי שעה מאז שיצא מהפאב ועד שחזר אליו. מכאן שהיה לנאשם די זמן כדי "להצטנן" ואף מטעם זה אין לקבל כי מעשה ההמתה היה באופן ספונטני. המעשה היה לאחר תכנון ולאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית.

יעל רז-לוי, שופטת

השופט שלמה פרידלנדר:

אני מסכים לפסק דינו של חברי האב"ד, סגן-הנשיאה, השופט זלוצ'ובר, ולהערתה של חברתי, השופטת רז לוי.

שלמה פרידלנדר, שופט

לפיכך הוחלט כאמור בהכרעת-דינו של סגן הנשיאה השופט זלוצ'ובר.

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ט, 08 יולי 2019, במעמד הצדדים.